

Jilid III

Bil. 3

Hari Rabu

23hb. Disember 1981

Laporan Persidangan
OFFICIAL REPORT

Dewan Undangan Negeri Pulau Pinang
Yang Kelima
FIFTH LEGISLATIVE ASSEMBLY, PENANG

Penggal Yang Ketiga
THIRD SESSION

Mesyuarat Yang Ketiga
THIRD MEETING

Jilid III

Bil. 3

Hari Rabu

23hb. Dis. 1981

Laporan Persidangan
OFFICIAL REPORT

Dewan Undangan Negeri Pulau Pinang
Yang Kelima
FIFTH LEGISLATIVE ASSEMBLY, PENANG

Penggal Yang Ketiga
THIRD SESSION

Mesyuarat Yang Ketiga
THIRD MEETING

KANDUNGAN

Mukasurat

1. Usul atas Anggaran
Pembangunan (sambongan)

RABU 23HB, DISEMBER, 1981

HADIR:

- Yang Berhormat Tuan Speaker (Datuk Haji Hassan bin Haji Md. Noh @ Mat Noor, D.M.P.N., P.J.K.)
- Yang Amat Berhormat Ketua Menteri (Dr. Lim Chong Eu).
- Yang Berhormat Penasihat Undang-Undang (Encik Haidar bin Mohd. Noor, D.J.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Datuk Keramat (Datuk Teh Ewe Lim, D.M.P.N., J.M.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bayan Lepas (Datuk Khalid Ahmad bin Sulaiman, D.M.P.N., K.M.N., A.M.N., P.J.K.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bertam (Encik Abdul Rahman bin Haji Abbas, D.J.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Tanjung Bungah (Datuk Khor Ngak Seng @ Khor Gark Kim, D.M.P.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bagan Dalam (Encik T. Subbiah, D.J.N., K.M.N., P.J.K.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bagan Ajam (Datuk Haji Ibrahim bin Abdul Razak, D.M.P.N., D.J.N., P.J.K., P.P.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Teluk Bahang (Encik Mohamad @ Ahmad Radhi bin Pachee, D.J.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Machang Bubuk (Encik Lim Heng Tee, J.P.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Kubang Semang (Datuk Haji Mohd. Noor bin Haji Bakar, D.S.P.N., K.M.N., P.P.N., J.P.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Acheh (Encik Ahmad bin Saleh, P.K.T., A.M.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bagan Jermal (Dr. Sak Cheng Lum)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Penanti (Encik Abdullah bin Mohamed @ Mahmud, P.K.T., P.P.N.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Pinang (Dr. Ong Hean Tee)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Tasek Glugor (Encik Samsuddin @ Md. Noor bin Ahmad, P.K.T., P.J.K.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Bakap (Encik Teoh Chung Hor @ Teoh Kooi Sneah, J.P.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bukit Tambun (Encik Ong Bok Chuan @ Ng Swee Ching, A.M.N., P.J.K.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Bukit Tengah (Encik Liang Thau Sang, P.J.M.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Nibong (Dr. Tan Chong Teik, P.J.K.)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Pengkalan Kota (Encik Lim Kean Siew)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Kampong Kolam (Encik Ooi Ean Kwong)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Paya Terubong (Encik Chin Nyok Soo)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Pekan Bukit Mertajam (Encik Seow Hun Khim)
- Yang Berhormat Ahli Kawasan Ayer Itam (Encik Peter Paul Dason)

1591 **TIDAK HADIR:** UEA

**Yang Berhormat Ahli Kawasan Bukit Glugor (Encik Karpal Singh) — Digan-
tung keahliannya di bawah Peraturan Majlis Mesyuarat
51(1)**

**Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Dua (Tuan Haji Zabidi bin Haji Ali,
P.J.K.)**

TURUT HADIR:

Setiausaha, Dewan Undangan Negeri (Encik Wong Hin Fatt, P.J.K., P.J.M.)

Dewan bersidang semula pada jam 9.35 pagi.

DOA

TUAN SPEAKER:

Ahli-Ahli Yang Berhormat, Dewan disambung semula dengan perbahasan usul yang dibawa oleh Y.A.B. Ketua Menteri semalam iaitu mengenai Anggaran Pembangunan. Ahli-Ahli Yang Berhormat yang ingin mengambil bahagian dalam perbahasa ini dipersilakan.

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG (DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):

Tuan Speaker, saya bangun mengambil bahagian bersama di Dewan ini menyokong usul yang telah dicadangkan oleh Yang Amat Berhormat pada hari semalam mengenai Anggaran Pembangunan bagi tahun 1982.

Tuan Speaker, memandangkan anggaran yang berjumlah \$124,927,200.00 kalau dibandingkan dengan peruntukan dalam tahun 1981, kelebihan menunjukkan \$32,964,570.00. Ini satu perbandingan yang membuktikan bahawa Kerajaan Negeri telah meningkat satu tingkat dalam pembangunan bagi tahun 1982. Kalau diperhatikan tiap-tiap bahagian sepertimana yang telah dilafazkan oleh Yang Amat Berhormat keseluruhannya menunjukkan kelebihan kalau dibandingkan dengan peruntukan pembangunan dalam tahun 1981.

Saya akan menyentuh di dalam beberapa bahagian iaitu bahagian pertanian juga telah menunjukkan satu Anggaran Belanjawan yang melebihi daripada tahun 1981. Walau pun perbelanjaan yang telah ditunjukkan ini membuktikan pertambahan pembangunan dalam bidang pertanian bagi Negeri Pulau Pinang, namun begitu usaha masyarakat tani yang ada dalam negeri kita ini khususnya penanam padi, kalau kita tinjau 10 tahun yang lampau dengan masa sekarang kita

akan mendapati bahawa pendapatan hasil daripada usaha penanam padi heransur kekurangan dari setahun ke setahun dan pendapatan itu kita fikir tidak seimbang dengan tenaga dan usaha mereka.

Selain daripada itu kita dapat melihat bahawa keadaan tanah rang ini sudah pun bertambah dari tahun ke setahun. Oleh itu adalah sangat berpatutan jika Pejabat Pertanian kita ini mengambil perhatian dan tindakan yang sewajarnya untuk menolong supaya kaum tani yang berusaha tanam padi ini akan terus memberi hasil yang lebih baik dengan tidak mengalami kerugian seperti mana yang berlaku sekarang ini.

Tuan Speaker, mengenai tanah rang, walaupun satu peruntukan yang telah diberi oleh Kerajaan Persekutuan sudah melebihi daripada \$2 juta dan segala usaha telahpun dijalankan, namun begitu keadaan tanah rang itu masih ada dalam Negeri Pulau Pinang ini khususnya di daerah Bukit Mertajam. Apa yang menjadi masalah kepada petani-petani di kawasan tanah rang, walaupun di antara petani ini telahpun cuba menjalankan segala usaha untuk pemulihan tanah rang macam itu, tapi di antaranya masih terdapat kekurangan-kekurangan di beberapa bahagian misalnya kekurangan tenaga kerja, kekurangan alat jentera yang sangat diperlukan serentak di dalam satu-satu kawasan dan bahaya tanaman padi misalnya selepas padi ditanam datanglah ulat, selepas itu datanglah kutu beruang, selepas kutu beruang datanglah kesim dan seterusnya manakala buah padi sudah keluar datanglah tikus. Kalau saya kata kesim itu bererti cenangau. Inilah masalah-masalah yang dihadapi oleh petani-petani.

Saya tidak mahu memperkatakan bahawa Pejabat Pertanian ini tidak menjalankan tugasnya begitu baik dan saya percaya Pejabat Pertanian adalah satu badan agensi yang diamanahkan oleh Kerajaan kita supaya membuat pengkajian yang mendalam. Bagaimanakah dapat kita pulihkan khusus-

nya tanah rang yang ada di dalam Negeri Pulau Pinang ini? Di dalam kawasan tanah rang kita dapat bahawa ada mengandungi tanah rang yang tidak dapat diusahakan dengan tanaman padi. Misalnya ini berlaku dalam daerah Bukit Mertajam, Mukim 5, Paya Achung. Masalah Paya Achung telah pun dibangkitkan oleh sahabat baik saya, Y.B. Encik Abdullah, Ahli dari Kawasan Penanti, di tahun-tahun terdahulu. Semasa itu tanah rang di Paya Achung itu hanya mengandungi lebihkurang 50 ekar, tapi pengkajian-pengkajian telah dibuat sehingga ke saat ini keadaan tanah rang 50 ekar itu sudah berlipat ganda dan akhir sekali dalam Mesyuarat Jawatankuasa Pemulihan Tanah Rang perkara tanah rang di kawasan Paya Achung ini telah diserahkan kepada Pejabat Perikanan Negeri supaya meninjau, kalau tak boleh tanam padi dapat kita jadikan kawasan ternakan ikan. Apa yang anih ialah setelah kaji demi kaji, kaji demi kaji sehinggalah sampai sekarang Jabatan Perikanan tidak dapat memperlihatkan apakah tugas yang diserahkan kepada mereka oleh Jawatankuasa itu. Inilah saya sangat-sangat berharap semoga mendapat perhatian dan tindakan yang sewajarnya untuk menolong petani-petani dalam usaha mereka.

Sepertimana yang telah diucapkan oleh Y.B. Ahli dari kawasan Sungai Dua semalam, walaupun kita faham kebanyakan ucapan beliau ini mengenai perkara Kerajaan persekutuan — beliau tidak cakap di Dewan Rakyat tapi bercakap di Dewan Negeri — beliau telah memperkatakan ada kawasan-kawasan yang tidak mahu air dan ada kawasan yang mahu air. Kawasan yang tidak mahu air, air diberi dan kawasan yang mahu air, air tidak diberi. Ini menunjukkan ada kaitan kerjasama tidak begitu baik daripada jabatan-jabatan atau agensi Kerajaan misalnya Jabatan Parit dan Taliair. Jadi keadaan ini saya percaya bahawa bagi pihak jabatan yang bersangkutan dengan keadaan penulihan tanah rang dan juga kawa-

san-kawasan yang telah diusahakan akan dapat terus diperbaiki pada masa-masa hadapan.

Tuan Speaker, kalaulah bantuan ini telah diperolehi oleh Kerajaan Persekutuan, saya percaya Y.A.B. Ketua Menteri juga akan mempertimbangkan menolong petani dengan cara satu peruntukan yang patut di adakan. Apa yang saya fikir patut diberi oleh Kerajaan Negeri ialah membeli beberapa banyak kubota ataupun traktor. Masalah yang timbul sekarang dan yang menjadi sebahagian daripada halangan di atas usaha-usaha petani ialah kekurangan alat jentera pembajak. Inilah yang saya sangat-sangat berharap Y.A.B. Ketua Menteri kita ini dapat menolong bagi mengatasi masalah-masalah yang sedang dihadapi oleh petani-petani kita di Negeri Pulau Pinang.

Tuan Speaker, apa yang anih yang saya suka timbulkan di dalam Dewan yang mulia ini ialah kawasan yang saya wakili mengandungi tanah-tanah rang. Yang menjadi masalah kepada petani di tanah rang itu ialah ada di antara mereka yang mendapat bantuan benih padi untuk disemaikan benih padi tapi malangnya sebahagian daripada petani-petani ini menerima benih padi daripada Pejabat Pertanian tapi padi benih itu tidak tumbuh. Jadi kalau pakar-pakar bijaksana memberi padi benih yang tidak tumbuh kepada petani, ini menjadi satu sungutan kepada petani-petani itu. Oleh itu keadaan ini harus kita memperbaiki. Saya sungguh yakin bahawa usaha yang lebih ditunjukkan selama ini oleh Jabatan Pertanian ialah satu usaha yang sangat menggalakkan dan saya harapkan usaha ini dapat diteruskan buat satu tingkatan yang lebih baik daripada apa yang kita dapat memperlihatkan pada masa sekarang ini.

Tuan Speaker, masalah Jabatan Parit dan Taliair adalah salah satu punca yang tidak dapat diselaraskan oleh petani-petani. Mereka tidak dapat mengikut jadual yang telah diputuskan

oleh sebuah Jawankuasa Penanam Padi dalam tiap-tiap daerah bagi Negeri Pulau Pinang khususnya dalam kawasan yang saya wakili sekarang oleh kerana keadaan yang ada sekarang ini adalah ciptaan zaman dahulu dalam masa zaman setahun hanya sekali tanam padi. Tapi selaras dengan kemajuan yang telah kita perolehi — iaitu tanam padi sudah 2 kali setahun — keadaan parit-taliair ini patutlah diperbaiki supaya kemudahan-kemudahan yang diharapkan oleh petani-petani ini akan dapat dilaksanakan dengan begitu baik.

Saya faham bahawa Jabatan Parit dan Taliair bertanggungjawab di atas parit besar, parit 1 misalnya, parit 2 dan parit 3, tapi yang diberi nama "parit gila" ini saya harapliah kita boleh ubahkan namanya. Sebagai nama itu "parit gila", saya berpendapat ianya tidak akan menambahkan kebaikan. Saya harap "parit gila" ini diberi satu nama yang lebih sesuai. Selain dari itu parit ini juga hendaklah dikawal dan ditanggungjawab oleh Jabatan Parit dan Taliair sebab kalau kita harapkan kepada petani-petani, kita tahu petani-petani ini miskin, tanaman padi mereka tidak mendapat hasil yang sepenuhnya dan seimbang dengan khidmat, mereka tidak ada wang, tidak ada kemampuan untuk menjaga dan mengawal parit yang dinamakan "parit gila" ini.

Tuan Speaker, mengenai Jabatan Haiwan Negeri Pulau Pinang saya dapat lihat bahawa bantuan yang telah diberikan melalui ternakan baka-baka yang terbaik daripada beberapa tahun terdahulu sehingga di masa ini, dan di antara yang menerima bantuan-bantuan ini saya dapati terdapat kegagalan. Jadi saya harap sangat supaya Jabatan Haiwan membuat kajian yang teliti untuk mencari satu jalan yang lebih munasabah supaya penduduk-penduduk Negeri Pulau Pinang ini dapat memperolehi jenis ternakan seperti kerbau, lembu, kambing, ayam, itek dan sebagainya. Dengan cara ini mereka boleh mendapat bantuan yang boleh

meningkatkan dalam satu bidang yang terbaik bagi mereka.

Kalau kita perhatian, pada hari ini tujuan pemberian anak ayam misalnya termasuk makanan ialah untuk menggalakkan petani-petani kepada sumber pendapatan tambahan dan untuk menggalakkan petani-petani memakan daging ayam. Apa yang patut di fikirkan oleh Jabatan Haiwan ialah untuk menggalakkan petani-petani buat kali pertama, kemudian dapat bantuan kali yang kedua dan seterusnya kali yang ketiga supaya dapat petani-petani ini menjalankan daya usaha dengan penuh yakin.

Saya harap bukan saja kita boleh memberi ternakan dan makanan, tapi seterusnya dipertanggungjawab oleh Jabatan Haiwan. Makanan yang diberi misalnya hanya dapat digunakan dalam masa 4 minggu, selepas itu penternak terpaksa membeli makanan persendirian. Ada makanan yang tidak sama mutunya dengan makanan yang telah diberi oleh Jabatan Haiwan. Inilah sebahagian daripada kegagalan ayam sama ada ayam daging ataupun ayam telur, lebih-lebih lagi kita tahu penternak-penternak ini terdiri daripada golongan yang berpendapatan kecil. Saya ingat kalaulah bantuan diberi, apakah salahnya bantuan ini diberi sehingga mencukupi keperluan ternakan anak ayam mereka?

Selain daripada itu Jabatan Haiwan juga dapat merapatkan hubungan dengan pihak FAMA — walaupun ini di bawah Kerajaan Persekutuan — supaya dapat memberi pasaran yang boleh meyakinkan penternak-penternak hari ini, kita galakkan rakyat negeri kita menternak dan bila sampai masanya ternakan itu boleh dijual, tidak ada pembeli yang betul-betul boleh memberi keuntungan kepada penternak; walaupun ada tetapi sebahagian kecilnya sahaja yang membawa keuntungan kepada penternak-penternak itu. Sebahagian besar daripadanya membawa kerugian. Inilah yang membawa akibat galakan mengikut hasrat Kerajaan

an kita kepada penternak-penternak yang tidak begitu yakin dengan sepenuh-penuhnya. Jabatan ini juga — bukan bererti saya kecam — saya berterima kasih tetapi saya harap supaya dia ambil perhatian dan kajian seterusnya di masa-masa akan datang.

Tuan Speaker, saya suka menyentuh Jabatan Kerja Raya. Saya bercakap ini hanya untuk kawasan yang saya wakil sahaja sebab sepanjang hari saya di dalam kawasan saya masih terdapat perbezaan yang begitu jauh di antara jalanraya di bandar dengan jalanraya di luarbandar. Walaupun negara kita ini sedang membangun dengan begitu baik, kita dapat kepujian dan rakyat pun sangat puas hati, tapi dalam pembangunan ini ada masalah-masalah yang dihadapi oleh penduduk-penduduk di luarbandar. Jalan-jalanraya yang ada di luarbandar digunakan oleh lori-lori tanah dan lori-lori batu yang terpaksa mengambil bahan-bahan ini diluarbandar. Oleh sebab itu, keadaan jalan itu tidak sempurna, rosak dan sebagainya. Begitu juga pemborong-pemborong yang telah mendapat kejayaan dalam tawaran tender — misalnya di Jalan Bukit Indra Muda — hampir 2 bulan parit itu dikorek tapi tanah yang dikorek itu ditambun di tepi jalan. Sekarang dalam satu hari jalan ini digunakan oleh tidak kurang daripada 500 lori yang membawa tanah sebanyak 8 tan, 10 tan atau 12 tan saya pun tak tahu. Polis pun tangkap selalu — bukan tak tangkap — tapi kadang-kadang tuannya lori itu lagi cekap; bila Polis nak mai semua lori rosak. Kita tak salahkan Polis, tapi macam manakah tuannya lori itu boleh dapat tahu? Bukan tiap-tiap kali, tapi kadang-kadang saya hairan kenapalah semua lori tanah ini rosak. Jadi saya pun tak tahu fasal. Saya harap keadaan seperti ini Jabatan Kerja Raya tolonglah tengok sikit jalan di luar bandar, misalnya Jalan Ara Kuda — jalan daripada Permatang Pauh ke Petani - dan lain-lain jalan lagi.

Yang saya maksudkan ialah jalan di luarbandar keseluruhannya. Saya

mintalah supaya pihak yang berkuasa dalam Jabatan Kerja Raya selalu melawat jalan-jalan luarbandar kerana kalau pemimpin-pemimpin kita seperti Menteri-menteri hendak datang saya sungguh berpuashati, ataupun kita menjemput Menteri dan Timbalan Menteri ataupun Tuan Yang Terutama Negeri Pulau Pinang untuk sesuatu acara, kita dapati jalan-jalan yang akan dilalui oleh Menteri itu diperbaiki dalam masa yang begitu pendek sekali. Saya puji minat dan semangat yang telah ditunjukkan ini. Di masa itu soal tak ada duit atau tak ada budget pun semua boleh buat. Jadi saya tak kritik, saya bercakap cara kebetulan. Dengan ikhlas saya minta jabatan-jabatan jangan berasa hati sebab saya bercakap ikhlas. Inilah yang diharapkan oleh rakyat dan inilah yang telah diamanahkan oleh rakyat kepada Kerajaan yang pada tiap-tiap pilihanraya kita menang sebab Barisan Nasional inilah satu-satunya parti yang boleh dipercayai dan kita yakin dalam pilihanraya yang akan datang rakyat tetap akan mengundi kepada Barisan Nasional — bukan UMNO sahaja.

Tentang DAP, saya akan sebutkan sebentar lagi sebab saya akan memperlihatkan dalam akhbar ini DAP punya kerja. Saya akan cakap sebentar lagi.

**AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):**

Itu main politik.

**AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):**

Jangan ganggu saya.

TUAN SPEAKER:

Teruskan, Yang Berhormat.

**AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):**

Terima kasih, Tuan Speaker.

Masalah pembaziran wang selalulah kita dapat mengikuti melalui T.V., dalam surat khabar dan dalam radio menasihatkan rakyat supaya menjimatkan karan (elektrik), menjimatkan ini, dan cermat membawa kereta tiap-tiap hari, tapi pembaziran wang ini masih dapat dilihat. Siapa yang salah kita tidak tahu tapi ini menunjukkan kurang perundingan dari hati ke hati.

Dalam masalah mengorek jalan yang dibangkitkan oleh Ahli Kawasan Sungai Dua kelmarin, kalau kita perhatikan selepas suatu jabatan mengorek, tak berapa hari selepas itu jabatan lain pula mengorek di tempat itu juga. Jadi ini menunjukkan pembaziran wang dan saya percaya menjelang tahun 1982 ini jabatan-jabatan yang terlibat dalam masalah pembangunan ini dapat berunding. Kalau hendak korek, pakat korek sekali. Itu senang. Kalau boleh—saya ingat bolehlah—hendaklah berpakat supaya dapat kita elakkan daripada membazir wang.

Begitu juga kadangkala kita dapati perkara ini melibat kemalangan jalanraya. Bila jalan dikorek, kita dapati masih tidak ada papan tanda, begitu juga di waktu malam kita dapati ada tempat-tempat yang tidak ada lampu sebagai membuktikan jalanraya itu korek. Walaupun ada tempat yang ada lampu atau ada papan tanda tapi masih terdapat juga dalam negeri kita tempat yang dikorek itu tidak ada papan tanda yang boleh menunjukkan penggunaan-pengguna bahawa di hadapan itu merbahaya. Ini berlaku. Jadi saya tidak tahu sama ada ini kesalahan pihak jabatan itu sendiri ataupun pihak pemborong. Saya percaya ini adalah kelemahan pemborong. Kalau ini adalah kelemahan pemborong yang tidak mengikuti syarat-syarat yang dikenakan oleh jabatan ini, patutlah jabatan ini mengambil tindakan terhadap pemborong-pemborong itu supaya perkara ini tidak berlaku lagi.

Selain daripada itu, Tuan Speaker, dalam masalah pembangunan kadangkala wang yang diperuntukkan kepada

Pejabat-pejabat Daerah di Negeri Pulau Pinang ini agak begitu lambat sampai. Bila lambat sampai rancangan yang diminta oleh penduduk lambat dijalankan, jadi tidak selesai sungutan-sungutan itu. Kalau boleh wang yang diperuntukkan itu sampai awal sedikit kepada Pegawai Daerah, senanglah bagi DO ini hendaklah menjalankan kerja. Di Pejabat Daerah ini orang-orang kampung marah dan mengatakan DO dan pegawai-pegawainya tidak membuat kerja.

Begitu juga dengan jalan-jalan tar sama ada di kawasan mukim atau jalan tar kecil di kampung, peruntukan itu tidak mencukupi keperluan. Satu jalan, misalnya, sepanjang 1 batu terpaksa kita buat sampai 3 tahun baru habis sebatu. Apa yang terjadi ialah di tahun yang pertama dibuat separuh, kemudian rosak; manakala di tahun yang kedua dan tahun ketiga, tidak selesai juga jalan ini, jadi ianya menjadi bertambah rosak. Oleh itu saya harap peruntukan yang mencukupi akan diberi untuk menyiapkan satu-satu jalan itu dalam satu tahun. Kalau jalan tidak diselesaikan atau bila jalan siap sekerat sahaja, beberapa masalah akan bangkit. Fasal apa tak buat jalan bagi selesai terus? Bila kita teruskan jalan yang kita buat mula rosak pula, jadi perkara ini tidak selesai. Saya harap satu-satu jalan yang akan dibuat itu dapat kita selesaikan dalam masa yang sama juga.

Tuan Speaker, kalau kita perhatikan masalah berkaitan dengan Ugama Islam, kita berterimakasih kepada Yang Amat Berhormat yang telah mengadakan peruntukan untuk membina beberapa buah Pejabat Kadi di dalam Pulau Pinang ini, tapi saya perhatikan bahawa Pejabat Ugama yang ada ini tidak sesuai lagi. Bila hujan, pada masa yang sudah, saya dapati tiri dan bocor. Pejabat Ugama kita sudah terlampau lama — daripada negara belum merdeka sampai sekarang. Sebagai sebuah Pejabat Ugama bagi Negeri Pulau Pinang, saya harap supaya Kerajaan Negeri ini dapat mengkaji dan dapat pula membina satu

bangunan Pejabat Ugama Negeri Pulau Pinang supaya sesuai dinamakan Pejabat Ugama Islam di Pulau Pinang sebagai maruah negeri sebab saya juga telah mendapat peluang meninjau misalnya di Sarawak di mana saya dapati Pejabat Ugamanya begitu baik dan sesuai sebagai satu jabatan atau sebuah Pejabat Ugama yang diperuntukkan oleh Kerajaan Negeri Sarawak.

Tuan Speaker, pada mula tadi saya telah berkata saya hendak bercakap sedikit fasal DAP sebab saya rasa patut saya bercakap 21hb. menjadi sejarah Dewan. Kenapa? Yang Berhormat Ahli Kawasan Bukit Glugor ialah seorang *lawyer*, atau *law*, faham undang-undang dan kadangkala kita perhatikan bila datang ke mesyuarat dia membawa satu beg penuh, lain daripada beg itu, dia membawa tiga-empat buku dan meletakkannya di atas meja. Kalau fasal *law*, tak ada "teng". Saya tak tau *law*. Kenapa sebagai ahli yang dipilih oleh sejumlah 25,000 orang pengundi yang memberi mandat, perkara seperti ini boleh berlaku? Bukan sekali, tapi berulang kali. Bukan saja itu tapi mengeluarkan perkataan-perkataan yang kesat khususnya kepada Speaker yang patut kita hormati, kepada Yang Amat Berhormat, kepada Ahli Dewan yang suka kacau sedikit. Macam mana kita tak kacau, kalau macam tu punya insan perangai manusia? Saya tak taulah sama ada patut kita kata kurang ajar ataupun tak ajar ..... (gangguan). (Y.B. Ahli Kawasan Ayer Itam bangun dan keluar dari Dewan).

Silakan, kalau tidak mahu dengar, boleh keluar.

Saya tidak mengerti. Kita faham bahawa keputusan yang dibuat oleh Dewan ialah keputusan yang paling baik yang patut dijadikan amalan oleh Ahli-Ahli Dewan ini. Ahli-Ahli Dewan jangan jadi kurang ajar — disiplin mahu ada, akhlak mau elok. Pembangkang boleh cakap, kita bukan tahan. Cakap, kita hendak jawab, boleh cakap. Ini memberi satu kerosakan dan satu

keburukan. Orang luar nanti kata macam mana kisah Kerajaan Negeri ini bermesyuarat?

Kita tahu perangai dia (sambil menunjukkan suratkhbar). Inilah masalah-masalah yang saya tengok. Surat khbar ni, pemberita-pemberita ini pun, kalau perkara semacam ini, dia bergambar banyak sangat.

TUAN SPEAKER:

Macam mana tu Yang Berhormat?

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG (DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):

Saya simpan, Tuan Speaker. Saya telah perhatikan kalau apa yang dibuat oleh pembangkang terlampau banyak dalam suratkhbar, tapi kalau mengenai orang Barisan di sebelah sini, kurang, pendek dan kecil sahaja. Fasal apa? Mana ada keadilan macam ini? Tak ada. Tambah kalau saya bercakap, tak pernah ada. Bukan saya nak minta — saya tak minta — saya bercakap secara kebetulan selaku mewakili penduduk dan mereka yang memberi mandat dalam kawasan saya.

AHLI KAWASAN AYER ITAM (ENCIK PETER PAUL DASON):

Pantun, pantun ada?

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG (DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):

Saya tak pandai berpantun, sebab pantun ini saya dah bagi *power* dekat sahabat saya, Yang Berhormat Encik Abdullah (ketawa). Dia pandai berpantun (ketawa). Selepas daripada beliau keluar daripada hospital, beliau lagi pandai berpantun (ketawa). Masa dua kaki tak berapa pandai, satu lagi deras. Inilah menunjuk semangat ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Tapi Yang Berhormat, sebelah kaki pun sampai.

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG (DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):

Minta maaf, Yang Berhormat, saya terlanjur sebut.

Apa yang baik saya fikir, saya pun tak suka bercakap mengenai DAP banyak-banyak; saya tau 25,000 orang tak nak pilih. Pilih apa macam ini punya insan? Tak kan 25,000 orang pengundi ni macam tu sekali tak berfikir — sekali mai kena keluar. Fasal apa kena keluar? Siapa salah? Bukan Dewan salah. Ada peraturan yang kecil dan pendek, macam ini saja — bacalah. Yang banyak dok ada bawa mai berapa buku undang-undang.

Saya ingat senang, Tuan Speaker. Kita ada Jawatankuasa Tetap iaitu Jawatankuasa Hak dan Kebebasan. Kita minta Jawatankuasa ini kaji adakah patut kawasan ini sekarang kita kosongkan, kita adakan satu pilihan-raya.

Apa yang dicakapkan kelmarin pada 21hb. ialah satu kalimah cakap yang tidak begitu baik sama sekali. Kalau di luar Dewan bolehlah bertumbuh. Walaupun hebat sehebat-hebatnya dengan Yang Berhormat Doktor dari kawasan manakah saya pun tak ingat — kucing, anjing, semua berlaku. Insan disamakan dengan haiwan. Bolehkah macam ini? Inikah pemimpin? Bukan payah. Buat surat minta maaf kepada Tuan Speaker, masuk dalam, mai bercakap. Cakap apa yang nak dicakapkan. Yang Amat Berhormat dok ada nak jawab. Kita semua di sini betani menjawab. Cakap. Tapi tak mau buat surat, keras kepala, keras hati.

Kita tau ni politik DAP, khususnya Kawasan Bukit Glugor. Kalau hadir dalam mesyuarat Dewan dari pukul 9.30 pagi sampai pukul 5.00 petang, berapa kita dapat elaun? Elaun hadir daripada pagi sampai petang, berapa? Kecil,

keluar makan tengahari pun dekat nak labis, tapi bila beliau buat macam ini beliau boleh bagi tau pengundi-pengundi dia. Dewan tak bagi dia masuk, takut dia ini pandai. Ini politik, kepentingan ekonomi. Kalau satu jam Ahli Yang Berhormat balik duduk dalam Pejabat Lawyer, satu jam berapa masuk?

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, saya ingat boleh bawa perkara lain.

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG (DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN HAJI BAKAR):

Minta maaf, inilah secara ringkas. Oleh kerana saya selalu taat kepada Speaker, ini amalan yang patut saya amalkan terus menerus. Kalau Speaker larang, saya berhenti. Saya berhenti — disiplin.

Saya ingat pembangkang boleh cakap. Mereka boleh cakap. Pembangkang ini kita tau bukan tukang buat. Mereka tukang cakap. Tukang yang nak buat ialah di sebelah sini. Kita buat rumah bagi elok. Pembangkang boleh cakap, fasal apa bubuh cat tak elok — dia boleh cakap — dan kita kena bagi tau yang kita kena buat cat macam ini, sebab ini. Ini mungkin boleh diterima. Saya dapati Ahli Yang Berhormat dari Kawasan Ayer Itam cukup bagus (ketawa). Saya tau. Ini perkara yang benar, kita kena puji, pembangkang boleh cakap apa yang difikir kurang baik, tapi di antara yang kurang baik beliau dapati keadaan itu baik ..... (gangguan).

AHLI KAWASAN AYER ITAM (ENCIK PETR PAUL DASON):

Datuk Speaker, *point of order*: Mengikut peraturan Mesyuarat Dewan Undang Negeri 46(xiii), itu ada kaitan dengan ..... (gangguan).

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOR BIN
HAJI BAKAR):

Datuk Speaker, Yang Berhormat boleh tegur, tapi tidak paya baca panjang-panjang.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

You must not "indulge in personalities" dan mesti ada berkaitan dengan ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, saya sudah beri teguran.

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN
HAJI BAKAR):

Tuan Speaker, saya bercakap secara kebetulan apa yang telah berlaku. Dulu kita tau apabila Ahli Yang Berhormat dari Bukit Glugor keluar, dia pun bawa beg keluar (ketawa). Sekarang tidak keluar.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Adakah ini ada kaitan dengan Anggaran Pembangunan?

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN
HAJI BAKAR):

Saya bercakap secara kebetulan.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Datuk Speaker, kalau boleh saya pun ingat mau macam ini (ketawa).

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat boleh bawa perkara lain. Jangan terlalu panjang tentang OAP ini.

AHLI KAWASAN KUBANG SEMANG
(DATUK HAJI MOHD. NOOR BIN
HAJI BAKAR):

Kalau Datuk Speaker berkata begitu, sudah cukup bagi saya. Tidak payah tegur saya banyak kali. Kalau tegur, saya pun "hot" juga.

Tuan Speaker, akhir sekali, saya sungguh yakin bahawa rancangan pembangunan bagi Negeri Pulau Pinang tahun 1982 seperti dicadangkan oleh Y.A.B. Ketua Menteri adalah sangat menggalakan dan saya harap peruntukan ini akan dapat membawa kebajikan kepada rakyat Negeri Pulau Pinang.

Jadi itulah sahaja, Tuan Speaker, dan saya ucapkan terima kasih.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tuan Speaker, Anggaran Pembangunan Kerajaan Negeri Pulau Pinang pada tahun 1982 adalah sama seperti Anggaran Pembangunan yang telah dibuat di Dewan ini beberapa tahun yang lalu. Ianya menimbulkan harapan rakyat Pulau Pinang tapi apabila tiba masa untuk melaksanakan projek-projek pembangunan, tidak boleh dibuat.

Kali ini, Tuan Speaker, Kerajaan Negeri merancang untuk membelanjakan wang sebanyak \$124,927,200.00 untuk projek-projek tahun 1982. Kerajaan Negeri telah meminta Dewan ini meluluskan anggaran ini pada tahun 1982 tetapi, Tuan Speaker, Kerajaan Negeri hanya boleh mendapat wang sebanyak \$81,662,074.00 untuk melaksanakan *its ambitious projects for 1982 and this includes* pinjaman dan *re-imbursements* dari Kerajaan Pusat atas projek dan *resources* Kerajaan Negeri sendiri. Oleh itu mestilah ada kekurangan \$43,264,460.00. Ketua Menteri dalam ucapan beliau semalam tidak menjelaskan kepada Dewan ini bagaimanakah Kerajaan Negeri boleh mencari wang untuk menghadapi kekurangan yang begitu besar.

Tuan Speaker, Kerajaan Negeri telah membuat peruntukan sebanyak \$124,000,000.00 untuk pembangunan tahun 1982. Kerajaan Negeri bukan sungguhsungguh percaya Kerajaan Negeri boleh mendapat wang ini untuk dibelanjakan pada tahun 1982. Kerajaan Negeri berbuat begitu dengan harapan di masa akan datang bolehlah Kerajaan Negeri meminta peruntukan atau pinjaman yang lebih dari Kerajaan Pusat.

Tuan Speaker, pada tahun 1981 Kerajaan Negeri telah membelanjakan wang sebanyak \$47,815,769.00 walaupun Dewan Undangan ini telah meluluskan satu anggaran pembangunan sebanyak \$96,000,000.00 lebih dan Ketua Menteri sendiri mengaku bahawa *performance rate* pada tahun 1981 ialah 49.5% sahaja. Adalah cukup jelas, Tuan Speaker, bahawa Kerajaan Negeri *is indulging in habits* yang tidak baik. Pada masa Rancangan Malaysia Ketiga, Kerajaan Negeri telah mendapat *sanction* atau *approval* Dewan ini untuk membelanjakan wang sebanyak \$506,521,750.00 untuk tujuan pembangunan, tetapi Kerajaan Negeri boleh mendapat wang sebanyak \$185,000,000.00 sahaja untuk projek-projek pembangunan. Purata *rate of performance* pada masa Rancangan Malaysia Ketiga ialah bawah 40%.

Tuan Speaker, saya telah berkata dahulu dalam Dewan ini bahawa Anggaran Pembangunan Rancangan Malaysia Ketiga adalah tidak *realistic* dan Kerajaan Negeri *is misleading* rakyat negeri supaya percaya bahawa Kerajaan Negeri boleh mendapat wang sebanyak \$506,000,000.00 untuk projek-projek pembangunan di dalam negeri ini. Saya telah berkata bahawa *performance* Kerajaan Negeri adalah rendah untuk *development process*. Ada dua sebab sahaja fasal apa boleh jadi begitu:

- (i) Kerajaan Negeri tidak ada *capacity* melaksanakan projek-projek pembangunannya, dan ini juga bererti bahawa Kerajaan Negeri tidak *efficient*; dan
- (ii) Kerajaan Negeri tidak boleh

mendapat *necessary funding* atau peruntukan atau pinjaman dari Kerajaan Pusat dan ini menunjukkan bahawa adalah tidak benar bahawa Kerajaan Negeri ada perhubungan yang cukup rapat dengan Kerajaan Pusat.

Tuan Speaker, Kerajaan Negeri mestilah tengok lagi sekali masalah-masalah yang Kerajaan Negeri telah *experienced* dalam masa Rancangan Malaysia Ketiga apabila Kerajaan Negeri cuba melaksanakan projek-projek pembangunan di masa Rancangan Malaysia Keempat. Pada tahun 1981, Tuan Speaker, *shortfall* implementasi projek pembangunan di negeri ini ialah \$48,734,561.00 ialah lebihkurang setengah dari apa yang Dewan ini telah luluskan untuk tahun itu. *Shortfall* pada tahun 1982, menurut ucapan Ketua Menteri sendiri dalam anggaran pembangunan pada tahun 1982, ialah lebihkurang \$43,000,000.00 dan jika ianya dikira hingga ke akhir tahun 1982, jumlahnya akan menjadi sebanyak \$91,000,000.00 lebih. Kerajaan Negeri tidak boleh mendapat wang untuk melaksanakan rancangan-rancangan pembangunan yang ada di negeri ini.

Tuan Speaker, situasi di masa Rancangan Malaysia Ketiga tidak sama dengan situasi di hari ini. Pada masa Rancangan Malaysia Ketiga, Kerajaan Pusat boleh memberi peruntukan yang lebih di bawah *Mid-Term Review* kerana pada masa itu harga *export commodities* di Malaysia seperti getah, kelapa sawit dan *timber* cukup tinggi dan harga *crude oil* serta pengeluarannya (*production*) adalah tinggi.

Di bawah Rancangan Malaysia Keempat, harga *export commodities* negara kita seperti getah, kelapa sawit dan *timber* telah turun *drastically* dan tidak ada harapan harga-harga ini boleh naik. Ini bukan salah Kerajaan Pusat tetapi *world economy* tidak baik. Lebih dahsyat daripada itu, Tuan Speaker, pengeluaran minyak *crude oil* negara kita sudahpun turun lebihkurang 50,000

burels tiap-tiap hari. Dari 270,000 *burels* satu hari, sekarang 220,000 *barrels* satu hari sahaja dan harga *crude oil* pun sudah turun dari US \$41.00 *per barrel* kepada lebihkurang US \$34.00.

Negara kita yang rugi *in terms of foreign exchange* atau pertukaran wang asing. Tiap-tiap hari, Tuan Speaker, lebihkurang \$7 juta digunakan untuk *crude oil* sahaja. Dengan sebab itu, Tuan Speaker, Kerajaan Negeri Pulau Pinang berharap bahawa Kerajaan Pusat boleh memberi peruntukan yang lebih di bawah *Mid-Term Review* bagi Rancangan Malaysia Keempat.

Yang Kedua, adakah Kerajaan Pusat sungguh-sungguh cintakan rakyat Pulau Pinang sama dengan Kerajaan Pusat cintakan rakyat di negeri-negeri lain seperti Kedah atau Kelantan sekarang?

Tuan Speaker, defisit atau kekurangan anggaran pembangunan pada tahun ini ialah lebih daripada \$43 juta. Apakah ini menunjukkan atau *indicate*? Ini menunjukkan dengan terang-terang bahawa Kerajaan Pusat *places priority* yang rendah untuk projek-projek pembangunan Kerajaan Pulau Pinang walaupun Kerajaan Pusat ada meminjam \$59 juta untuk pembangunan di dalam negeri ini pada tahun yang lain. Apa yang mustahak ialah *priority* Kerajaan Pusat untuk projek-projek Kerajaan Negeri Pulau Pinang adalah rendah. Sebab itu Kerajaan Pusat tunjukkan dengan jelas tidak mahu beri *necessary finance*.

Tuan Speaker, saya telah minta dahulu dan saya meminta lagi sekali supaya Ketua Menteri memberitahu rakyat Pulau Pinang terang-terang *with frankness and honesty* apakah masalah-masalah yang dihadapi oleh Kerajaan Negeri untuk mendapat peruntukan dari Kerajaan Pusat bagi perbelanjaan projek-projek pembangunan di negeri ini dan rancangan-rancangan pembangunan Kerajaan Negeri. Saya percaya rakyat negeri ini adalah *intelligent* dan boleh *appreciate frankness, respond constructively* dan boleh *co-operate* dengan Kerajaan Negeri untuk meng-

hadapi “anak tiri” *treatment* yang negeri ini dapat dari Kerajaan Pusat di beberapa tahun sudah. Oleh sebab itu, Tuan Speaker, adalah *refreshing* untuk mendengar Ketua Menteri lebih *frank* dan lebih terang semalam tentang kesusahan-kesusahan Kerajaan Negeri untuk mendapat *development funds* ataupun peruntukan untuk perbelanjaan pembangunan dari Kerajaan Pusat. Tuan Speaker, saya percaya rakyat bolehlah bekerjasama cukup-cukup dengan Kerajaan Negeri untuk mengatasi *handicap* yang dihadapi oleh negeri ini akibat dari sikap Kerajaan Pusat terhadap negeri ini.

Tuan Speaker, sama ada Kerajaan Pusat menganaktirikan Negeri Pulau Pinang atau tidak boleh kita tengok dari peruntukan yang Kerajaan Pusat berikan kepada Majlis Perbandaran Pulau Pinang dan Majlis Perbandaran Seberang Perai pada masa Rancangan Malaysia Keempat. Majlis Perbandaran Pulau Pinang telah meminta peruntukan sebanyak \$233,280,306.00, tetapi peruntukan yang diberi oleh Kerajaan Pusat pada Majlis Perbandaran Pulau Pinang ialah \$6,866,000.00 sahaja. Peruntukan yang Majlis Perbandaran Seberang Perai minta ialah \$107 juta lebih tetapi peruntukan yang diberi ialah \$12 juta. Peruntukan yang diberi kepada dua Majlis ini ialah lebihkurang 17%.

Saya boleh ingat pegawai-pegawai di kedua-dua Majlis ini telah membuat permintaan peruntukan yang tidak bertanggungjawab. *It is an irresponsible request* — minta banyak tapi dapat sedikit sahaja.

Tuan Speaker, satu perkara yang besar sekali di negeri ini ialah masalah rumah kos rendah yang tidak mencukupi dan tiap-tiap tahun keadaannya menjadi lebih teruk. Ketua Menteri sendiri pernah mengakui dan saya *quote* apa yang dia kata:

“The issue of housing is currently one of the most cogent social economic problems that we face. ....the urgency for housing generates greater

and greater controversy amongst our people."

Itulah ucapan Ketua Menteri semalam.

Tuan Speaker, saya tidak ingin dan tidak mahu bercakap lagi berkenaan *inadequacy* atau peruntukan yang cukup rendah untuk rumah kos rendah yang Kerajaan Negeri telah dapat dari Kerajaan Pusat. Saya sudah bercakap cukup banyak di atas perkara ini di Dewan ini dan di luar Dewan ini dan apa yang Kerajaan Negeri Pulau Pinang dapat adalah tidak patut dan tidak cukup *irrespective of what* ahli-ahli yang bertanggungjawab mengenai perumahan di negeri ini cakapkan. Jikalau beliau sukahati atau *satisfied* dengan peruntukan yang diberi oleh Kerajaan Pusat kepada Negeri Pulau Pinang, itu *funeral* beliau. Saya telah bercakap banyak dahulu atas perkara ini tetapi ada satu-dua *point* yang saya mahu menarik perhatian Dewan ini.

Satu ialah peruntukan rumah kos rendah kepada Kerajaan Negeri Pulau Pinang iaitu \$86 juta. Negeri Pulau Pinang ada membina rumah kos rendah tetapi tidak mencukupi. Tuan Speaker, Negeri Kedah ialah sebuah negeri yang tidak *complete* sebuah rumah kos rendah pada masa Rancangan Malaysia Ketiga telah mendapat peruntukan yang sama dengan Negeri Pulau Pinang iaitu \$85 juta. Bagaimanakah Kerajaan Pusat membuat *allocation*

Tuan Speaker, baru-baru ini di Dewan Undangan Negeri Perak, dalam perbahasan *development estimates* dan *budget* pada tahun 1982 Menteri Besar telah memberitahu Dewan itu bahawa peruntukan yang negeri itu dapat dari Kerajaan Pusat ialah \$288 juta. Apa sebab Kerajaan Pusat anak tirikan rakyat Pulau Pinang?

TUAN SPEAKER:

Itu Yang Berhormat boleh tanya di Parlimen.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Ada tanya, hentampun ada.

Tetapi apa yang saya hairan ialah mengapa Ahli-Ahli dalam Dewan ini — macam Ahli yang bertanggungjawab mengenai perkara ini — *is satisfied*. Saya kata kalau beliau *satisfied*, itu *funeral* beliau tetapi rakyat Pulau Pinang tidak *satisfied*. Mereka sangat susahati.

Tuan Speaker, Ketua Menteri telah berkata bahawa Kerajaan Negeri adalah *confident* kalau ada *discipline and orderliness* Kerajaan Negeri boleh menyelesaikan atau *resolve* masalah-masalah perumahan di negeri ini dalam tahun 80an. Tuan Speaker, kita mesti siasat apakah *basis* Kerajaan Negeri ada *confidence* menyelesaikan perkara ini di dalam tahun 80an. Kita mahu dengar *if the basis is founded* dan kita mesti *decide*. Adakah tidak *validity for the confidence*?

Tuan Speaker, Kerajaan Negeri ada *confidence* tetapi saya mahu kata rakyat Pulau Pinang .....(gangguan).

AHLI KAWASAN TANJUNG BUNGAH
(DATUK KHOR GARK KIM):

DAP tidak ada *confidence* sekarang.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Saya tidak ada *confidence* Kerajaan Negeri boleh mengatas'nya. Ini satu masalah yang sangat besar di negeri ini.

Tuan Speaker, masalah rakyat mendapat rumah awam kos rendah sudah sampai satu peringkat yang *critical* pada bulan September tahun 1981. Bilangan orang yang telah mendaftarkan diri untuk menjadi pemohon rumah kos rendah, mengikut angka Kerajaan Negeri sendiri, ialah 49,211. Bila masa Rancangan Malaysia Keempat habis — iaitu pada tahun 1985 — bolehlah dikatakan *a consevertive estimate*. Tuan Speaker. Angka ini mesti naik. Dalam melaksanakan Dasar Ekonomi Baru, Kerajaan Pusat ada

membuat satu *condition* di mana rakyat atau orang-orang dari lain negeri boleh datang ke Pulau Pinang. Bilangan orang yang tidak tua di Pulau Pinang juga adalah tinggi. Dengan sebab itu bilangan orang yang mahu rumah kos rendah pada tahun 1985 mestilah lebih dari masa sekarang, tetapi Kerajaan Negeri sudah gagal membina rumah awam kos rendah yang cukup untuk rakyat masa 10 tahun lalu dan tidak boleh menyelesaikan masalah ini. Jikalau Kerajaan Negeri ada membina lebih rumah awam kos rendah dahulu, masalah ini tidak boleh sampai ke satu peringkat yang *so alarming* sekarang.

Tuan Speaker, apakah strategi Kerajaan Negeri bagi mengatasi masalah ini? Strategi yang Kerajaan Negeri *adopt*, Tuan Speaker, boleh dikatakan *hardly assuring*. Kerajaan Negeri memanggilnya "*three-prong attack*". Apakah "*three-prong attack*" ini, Tuan Speaker? Satu ialah *low-cost housing project* melalui peruntukan yang diterima daripada Kerajaan Pusat. Kedua ialah pembinaan rumah awam kos rendah oleh Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang (PDC). *Prong* yang ketiga meminta *private sector* membina 30% rumah-rumah kos rendah. Inilah Strategi Kerajaan Negeri untuk mengatasi masalah-masalah di Negeri Pulau Pinang. Saya dan rakyat Pulau Pinang telah berharap strategi ini boleh mengatasi masalah di negeri ini tetapi dukacita strategi ini ialah *non-starter*, Tuan Speaker.

Kerajaan Negeri mengharapkan prong No. 1. Kita *examine prong No. 1*. iaitu peruntukan dari Kerajaan Pusat.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, nampaknya berulang-ulang kali menyebut.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Saya tidak berulang-ulang, Tuan Speaker. *That is not my habit*.

TUAN SPEAKER:

Saya ingat Yang Berhormat boleh bawa dalam perkara lain pula.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Saya bercakap mengenai *first prong*, *second prong* dan *third prong*. Ketua Menteri telah berkata masalah ini yang penting sekali di Negeri Pulau Pinang. Ada strategi, satu, dua dan tiga dan saya mahu *examine* ketiga-tiga *prongs*.

TUAN SPEAKER:

Sekarang sudah berapa *prongs*?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

The first prong.

Peruntukan yang mula-mula didapati ialah \$30.3 juta. Peruntukan ini sudah naik \$86 juta. Kerajaan Negeri ada membuat rayuan dan DAP ada hentam mengenai peruntukan yang telah didapati. Di bawah *first prong* ini kita boleh membina 4,500 buah rumah sahaja tetapi apa yang kita mahu ialah lebih daripada itu. Kerajaan Negeri ada meminta peruntukan sebanyak \$404 juta kerana Kerajaan Negeri atau Jabatan Perumahan mahu *identify locations* atau tempat membina 21,000 unit rumah, tetapi peruntukan yang didapati ialah \$86 juta. *So prong No. 1* itu, Tuan Speaker, habis.

Fasal apa, Tuan Speaker, kita boleh dapat peruntukan yang kecil sahaja? Betul, Kerajaan Pusat anak tirikan rakyat Pulau Pinang, tetapi adakah Kerajaan Negeri sendiri bersalah? Tuan Speaker, Kerajaan Pusat memberi peruntukan untuk membina 4,500 rumah pada masa Rancangan Malaysia Keempat. Kerana apa? Kerana pada masa Rancangan Malaysia Ketiga, Kerajaan Negeri telah membina 2,422 unit sahaja walaupun *target* pada masa itu ialah 4,297 unit rumah. Kerajaan Negeri telah gagal untuk mencapai

target itu dalam Rancangan Malaysia Ketiga dan oleh sebab itu Kerajaan Pusat telah memberi peruntukan yang kurang. Kerajaan Negeri sendiri mestilah mengaku salah jikalau peruntukan itu sedikit, bukan semua salah Kerajaan Pusat. Dan boleh dikatakan kedua-dua belah pihak bersalah sebab satu pihak mahu anak tirikan, dan yang lagi satu pihak menemui kegagalan. Akhirnya rakyat Pulau Pinang juga susah.

The second prong, Tuan Speaker, ialah strategi menggunakan P.D.C. untuk mengatasi masalah ini dan ini juga Tuan Speaker, *is doomed to meet the same fate* — kegagalan. Sebabnya ialah, Tuan Speaker, PDC sampai masa ini belum menunjukkan kebolehan untuk mengatasi masalah ini. Rekod P.D.C. ialah cukup *disastrous*. Dalam masa Rancangan Malaysia Ketiga, publisiti mengenai *target* P.D.C. sungguh banyak di dalam suratkhbar — mahu bina 6,503 unit rumah kos rendah — tetapi sampai akhir tahun 1980 atau pada akhir tempoh Rancangan Malaysia Ketiga, P.D.C. membina 3,755 unit sahaja. Ini menunjukkan bahawa *track record* P.D.C. dalam pembinaan rumah kos rendah adalah sama seperti Kerajaan Negeri sendiri — *very poor* — dan, Tuan Speaker, P.D.C. tidak boleh melaksanakan rancangan-rancangan mereka. Fasal itu, di bawah Rancangan Malaysia Keempat, P.D.C. tidak mahu membina rumah kos rendah lebih daripada 6,000 unit.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, masih panjang lagi perbincangan ini? Berapa lama lagi agak-agaknya?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Lagi 15 minit.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, Dewan ditangguhkan selama 15 minit.

Dewan ditangguhkan pada jam 11.15 pagi.

Dewan bersidang semula pada jam 11.40 pagi.

TUAN SPEAKER:

Ahli-Ahli Yang Berhormat, sukacita dimaklumkan iaitu makan tengahari disediakan pada hari ini. Dipersilakan semua.

Dewan disambung semula.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Terima kasih, Tuan Speaker.

Oleh kerana itu, Tuan Speaker, P.D.C. mestilah *revise targets* mereka untuk membina rumah awam kos rendah pada masa Rancangan Malaysia Keempat jikalau ia ingin memainkan satu *role* yang *effective* untuk mengatasi masalah rumah kos rendah di dalam negeri ini. Kita boleh kata, Tuan Speaker, *prong* Kerajaan Negeri yang kedua ialah *non-starter*.

Tuan Speaker, *prong* yang ketiga oleh Kerajaan Negeri ialah untuk mendapat kerjasama dari sektor swasta dalam projek-projek pembinaan rumah kos rendah.

Tuan Speaker, pada hari Isnin Kerajaan Negeri telah memberitahu Dewan ini bahawa Kerajaan tidak tahu berapa banyak unit rumah kos rendah telah dibina oleh sektor swasta pada masa Rancangan Malaysia Ketiga. Kerajaan Negeri tidak *monitor* dan tidak tahu berapakah unit rumah kos rendah akan dibina oleh sektor swasta nanti pada masa Rancangan Malaysia Keempat. Ini Kerajaan Negeri sendiri telah mengaku di Dewan ini bahawa ianya tidak tak apakah yang telah dibuat oleh sektor swasta. Ini menghairankan rakyat. Apakah basis Kerajaan Negeri *rely* atas sektor swasta untuk menolong *ease* kekurangan rumah kos rendah di dalam negeri ini. Di dalam Dewan yang mulia ini juga Kerajaan Negeri telah memberi-

tahu pada hari Isnin bahawa Kerajaan Negeri tidak ada hak —*there is no way*— untuk sektor swasta membina rumah kos rendah yang *required to compliment the efforts of* Kerajaan Negeri dalam mengatasi masalah ini.

Tuan Speaker, pertama, Kerajaan Negeri tidak tahu apa sektor swasta buat, dan kedua, Kerajaan Negeri tidak ada *control* atas sektor swasta dalam rancangan-rancangan yang dijalankan oleh mereka. Oleh sebab itu, bagaimanakah Kerajaan Negeri boleh mengharapkan atau *rely on* sektor swasta? Tuan Speaker, ini menunjukkan dengan terang bahawa *prong* yang akhir atau *third prong* Kerajaan Negeri ialah satu propaganda *exercise* Kerajaan Negeri sahaja. Rakyat negeri tidak boleh percaya sektor swasta boleh sungguh-sungguh memainkan satu *role* yang penting untuk menyelesaikan perkara ini.

Dengan itu, Tuan Speaker, strategi Kerajaan Negeri untuk mengatasi masalah ini boleh dikatalah "*Building castles in the air*". Mengikut strategi yang ada sekarang, Kerajaan Negeri boleh membina 10,500 unit rumah kos rendah sebelum akhir Rancangan Malaysia Keempat pada tahun 1985, iaitu 4,500 unit akan dibina oleh Kerajaan Negeri dengan menggunakan peruntukan yang diberi Kerajaan Pusat dan 6,000 unit rumah kos rendah akan dibina oleh P.D.C. Ini bererti 15%-25% sahaja rumah kos rendah akan dibina di negeri ini. Saya harap Tuan Speaker, Kerajaan Negeri boleh mengatasi perkara ini.

Tuan Speaker, saya sekarang mahu sentuh sedikit mengenai P.D.C.

Tuan Speaker, laporan P.D.C. .... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat sudah balik ke *prong* yang kedua?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Oh, bukan. Saya mahu cakap menge-

nai laporan P.D.C. Tuan Speaker belum dengar lagi. Bagilah saya peluang bercakap, saya mahu sentuh sedikit berkenaan P.D.C. Perkara P.D.C. bukan mengenai pembinaan rumah murah sahaja tetapi ada banyak sectors. Laporan P.D.C. tahun 1980 mengatakan tahun itu ialah "*the most successful year*" bagi P.D.C.

Tuan Speaker, dari mula-mula lagi P.D.C. telah gagal dalam semua rancangan-rancangannya:-

- (i) Sebagai salah satu agensi Kerajaan untuk menarik pelabur-pelabur *invest* di negeri ini, Tuan Speaker, P.D.C. ialah a *total flop*;
- (ii) Sebagai agen Kerajaan Negeri untuk membina rumah kos rendah;
- (iii) Sebagai agen Kerajaan Negeri untuk *generate* kerja di negeri ini, apa yang P.D.C. telah buat sudah membuktikan *exploitation of labour*; dan
- (iv) P.D.C. sudah boleh dikatakan satu badan yang hutangnya sangat besar dan tidak boleh dibayar. Faedahnya pun tidak boleh dibayar. Kalau ada yang lebih dahsyat daripada P.D.C., ianya ialah Kerajaan Negeri sahaja.

Tuan Speaker, Timbalan Perdana Menteri Datuk Musa Hitam ada membuat rayuan supaya badan-badan yang rugi lebih baik tutup. P.D.C., Tuan Speaker, telah melabur dalam 19 buah syarikat dan 11 daripada syarikat-syarikat ini telah rugi. Dari mula P.D.C. telah melaburkan \$14.2 juta di dalam 19 syarikat ini, termasuk Penang Electronics Sdn. Bhd. Kerugian P.D.C. dalam 19 buah syarikat ini ialah \$13.4 juta. *Capital* ialah \$14.2 juta dan kerugian ialah \$13.4 juta. Kita boleh katakan, Tuan Speaker, *the total investment by P.D.C. has been wiped out*—sudah habis dan rugi.

Saya dapat angka-angka ini dari jawapan Ketua Menteri di dalam Dewan ini. Penang Electronics —\$2,729,947.00—

modal pun sama, rugi pun sama. Penang Ship Building Corporation Sdn. Bhd. juga rugi — modalnya ialah sebanyak \$3 juta. Jumlah modal saham P.D.C. ialah \$7,994,854.00 dan kerugiannya ialah \$6,160,575.00. Dalam tiap-tiap syarikat kita boleh tengok kerugian yang banyak. Kalau modal \$14.2 juta, rugi \$13.4 juta, inikah yang kita katakan "*success story*". Kalau baca suratkhbar, publisiti mengenai P.D.C. bukannya main ..... Straits Times hari Isnin, Disember 21, 1981 — "*P.D.C. Success Story For 1980*". Inikah *success*? Semua modal sudah *wiped out* dan sebagai sebuah agen — sentuh sedikit saja jangan marah, Tuan Speaker — untuk mengatasi masalah rumah kos rendah, dari mula-mula sampai 1hb. Disember, 1981, P.D.C. telah membina semua jenis rumah sebanyak 4,286 unit sahaja. Dan dalam Rancangan Malaysia Ketiga P.D.C. telah membina ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat telah mengulang-ulang. Saya tidak benarkan.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tuan Speaker, P.D.C. ada laporkan dalam suratkhbar, *their greatest achievement* ialah menaikkan *earning power industrial worker*. Sekarang di negeri ini *average* gaji *industrial worker* ialah \$200.00 satu bulan. Tuan Speaker, gaji ini lebihkurang sama dengan gaji *shop assistant*. Gaji mereka \$270.00 dan P.D.C. kata *latest achievement* mereka ialah gaji sebanyak \$200.00 sebulan untuk *industrial workers*. Apa ini?

AHLI KAWASAN SUNGAI PINANG
(DR. ONG HEAN TEE):

Siapa yang beritahu kepada DAP?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Kita *examine* "*greatest achievement*" *claim*.

Tuan Speaker, P.D.C. ialah sebuah badan yang besar sekali hutangnya di dalam negeri ini. Dari *inception* P.D.C. pada bulan November, 1971, P.D.C. telah meminjam \$143.1 juta dan pada tahun 1976, jumlah itu telah naik *consistently*. P.D.C. tidak boleh bayar pokok atau faedah yang sudah dipinjam dan sekarang hutang faedah 3 tahun lalu sahaja ialah \$24.8 juta. Inikah *great achievement*? Lebih baik, Tuan Speaker, tak usahlah buat propaganda begitu banyak, untuk *mislead* rakyat Pulau Pinang. Lebih baik terus terang dengan rakyat Pulau Pinang.

Tuan Speaker, saya mahu sentuh lagi satu perkara iaitu perkara jambatan atau *Penang Bridge*. Ketua Menteri berharap apabila Kerajaan Pusat sudah mendapat balik wang dari tol yang Kerajaan Pusat *invest* untuk membina jambatan Pulau Pinang/Seberang Perai, Kerajaan Pusat bolehlah serahkan balik kutipan tol itu kepada Negeri Pulau Pinang. Tuan Speaker, rakyat Pulau Pinang tidak boleh bersetuju dengan ini. Jikalau Kerajaan Pusat sudah mendapat balik apa yang Kerajaan Pusat telah belanjakan dari kutipan tol *cantiklah* kalau Kerajaan Pusat tidak kutip tol lagi dan Kerajaan Negeri juga tidak mengutip tol. Kerana apa rakyat Pulau Pinang kena bayar tol lagi kepada Kerajaan? Kalau Kerajaan Pusat puas hati dapat cukup, kita minta Kerajaan Pusat berhenti mengutip tol. Bila Kerajaan sudah dapat *recoup its capital*, tidak patut dikutip tol lagi semacam tol di Slim River. Kerajaan juga marah kepada Kerajaan Negeri Kelantan dulu bila Parti PAS yang memerintah negeri itu mengutip tol di atas jambatan di Kota Bharu. UMNO mengaku kalau mereka menjadi Kerajaan Negeri Kelantan, tol di atas jambatan di Kota Bharu tidak ada dikutip lagi.

TUAN SPEAKER:

Sekarang ada kutip?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

• Yalah, jikalau boleh buat di situ, cantiklah. Buatlah seperti itu juga untuk jambatan di Pulau Pinang. Bila sudah kutip modal yang dilabur, jangan dikutip lagi. Tapi kalau Kerajaan Pusat *stubborn* — kadang-kadang Kerajaan Pusat boleh jadi *stubborn* — eloklah dengar rayuan Ketua Menteri berikan Negeri Pulau Pinang wang itu, tapi lebih cantik, berhenti kutip tol.

Tuan Speaker, semalam Ahli dari Kawasan Datuk Keramat ada berkata bahawa ahli-ahli dan rakyat mestilah faham, dulu Majlis Bandaraya berkhidmat sejauh *nine square miles* dan perkhidmatan Majlis tentulah lebih baik, tetapi sekarang sudah menjadi *integrated council*, kawasan yang ditadbirkan sudah menjadi lebih luas, dan oleh kerana itu perkhidmatan *has been affected*. Tuan Speaker, apabila *Rural District Council* (RDC) dan bandaraya diintegrasikan, Kerajaan Negeri telah memberi jaminan kepada rakyat Negeri Pulau Pinang bahawa tujuan mereka ialah untuk memberi rakyat Pulau Pinang perkhidmatan yang lebih baik atau *better services*, tetapi sekarang Ahli Exco yang bertanggungjawab berkata bahawa *area* yang dijaga itu adalah lebih luas dan dengan itu perkhidmatan tidak begitu baik. Ini, Tuan Speaker, rakyat Pulau Pinang tidak boleh terima. *Reason* ini tidak cukup baik dan rakyat Pulau Pinang berharap Kerajaan boleh memberi perkhidmatan yang lebih baik.

Dan akhir sekali, Tuan Speaker, rakyat Pulau Pinang tidak mengerti kerana apa Kerajaan Pusat — saya sudah kata tadi — menganaktirikan rakyat Pulau Pinang. Contoh yang saya beri sudah banyak. Tuan Speaker, jikalau kita ambil Negeri Kelantan sebagai contoh, kita bolehlah mengerti dan bolehlah mendapat satu *insight* kerana apa saya kata Negeri Pulau Pinang dianaktirikan.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, saya ingat sudah banyak kali diulang-ulangkan mengenai anaktiri. Kalau banyak sangat anaktiri pun susah.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tapi ini rakyat di Negeri Pulau Pinang mesti mahu tahu. Kita tidak boleh tutup mata, kita tidak boleh kata tidak mahu tahu atau tidak mahu *examine*. Kalau kita tidak mahu *examine* atau siasat sebab-sebab terjadi begitu, macam manakah kita mahu mengatasinya? Tidak boleh. Kita mesti siasat dan mesti *examine*. Kita tidak boleh *escape* daripada tanggungjawab.

Tuan Speaker, di Semenanjung Malaysia —kecuali Negeri Pulau Pinang — *Chief Executive* tiap-tiap negeri itu ialah seorang ahli dari Parti UMNO. Menteri-Menteri Kerajaan Pusat datang dari UMNO dan menggunakan wang rakyat macam wang mereka sendiri. Mereka meluluskan sesuka hati.

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR
(ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Ahli MCA, GERAKAN dan MIC pun ada jadi Menteri.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Kita tahulah.

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR
(ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Habis, sebut UMNO sahaja buat apa?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Siapa yang ada *real power*, Manik-kavasagam, Ketua MIC, telah berkata walaupun sesiapa pun menjadi *candidate* ketua UMNO mesti *decide*. Lee San Choon, ketua MCA, dan wakil dari Parti GERAKAN pun ada kata begitu. Di Kelantan ada seorang Ketua Menteri

dari Parti PAS menjadi Ketua Menteri. Sungguhpun beliau termasuk dalam Barisan Nasional, tapi UMNO tidak boleh tahan tengok seorang *Chief Executive* yang bukan dari parti UMNO sendiri menjadi Ketua Menteri, oleh itu mereka menggunakan kuasa untuk menggulingkan Parti PAS.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, itu sudah menjadi soalan lain. Gul'ing-mengguling jangan bawa di sini ya?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Itulah contohnya. Sekarang apa sudah jadi? Di Kelantan, tak tanya pun peruntukan diberi. Hari ini ada satu negeri sahaja di mana *Chief Executive* atau Ketua Menteri tidak datang dari golongan UMNO baikpun dari golongan Barisan Nasional. Nampaknya, Tuan Speaker, Kerajaan Pusat — *particularly* UMNO — menganaktirikan rakyat Pulau Pinang. Anaktirikan ini bukan sekarang saja .... (gangguan).

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH
(ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Di Parlimen sana boleh cakap.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Saya sudah cakap dan saya sudah hentam, tapi saya mahu hentam lagi. *You* tak baca *you* punya suratkhabar.

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH
(ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Kita tengok televisyen sahaja.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tengok televisyen *you control* punya-lah.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, gunakan perkataan yang baik.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tuan Speaker, jikalau seorang Ahli atau seorang rakyat Pulau Pinang naik hangat hati, ada justifikasi sebab Pulau Pinang selalu dianaktirikan. Wong Pow Nee dan Ketua Menteri dari Parti Gerakan pun sama setelah mereka masuk kerjasama dengan UMNO dalam Barisan, tapi mereka nafikan ini.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Itu rumahtangga orang lain, bukan rumahtangga DAP.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Saya tak peduli mahu cakap. Ahli itu, Tuan Speaker, ada peluang cakap nanti, dan jikalau mahu bercakap .... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Panjang lagi perbahasan ini?

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Inlah *point* akhir, Tuan Speaker, tapi jika orang *interrupt* ucapan saya akan menjadi panjang.

TUAN SPEAKER:

Saya harap Ahli Yang Berhormat jangan ganggu supaya Ahli Yang Berhormat dari Ayer Itam dapat cepat habiskan perbahasannya.

AHLI KAWASAN AYER ITAM
(ENCIK PETER PAUL DASON):

Tuan Speaker, sekarang mereka menyalahgunakan kuasa mereka. Menteri-Menteri UMNO ini mahu *squeeze* rakyat dan Kerajaan Negeri Pulau Pinang supaya memberi jalan pada *ambitious* UMNO. Mereka mahu ahli parti itu menjadi *Chief Executive* di tiap-tiap negeri di dalam Semenanjung Malaysia. Tuan Speaker, rakyat Pulau

Pinang tidak boleh memberi Kerajaan Pusat kebebasan begitu. Rakyat Pulau Pinang *will not be cowed*, Tuan Speaker.

Terima kasih.

AHLI KAWASAN BAGAN JERMAL (DR. SAK CHENG LUM):

Datuk Speaker, saya bangun lagi sekali untuk memberi sokongan kepada usul anggaran Pembangunan Pulau Pinang tahun 1982 dan seterusnya mengambil bahagian dalam perbahasan.

Datuk Speaker, pada mulanya saya ingin mengucapkan tahniah kepada Kerajaan Negeri oleh kerana Kerajaan akan terus berusaha dan berazam untuk mengekalkan tempoh pembangunan dalam negeri walaupun kedudukan kewangannya begitu ketat seperti yang disebutkan oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri. Ini telah dicerminkan dalam peruntukan pembangunan yang lebih besar bagi tahun 1982 jika dibandingkan dengan tahun 1981. Pada hakikatnya tambahan adalah sampai \$28.4 juta ataupun ertinya peruntukan bagi tahun 1982 sahaja, iaitu tempoh satu tahun adalah lebihkurang 30% dari jumlah anggaran pembangunan bagi 5 tahun, iaitu dari 1981 hingga 1985. Ini sebenar-benarnya menunjukkan bahawa Kerajaan Negeri akan berusaha bersungguh-sungguh untuk menemui harapan dan aspirasi rakyat Pulau Pinang. Hanya dengan lebih usaha daripada Kerajaan serta pegawai-pegawai dan kakitangan-kakitangannya baru boleh kita dapat mencapai lebih banyak pembangunan dan menyumbangkan lebih banyak kemudahan dan perkhidmatan yang lebih cemerlang dalam tahun lapan puluhan.

Saya memerhatikan bahawa dalam beberapa mesyuarat dalam Dewan ini juga pada kali ini Yang Amat Berhormat Ketua Menteri kita sentiasa menegaskan kepada Kerajaan Persekutuan bahawa oleh kerana kekurangan sumber-sumber pendapatan, khasnya sumber-sumber semulajadi di negeri

kita, haruslah Kerajaan Persekutuan memberi lebih peruntukan kepada negeri kita untuk tujuan pembangunan. Saya ingin sokong dengan sepenuhnya seruan oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri untuk mendapatkan lebih peruntukan dari sumber-sumber Persekutuan oleh kerana kebanyakan bayaran hasil dan cukai oleh rakyat Pulau Pinang adalah dipungut secara langsung oleh Kerajaan Persekutuan dan sepatutnyalah sebahagian daripadanya hendaklah dikembalikan kepada negeri untuk faedahnya.

Seperti juga ditunjukkan oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri, saya juga rasa sedih bahawa pembiayaan aliran tunai atau *cash flow funding* dari Kerajaan Pusat untuk projek-projek yang mana pinjamannya telah diluluskan tidak diberikan dengan begitu cekap. Ini adalah tidak selaras dengan pentadbiran yang licin dan cekap. Dengan sesungguhnya saya harap Kerajaan Persekutuan akan mengeneipkan *red tape* dan memastikan bahawa pembiayaan aliran tunai akan diberikan dengan mudah supaya projek-projek pembangunan di negeri kita boleh dijalankan dengan lebih licin dan sempurna.

Datuk Speaker, saya ingin mengambil kesempatan dalam perbahasan ini untuk menyentuh atas pembangunan di kawasan Butterworth, iaitu satu kawasan yang boleh dianggapkan sebagai kawasan bandar, termasuk kawasan saya, dengan masalah-masalah yang akan timbul. Septimana yang kita sedar, beberapa projek besar telah dijangka oleh Kerajaan Persekutuan bagi kawasan Butterworth. Jalan memasuki perhubungan jambatan antara pulau dan Seberang Perai, pembesaran Pelabuhan Butterworth, penyelesaian pembinaan jalanraya Timur/Barat dan jalanraya Alor Setar/Butterworth, dan bersama-sama dengan *emphasis* atau tekanan oleh Kerajaan Persekutuan atas konsep pembangunan Wilayah atau *Regional Development* dan juga oleh kerana Negeri Pulau Pinang khususnya

kawasan Butterworth adalah pusat pengeluaran semula jadi bagi kawasan Wilayah Utara, maka dalam lima tahun yang akan datang tempoh pembangunan di kawasan Butterworth akan meningkat dengan begitu cepat dan pesat. Pihak Kerajaan dan juga pihak tempatan telah menganggarkan atau *envision* bahawa kawasan Butterworth akan menjadi satu kawasan *metropolitan*. Tetapi adakah perlu kita menimbang dengan serious implikasi-implikasi sosio-ekonomi yang akan timbul dari pembangunan yang pesat, dan perlulah kita memperhatikan juga bahawa pembangunan ini akan mendesak atas keperluan untuk memberi lebih kemudahan-kemudahan infrastruktur dan sosial dan perkhidmatan-perkhidmatan asas yang lebih berkesan dan cekap.

Datuk Speaker, izinkan saya menitikberatkan atas beberapa masalah yang akan timbul disebabkan pembangunan ini, dan masalah-masalah yang akan menjadi issue ialah masalah perumahan dan tanah, masalah tentang kekurangan kemudahan infrastruktur dan juga kemudahan sosial dan rekreasi.

Pertama ialah tentang masalah perumahan dan tanah. Oleh kerana tanah akan semakin laris atau ada *increase in demand*, harga tanah dan hartabenda termasuk perumahan dan sewaan rumah akan meningkat. Jikalau saya boleh sebutkan sebagai contoh harga rumah kedai biasa di Butterworth sekarang telah sampai ke garisan lebih setengah juta ringgit. Kenaikan harga hartabenda pada akhirnya akan menyusahkan lagi golongan yang berpendapatan rendah. Tanah-tanah yang secara tradisi didirikan rumah-rumah yang mana tuan punya rumah-rumah itu tidak memiliki tanah itu seperti di kawasan Raja Uda, Kampong Simpah dan Kampong Bharu, akan dibangunkan. Ini juga akan bermakna bahawa tuan-tuan rumah ini akan dihalaukan dan mereka akan menjadi setinggan-setinggan. Ini akan menambahkan masalah setinggan yang ada sekarang di kawasan Butterworth dan oleh kerana

golongan yang miskin ini tidak ada *alternative* mungkin juga mereka boleh menjadi setinggan atas tanah Kerajaan ataupun masalah-masalah *urban slums* akan ujud. Adakah Kerajaan membina dengan cukup rumah-rumah kos rendah di kawasan Butterworth? Saya rasa jumlah rumah yang lebih daripada 2,000 unit yang dijangka dibina di bawah Rancangan Malaysia Keempat bagi kawasan Butterworth sangatlah kurang kalau kita memandangkan kepada perangkaan yang mana kita fahami tidak kurang dari 10,000 atau kebanyakan permohonan-pemohonan yang telah diterima adalah dari kawasan Seberang Perai Utara dan dari Bandar Butterworth.

Kerajaan Negeri juga sedang membangunkan tanah sendiri dan dalam proses ini ada juga menghalaukan setinggan-setinggan. Sebagai contohnya Kerajaan sedang dalam *exercise* menempatkan semula setinggan-setinggan atas Lot 530, Bahagian 1, M.k. 15 dan 14, Bagán Lallang Butterworth. Dalam proses penempatan semula ini saya rasa selain daripada memberi kemudahan *shelter* atau perlindungan lain, pihak Kerajaan mesti memberikan perhatian kepada sebarang gangguan ke atas mata pencarian setinggan-setinggan itu dalam proses *resettlement* ini. Antara 51 buah rumah yang terlibat dalam kes ini, ada beberapa keluarga yang sedang menjalankan perusahaan kecil atau *cottage industries* di situ. Kebanyakan di antara mereka telahpun bermastautin di situ selama 30 hingga 40 tahun. Penduduk-penduduk di situ telah memohon kebenaran daripada pihak Jabatan Perumahan Negeri untuk menempatkan semula mereka di tapak itu juga yang mana sekeping tanah kecil darinya boleh diketepikan untuk tujuan ini. Saya ingin merayu kepada pihak Pejabat Perumahan untuk menimbangkan permohonan ini dengan sewajarnya dan memberi kelulusan kepada mereka.

Tentang masalah kemudahan infrastruktur, Datuk Speaker, ada beberapa masalah sekarang di kawasan Butter-

worth. Di antaranya ialah satu masalah yang saya selalu bangkitkan, iaitu masalah pamaritan. Masalah pamaritan di kawasan Butterworth sangatlah serious dan pembangunan yang pesat akan menambahkan lagi masalah kepada keadaan sistem pamaritan yang ada sekarang yang langsung tidak memuaskan. Usaha dari pihak Kerajaan mestilah dijalankan dengan secepat mungkin. Pelan induk pamaritan di kawasan Butterworth telah diterima pada dasarnya oleh Kerajaan, tetapi tidak diberikan kewangannya yang cukup untuk dilaksanakannya. Di sini saya ingin mengucapkan dan merakamkan terima kasih kepada pihak M.P.S.P. yang telah memperuntukkan dari wang sendiri sebanyak \$1 juta untuk permulaan kerja-kerja rekabentuk, tetapi saya rasa malangnya bahawa tidak ada peruntukan yang telah diberikan untuk projek ini di bawah anggaran pembangunan 1982, begitu juga di bawah Rancangan Malaysia Keempat.

Berkenaan dengan keadaan-keadaan jalan, khasnya di taman-taman perumahan yang lama misalnya di Taman Bunga Raya, Taman Beauty Garden dan lain-lain lagi, ini adalah masalah yang lama yang mana saya telah bangkitkan di dalam Dewan ini beberapa kali yang lalu. Walaupun Kerajaan telah memberi jaminan bahawa perhatian akan diberikan tetapi kita tidak dapat melihat apa-apa tindakan sebab jalan-jalan di taman-taman perumahan itu masih ada yang dalam keadaan rosak. Jika jalan-jalan lama tidak diperbaiki dengan sertamerta, saya rasa dengan tambahan jalan-jalan yang baru, masalah ini akan menjadi lebih susah untuk diatasi.

Kesesakan Lalulintas juga menimbulkan masalah di beberapa tempat di Butterworth seperti di Kampong Gajah, Jalan Bagan Luar dan simpang-simpang lain — bahkan semakin lama semakin meningkat. Saya harap cadangan-cadangan yang diberikan dalam kajian pengangkutan bandar akan dilaksana-

kan dan dengan penyelesaian masalah kesesakan lalulintas ini, saya harap kita akan dapat mengurangkan bilangan kecemasan lalulintas yang selalu berlaku di sepanjang jalan Bagan Ajam, Bagan Jermal, Jalan Raja Uda dan lain-lain.

Berkenaan kemudahan sosial dan rekreasi, Datuk Speaker, kemudahan-kemudahan ini sangatlah kurang di kawasan Butterworth mahupun di kawasan Seberang Perai. Kita di Seberang Perai bernasib baik oleh kerana sebuah syarikat swasta Datuk Speaker, telah menyumbangkan sebuah kolam renang. Selain dari itu, kemudahan-kemudahan yang ada pada masa sekarang hanya sebuah perpustakaan yang kecil, sebuah dewan bandaran yang juga kecil, beberapa taman permainan kanak-kanak dan padang permainan yang mana keadaannya pun tidak begitu sempurna. Kemudahan-kemudahan ini langsung tidak memenuhi ekspektasi sosial rakyat Butterworth.

Datuk Speaker, pada masa yang lepas, nampaknya apabila pegawai perancang atau *planners* kita walaupun di peringkat Persekutuan atau negeri membincangkan tentang pembangunan Negeri Pulau Pinang, saya rasa mereka seterusnya hanya mengingati bahagian Pulau sahaja. Jikalau saya boleh sebutkan contoh: Di manakah Stadium Negeri kita diletak? Di Pulau. Di mana Kebun Bunga kita diletak? Di Pulau. Dan di manakah dijalankan acara-acara Pesta Pulau Pinang? Di Pulau juga. Saya rasa sikap ini mesti diubahkan oleh kerana Butterworth akan menjadi satu pusat pembangunan yang penting bagi negeri kita.

Masalah-masalah yang saya telah bangkitkan bukan masalah yang baru. Sejak tahun 1978—iaitu tiga tahun yang lepas—saya telah beberapa kali membangkitkan masalah-masalah tentang pamaritan, kemudahan sosial, masalah jalan-jalan dan lain-lain, dan dalam tiga empat tahun yang akan datang projek-projek besar di bawah Rancangan Malaysia Keempat yang saya telah

sebutkan dalam ucapan saya tadi akan d'isiapkan. Pembangunan yang pesat yang akan berlaku dalam tempoh masa ini akan menambahkan masalah-masalah yang belum diselesaikan. Apa-apa pencapaian dalam beberapa tahun yang lalu akan dimansuhkan oleh masalah-masalah yang akan datang jika tindakan tidak diambil. Saya di sini ingin merayu kepada pihak-pihak yang berkenaan untuk memberikan pertimbangan *priority* kepada kawasan Butterworth dan berikanlah kemudahan-kemudahan dan perkhidmatan yang sangat d'iperlukan.

Datuk Speaker, bila saya masuk ke Dewan pagi ini, saya pun ingat tidak akan bercakap tentang peristiwa yang berlaku pada hari pertama di Dewan ini, tetapi selepas saya dengar teguran dari rakan saya Yang Berhormat dari Kawasan Kubang Semang, saya ingin sebutkan macam mana kita boleh tidak cakap, tapi saya ingin memberi cadangan saja, Datuk Speaker, jikalau saya boleh rujuk kepada ucapan Yang Amat Berhormat Ketua Menteri dalam Anggaran Pembangunan Bahagian 29, yang mana Yang Amat Berhormat Ketua Menteri telah menunjukkan bahawa di Rimba Rekreasi kita udaranya sangat bersih lagi segar. Saya ingin mencadangkan kepada Dewan ini untuk menimbangkan bahawa Ahli-Ahli — sesiapa juga — yang tidak mematuhi dengan apa yang telah diputuskan dalam Dewan ini boleh dinasihatkan untuk melawat sambil berihat di Rimba Rekreasi yang mana udaranya segar dan bersih itu akan membantu beliau menukarkan sikapnya. Rakan-rakan saya yang juga menjadi doktor boleh setuju bahawa angin yang bersih dan segar boleh membantu badan dan kepala kita.

Saya ucapkan terima kasih, Datuk Speaker, dan sekali lagi saya sokong usul ini.

Terima kasih.

TUAN SPEAKER:

Ahli Kawasan Sungai Pinang.

AHLI KAWASAN SUNGAI PINANG
(DR. ONG HEAN TEE):

Terima kasih, Datuk Speaker.

Datuk Speaker, saya bangun untuk menyokong Usul Y.A.B. Ketua Menteri mengenai Anggaran Pembangunan 1982.

Saya rasa gembira bahawa sungguh-pun kita mesti kawal perbelanjaan kita kerana punca kewangan negeri yang terhad, Kerajaan Negeri telah merancang satu Anggaran Pembangunan yang meliputi keperluan semua daerah dalam negeri kita.

Saya juga gembira bahawa Kerajaan Negeri telah mengemukakan satu rancangan pembangunan yang seimbang di mana kemajuan akan di capai di semua sektor — dalam pembinaan pertanian, kemudahan infrastruktur, agama dan rekreasi.

Kerajaan Negeri telah mengenalkan perumahan sebagai salah satu dari masalah-masalah sosio-ekonomi semasa yang begitu ketara sekali yang kita menghadapi. Keperluan perumahan bertambah tiap tahun, tetapi kita hanya dapat memenuhi sebahagian kecil sahaja dari keperluan-keperluan rakyat kita pada keseluruhannya.

Saya mengambil kesempatan ini untuk mencadangkan pembaikan rangka rumah pangsa kos rendah yang sedang di bina untuk saudara-saudari kita yang berpendapatan rendah.

Di rumah asal mereka, keluarga-keluarga yang berpendapatan rendah mempunyai ruang yang mencukupi untuk satu-dua aktiviti ekonomi. Mereka boleh memelihara ayam-tik, atau menanam sayur-sayuran di luar rumah. Di dalam rumah, mereka boleh menguruskannya perindustrian kecil, sebagai menjahit kain baju atau membuat bag kertas. Apabila mereka berpindah ke rumah pangsa kos rendah Kerajaan, mereka tidak mempunyai ruang yang cukup dalam unit-unit ini dan menghilangkan peluang untuk membantu pendapatan keluarga dengan kerja-kerja kecil seperti yang saya telah nyatakan.

Saya mencadangkan supaya Bahagian Perumahan Negeri dan juga Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang mempertimbangkan tambahan ruang perumahan sebanyak lima puluh atau enam puluh kaki persegi untuk tiap-tiap unit perumahan. Ini akan menambahkan ruang-kerja kepada keluarga-keluarga yang terlibat dan mereka boleh meneruskan usaha kecil mereka. Pendapatan tambahan yang boleh dihasilkan, sungguhpun kecil, akan menolong keluarga-keluarga yang berpendapatan rendah ini.

Saya juga meminta pakar perumahan kita, atau *housing designers* untuk mengkaji rangka perumahan dan cara pembinaan yang boleh memberi kita unit perumahan yang lebih murah daripada unit-unit yang kita sedang membina. Ini adalah sebab unit-unit kos rendah sekarang adalah di luar kemampuan sebahagian besar orang-orang kita yang berpendapatan rendah.

Jikalau kita tidak cuba menjaga orang-orang yang terlampau miskin, kita akan menghadapi lagi masalah *slums* dan setinggan, oleh kerana mereka ini akan mencari perumahan yang paling murah yang mereka mampu mendiami.

Sebagai Kerajaan yang bertanggungjawab, kita mesti mencari cara untuk menolong orang-orang kita mengenai keperluan asas mereka; barangkali kita tidak dapat mencapai kejayaan tetapi biarlah kita gagal dengan percubaan dari gagal tanpa berikhtiar.

Datuk Speaker, Kerajaan Negeri telah menambah peruntukan untuk pembangunan pertanian sebanyak \$716,180.00 lebih daripada peruntukan tahun 1981. Ini menunjukkan kewajipan negeri kita kepada kawasan luar bandar dalam negeri ini.

Saya rasa puashati bahawa Kerajaan Negeri akan membelanjakan sebanyak \$80,000.00 untuk Unit Pencegahan Serangga di bawah Kawalan Penyakit dan Musuh, dan saya berharap ini adalah mencukupi untuk mengawal serangga dan musuh-musuh yang

menghapuskan penanaman petani kecil kita.

Saya boleh ingat kepada keadaan yang menyedihkan yang telah diceritakan oleh rakan saya, Ahli Yang Berhormat dari Kawasan Penanti, berkenaan dengan tikus dan serangga yang telah menghapuskan penanaman padi petani kita. Saya berharap bahawa kita akan dapat mengawal musuh-musuh petani ini dengan sesungguhnya supaya petani kita boleh mencapai pendapatan yang memuaskan selaras dengan kerja mereka.

Datuk Speaker, saya ingin memperingati Kerajaan Negeri mengenai cadangan saya pada masa dahulu iaitu untuk mengadakan Kawasan Pertanian atau "Agricultural Zones" semacam Kawasan Perindustrian dan Kawasan Perniagaan Bebas. Dengan cara ini, kita boleh memekatkan punca dan kemudahan infrastruktur kita untuk mendapat faedah yang maxima dengan perbelanjaan yang minima. Dengan cara ini juga, petani kita boleh rasa senang hati bahawa adanya keadaan tetap untuk mereka dalam negeri kita, dan bahawa kita tidak akan melucuti ruang dan tanah untuk perusahaan mereka. Perasaan ketetapan akan mengalakkan mereka untuk mengusahakan tanah mereka dengan semangat dan tenaga yang lebih, dan memberi mereka dorongan untuk memperbagaikan lagi aktiviti-aktiviti perkebunan pertanian seperti yang kita harapkan.

Usaha Kerajaan Negeri untuk memulihkan tanah rang boleh di puji. Datuk Speaker, kita mesti menggunakan semua tanah pertanian tanpa pembaziran. Dari segi ini, Kerajaan Negeri boleh menggalakkan rakyat kita dari semua kaum khususnya belia untuk memasuki kawasan tanah rang ini dan mengusahakan tanah ini seperti rancangan-rancangan FELDA dan FELCRA di lain negeri. Kalau Kerajaan Negeri memberi peluang kepada belia kita yang rajin dan bertenaga, mereka boleh mencapai kejayaan dengan

pandangan moden dan tenaga orang muda.

Datuk Speaker, Kerajaan Negeri juga telah merancang untuk membelanjakan sebanyak \$315,000.00 untuk Kebun Bunga pada tahun 1982. Sebahagian besar wang ini akan digunakan untuk pembaikan bangunan dalam Kebun Bunga.

Walau bagaimanapun, saya berharap sebahagian daripada peruntukan ini akan digunakan untuk pembaikan pemandangan alam atau *landscaping* di Kebun Bunga. Kesempatan pembaikan keindahan Kebun Bunga akan memuaskan hati pelawat-pelawat yang datang ke tempat pelancungan ini. Saya percaya bahawa dengan Sistem Jawatan-kuasa yang baru, Kerajaan Negeri kita akan menguruskan kemajuan ini untuk faedah orang ramai.

Datuk Speaker, sebagai seorang wakil rakyat, saya mesti mengambil perhatian berkenaan dengan kebajikan orang-orang saya dalam Kawasan Sungai Pinang. Saya rasa puashati bahawa kali ini, adanya kenyataan tertentu berkenaan projek-projek yang akan dijalankan di kawasan saya. Saya juga mengambil perhatian mengenai projek-projek pembangunan yang akan membawa kesusahan kepada orang-orang saya di kawasan ini. Separuh orang-orang saya akan merasa senang hati pada masa depan dan separuh akan merasa takut apabila memandang kepada pembangunan yang akan berlaku. Kepada orang yang akan terlibat dalam kawasan pembangunan dan menghadapi dislokasi, dasar dan perjanjian Kerajaan untuk mengurangkan kesusahan mereka akan mengurangkan kebimbangan. Akan tetapi, dasar dan perjanjian mesti diikuti dengan rancangan dan implementasi yang sempurna, supaya tindakan pemulihan dan kemudahan pemulihan boleh disiapkan sebelum dislokasi bermula.

Kerja pemulihan yang baru ini diuruskan oleh Kerajaan mengenai setinggan di Jalan Batu Lanchang dan

Lebuh Raya Batu Lanchang. Pihak Kerajaan Negeri dan pihak Kerajaan Tempatan menunjukkan bahawa Kerajaan kita telah mencapai satu taraf yang memuaskan berkenaan dengan pemulihan orang yang terlibat dengan pembangunan Kerajaan. Di kawasan-kawasan ini, Kerajaan kita telah menyediakan perumahan penggantian, wang saguhati dan penggantian cara kehidupan untuk setinggan-setinggan yang terlibat. Ini bermakna pembangunan dengan kesusahan yang minima.

Dalam kawasan Jalan Batu Lanchang — atau Batu Lanchang Satu, nama rasmi kawasan ini — orang-orang di sini mulanya berasa bimbang, sesungguhnya pun Kerajaan telah berjanji kepada mereka bahawa Kerajaan akan menolong mereka. Perasaan buruk ini ditambahkan lagi oleh anasir-anasir anti-social seperti ahli-ahli politik — termasuk Ahli Kawasan Bukit Glugor — yang mendesak mereka menentang Kerajaan untuk faedah politik sendiri. Orang yang terlibat di kawasan ini sekarang bersenang hati selepas mereka dipindahkan ke projek perumahan Taman Free School yang diminta oleh ramai orang dan selepas mereka menerima wang saguhati seperti yang dijanjikan oleh Kerajaan.

Datuk Speaker, ada lagi projek-projek besar untuk Pulau Pinang seperti Projek Jambatan Pulau Pinang dan Sistem Pengaliran Trafik yang mengikutinya, termasuk Jalan Raya Tanah Pantai di Pantai Jelutong. Projek-projek ini akan membawa faedah kepada rakyat Pulau Pinang amnya tetapi menimbulkan masalah kepada penghuni-penghuni di kawasan saya, khususnya.

Notis-notis sudah di hantar kepada penduduk-penduduk di kawasan saya yang terlibat dengan kerja meluaskan jalanraya yang dirancang untuk peringkat kedua Sistem Pengaliran Trafik. Sebahagian darinya mesti berpuas hati supaya kerja meluaskan jalan boleh diuruskan.

Semasa ini juga, bund Pihak Berkuasa Air membimbangkan pengusaha limbungan kapal di kawasan ini. Mereka sadar bahawa mereka akan dipindahkan pada masa depan apabila projek jalanraya tanah pantai dijalankan.

Sebagai Ahli Dewan Undangan Negeri bagi kawasan ini, saya meminta dan mendesak supaya Kerajaan memberi bantuan yang sama untuk orang-orang saya seperti yang diberi kepada setinggan Batu Lanchang Satu. Saya meminta bantuan perumahan, saya meminta bantuan saguhati dan saya meminta penggantian cara hidup untuk mereka yang terlibat.

Untuk pengusaha limbungan kapal, saya sekali lagi merayu kepada Kerajaan Negeri untuk mempertimbangkan masalah mereka dengan seriusnya, dan menyelesaikan perkara tapak penggantian dengan secepat mungkin. Pemindahan limbungan kapal ini akan memakan masa dan perbelanjaan yang banyak, dan keputusan Kerajaan yang cepat dan awal akan menolong pengusaha dan pembina kapal serta juga keluarga mereka untuk membuat penyusunan pemindahan yang sesuai.

Datuk Speaker, saya sangat gembira bahawa Kerajaan Negeri telah membalas permintaan penghuni saya untuk kawalan banjir di kawasan kami. Peruntukan wang untuk memperbaiki saliran dan lempahan keluar dari Kuala Sungai Pinang, Daerah Timur Laut yang salah satu daripada sungai lain, akan membawa perasaan kesyukuran daripada orang-orang saya yang tinggal di kawasan Kampong Dodol dan juga daripada kawan-kawan saya yang tinggal di kawasan berhampiran, iaitu kawasan Kampong Rawana dan Kampong Caunter Hall. Orang-orang di sini sudah lama menghadapi kesusahan dari banjir yang terjadi tiap-tiap kali berlaku hujan lebat sepanjang dua-tiga jam. Mereka akan merasa gembira apabila mereka tahu bahawa Kerajaan kita mempunyai rancangan yang tertentu untuk mengurangkan masalah banjir,

sungguhpun peruntukan kewangan tidak mencukupi untuk menghapuskan masalah banjir semuanya.

Datuk Speaker, saya juga merasa puashati dengan peruntukan yang diberi kepada Jabatan Kerja Raya untuk pembinaan jalan baru, pembaikan jalan sekarang, dan pembaikan dan kenaikan taraf jalan tanah merah. Saya telah berulang-ulang kali meminta Kerajaan membaiki jalan tanah merah di kawasan saya, dan jikalau boleh, untuk mengetarkan jalan-jalan ini. Saya berharap bahawa sebahagian daripada peruntukan ini akan digunakan di kawasan saya kerana kawasan saya tidak boleh diberi bantuan daripada peruntukan pembangunan kampung sebab ianya terletak di dalam kawasan bandaraya dan tidak boleh mendapat bantuan Majlis Perbandaran sebab jalan ini tidak bertaraf sama dengan taraf Jabatan Kerja Raya.

Datuk Speaker, rancangan Majlis Ugama Negeri, Pulau Pinang, untuk membangunkan tanah-tanah wakaf di kawasan bandar boleh dipuji, khasnya tujuannya untuk memperbaiki taraf ekonomi orang-orang Islam di bandaraya dengan mengujudkan lebih banyak peluang pekerjaan untuk mereka. Salah satu daripada tanah wakaf dalam kawasan Bandaraya George Town adalah tanah wakaf dalam Kampong Makam, yang ditempatkan dalam kawasan saya. Saya merayu kepada pihak-pihak yang akan mengusahakan tanah ini dan kepada Majlis Ugama Negeri supaya keutamaan mesti diberi kepada orang-orang tempatan untuk mendapat faedah pembangunan di kawasan ini. Jikalau adanya pembinaan unit perumahan, baiklah unit-unit ini diberikan kepada orang-orang saya di Kampong Makam dari mulanya; jikalau ada gerai, gerai-gerai ini mesti ditawarkan dahulu kepada orang-orang Kampong Makam dan jikalau ada peluang-peluang pekerjaan, keutamaan mesti diberi kepada orang-orang Kampong Makam yang layak.

Dengan cara ini sahaja, Datuk

Speaker, pembangunan yang dirancang untuk tanah wakaf sebenarnya boleh membawa faedah kepada orang-orang Islam yang tinggal di tanah wakaf dalam kawasan bandaraya.

Akhirnya, Datuk Speaker, saya hendak berucap berkenaan tanah reklamasi yang telah disebutkan dengan pendeknya oleh Y.A.B. Ketua Menteri, iaitu reklamasi tanah paya di persisiran tanah pantai di Seberang Prai Selatan. Kerja reklamasi tanah yang akan mengikuti bund Pihak Berkuasa Air dan Jalan Raya Tanah Pantai di Jelutong akan memberi negeri kita beratus-ratus ekar tanah.

Sesudahnya, Y.A.B. Ketua Menteri kita, Dr. Lim Chong Eu, telah berucap berkenaan "bank tanah" atau "*land bank*", yang berasal daripada buah fikiran beliau untuk mendapati tanah reklamasi daripada laut sekeliling Pulau Pinang dan di Seberang Prai. Saya merayu kepada Kerajaan Negeri untuk menggunakan tanah reklamasi di Pantai Jelutong untuk faedah orang yang tinggal di kawasan Sungai Pinang.

Semasa Bandaraya George Town memperkembangkan kawasan perniagaan dan juga kawasan perindustrian, ramai orang di kawasan saya terpaksa berpindah dari rumah atau dari bilik-bilik yang mereka sewa. Tanah perumahan yang murah tidak ada lagi di kawasan ini; begitu juga tanah untuk perusahaan kecil.

Dengan kemajuan kerja reklamasi tanah yang boleh dilihat diseluruh pantai Jelutong, harapan orang ramai di kawasan ini, dengan cara perlahan tapi dengan penuh keyakinan (*slowly but surely*), disalurkan kepada kawasan tanah laut, di mana mereka tahu akan menjadi tanah yang bernilai yang boleh memberi mereka peluang atau harapan untuk mendapat taraf kehidupan yang memuaskan.

Tiap-tiap hari, orang-orang di kawasan ini menghadapi masalah pemindahan dari rumah atau bilik mereka. Semasa Kerajaan Negeri

cuba mengatasi masalah perumahan, orang-orang di sini akan merasa senang hati sedikit jikalau pihak Kerajaan kita boleh memberitahu mereka bahawa penduduk-penduduk di kawasan yang terlibat akan diberi keutamaan untuk projek-projek yang akan dijalankan di atas tanah reklamasi di sini.

Datuk Speaker, saya ucapkan terima kasih kepada Datuk dan rakan-rakan saya dan sekali lagi menyokong usul Yang Amat Berhormat Ketua Menteri.

Sekian, terima kasih.

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH
(ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Yang Berhormat Datuk Speaker, sepertimana rakan-rakan saya yang lain yang telah sama-sama mengambil bahagian berucap dalam membahaskan Anggaran Pembangunan yang telah dibentangkan oleh Y.A.B. Ketua Menteri iaitu Anggaran Pembangunan bagi tahun 1982, saya juga ingin mengambil bahagian untuk menyokong Anggaran Pembangunan 1982 yang telah dibentangkan kelmarin.

Yang Berhormat Datuk Speaker, sebelum saya menyentuh dua-tiga aspek yang berkaitan dengan pembangunan, saya ingin mengambil peluang dalam Dewan ini mengucapkan setinggi-tinggi tahniah kepada Kerajaan dan juga pegawai-pegawai serta kakitangan yang telah menjalankan tugas dengan begitu cemerlang sekali dalam usaha melaksanakan pembangunan Negeri Pulau Pinang pada tahun-tahun yang lalu dan khidmat cemerlang yang telah ditunjukkan oleh semua pegawai-pegawai dan kakitangan dalam merancang dan melaksanakan semua projek pembangunan negeri kita akan dapat diteruskan dalam pelaksanaan rancangan pembangunan tahun 1982.

Yang Berhormat Datuk Speaker, dalam Anggaran Pembangunan tahun ini saya ingin menyentuh beberapa perkara terutama sekali mengenai

rancangan pembangunan perumahan yang mendapat perhatian daripada pihak Kerajaan. Dan dengan peruntukan yang begitu besar adalah diharapkan bahawa rancangan pembangunan perumahan kos rendah akan dapat dinikmati oleh semua pihak terutama sekali bagi mereka yang berpendapatan kecil.

Dalam Rancangan Perumahan Awam Kos Rendah sepertimana yang telah dilaksanakan oleh Kerajaan dalam Rancangan Malaysia Kedua dan Ketiga yang telah berjalan dengan begitu baik tetapi usaha ini belum dapat lagi memberi kepada semua pihak ataupun masih lagi banyak rakyat yang berpendapatan kecil memerlukan rancangan perumahan ini. Sepertimana yang dilaksanakan rancangan ini mengikut kawasan-kawasan ataupun daerah, kita dapat lihat bahawa rancangan ini adalah lebih besar ditumpukan di pulau ini sendiri dan satu rancangan perumahan yang sedang dalam pelaksanaan ialah di Seberang Prai. Bagi kawasan-kawasan ataupun daerah-daerah di negeri ini masih banyak lagi rancangan-rancangan ini yang belum dapat dilaksanakan dan melalui peruntukan Anggaran Pembangunan perumahan yang telah dianggarkan oleh Dewan ini adalah diharap bahawa Kerajaan akan memberi pertimbangan yang berat supaya rancangan perumahan ini akan dapat kita ujudkan di peringkat-peringkat daerah.

Satu perkara yang saya suka menarik perhatian Dewan ini ialah mengenai rancangan perumahan yang telah dilaksanakan oleh pihak P.D.C. sendiri. Rancangan ini hanya berjalan di bandar ataupun di pulau ini sendiri dan satu rancangan di Seberang Jaya dan bagi daerah-daerah lain penduduk-penduduk juga berharap semoga mereka juga akan dapat menikmati rancangan perumahan yang dijalankan oleh P.D.C. Sepatutnya rancangan perumahan

yang akan dilaksanakan oleh P.D.C. ini hendaklah meliputi kesemua daerah terutama sekali di daerah Seberang Perai Selatan.

Datuk Speaker, Rancangan Perumahan Awam Kos Rendah sepertimana yang telah dinyatakan oleh Y.A.B. Ketua Menteri dalam ucapannya kelmarin adalah menjadi satu masalah yang ketara kepada masalah-masalah yang dihadapi oleh rakyat di negeri ini, dan oleh yang demikian adalah diharapkan bahawa selain daripada usaha yang dijalankan oleh Jawatankuasa Perumahan bagi membangun ataupun membina lebih banyak lagi rumah-rumah di tiap-tiap daerah, maka P.D.C. juga hendaklah mengambil peranan bagi membangunkan juga rancangan perumahan di peringkat daerah dan sebagainya.

Datuk Speaker, saya juga ingin mengambil ataupun menyentuh di atas Anggaran Pembangunan yang dibincangkan mengenai pertanian yang akan dilaksanakan pada tahun 1982. Peruntukan yang telah diberi melalui rancangan bagi memperbaiki pertanian di Negeri Pulau Pinang adalah amat menggalakkan lagi dan saya mengalu-alukan peruntukan tambahan yang telah dibuat oleh Pihak Kerajaan. Dengan bertambahnya peruntukan dalam Jabatan Pertanian adalah diharapkan bahawa segala rancangan dan projek-projek bagi mengatasi dan memperbaiki pertanian di negeri ini akan dapat dilaksanakan.

Saya juga menarik perhatian bahawa selain daripada usaha-usaha untuk mengatasi masalah pertanian di Negeri Pulau Pinang, Kerajaan juga telah bercadang supaya akan berusaha untuk menolong mengatasi musuh-musuh yang dihadapi oleh petani-petani di negeri ini. Dengan peruntukan bagi mengatasi masalah-masalah musuh tanaman padi yang telah diperuntukkan, adalah diharap bahawa usaha-usaha daripada jabatan yang berkenaan akan dapat berkesan bagi menolong para petani

menghadapi masalah negeri seperti mana yang telah disebutkan oleh rakan saya dari Sungai Pinang tadi yang mana petani-petani menghadapi banyak masalah umpamanya serangga, penyakit merah kutu beruang dan lain-lain lagi.

Baru-baru ini, sepertimana yang telah kita sedia maklum, kawasan Seberang Prai Selatan sendiri telah pun mengalami masalah ini yang mana lebih 2,000 ekar sawah di Mukim 9 dan 10 telah diserang dengan penyakit padi merah dan kutu beruang. Akibat daripada ini lebih daripada 1,000 orang keluarga telah musnah tanaman mereka dan mereka menghadapi masalah yang berat dalam kehidupan mereka pada masa akan datang. Saya harap Kerajaan Negeri akan memberi pertimbangan dan mengambil perhatian yang berat untuk menolong petani-petani yang ditimpa kemalangan di kawasan ini. Usaha-usaha untuk membantu mereka hendaklah diambil segera supaya kawasan 2,000 ekar ini tidak akan menjadi tanah rang seperti di kawasan-kawasan yang lain.

Yang Berhormat Datuk Speaker, dalam ucapannya, Y.A.B. Ketua Menteri telah pun menyentuh bahawa Jabatan Pertanian dengan peruntukan yang baru ini akan dapat memberi latihan kepada petani-petani supaya petani-petani ini dapat berusaha ataupun menambahkan lagi hasil pertanian mereka. Saya menyokong rancangan ini. Di samping itu, saya berharap bukan sahaja latihan-latihan yang perlu diberi kepada petani tetapi untuk mengubah sikap dan memberi semangat baru kepada petani-petani selain daripada kita memberi latihan-latihan dalam bidang pertanian moden, mereka juga hendaklah diberi peluang untuk membuat lawatan sambil belajar sama ada di dalam negeri atau luar negeri. Dengan adanya rancangan ini akan memberikan pengalaman yang lebih kepada para petani dalam usaha

mereka untuk memperbaiki hasil pertanian di negeri ini.

Bagi melaksanakan rancangan ini, Pertubuhan Peladang Negeri ini ataupun Persatuan Peladang Negeri adalah salah satu organisasi petani yang terbesar yang mewakili lebih daripada 20,000 orang petani — bukan sahaja penanam padi malahan pekebun-pekebun kelapa dan juga penanam-penanam sayur dan sebagainya. Melalui Persatuan Peladang Negeri bolehkah Kerajaan memberi kerjasama supaya melalui Persatuan Peladang Negeri akan dapat memainkan peranan dalam usaha untuk membuat lawatan-lawatan dalam negeri dan juga luar negeri.

Selain daripada itu, Kerajaan juga hendaklah mengambil perhatian dan sentiasa membuat perundangan-perundangan atau perbincangan dengan Persatuan-Persatuan Peladang yang mewakili petani-petani di negeri ini semoga dengan jalan itu usaha-usaha Kerajaan akan dapat berkesan dalam rancangan untuk memajukan pertanian di negeri ini. Petani-petani ini adalah menjadi tulang belakang kepada negara dan mereka telah berusaha mengeluarkan hasil-hasil pertanian untuk menjadi bahan makanan kepada kita semua. Jadi kepada mereka hendaklah kita sentiasa memberi perhatian yang berat.

Yang Berhormat Datuk Speaker, salah satu masyarakat yang ada dalam negeri kita ini tidak diberi perhatian ataupun belum diberi perhatian yang serious iaitu saya suka menyentuh mengenai kedudukan nelayan-nelayan. Di Negeri Pulau Pinang tidaklah asing kepada kita bahawa nelayan-nelayan juga memainkan peranan yang penting dalam usaha mereka untuk menangkap ikan-ikan di laut yang menjadi bahan makanan kepada kita semua. Kalau sekiranya mereka ini tidak memberikan khidmat kepada kita, tentulah

kita tidak dapat berada di Dewan ini oleh kerana kita semua tidak begitu sihat, tidak ada zat protin. Dengan adanya nelayan-nelayan maka kita semua sihat. Doktor-doktor kata sihat kerana kita memakan protin lebih.

Jadi Yang Berhormat Datuk Speaker, saya ingin menarik perhatian Kerajaan oleh kerana saya lihat setiap kali kita bentangkan anggaran pembangunan tidak ada peruntukan dibuat untuk memaju dan membantu para nelayan di Negeri Pulau Pinang. Melalui Dewan ini saya harap, kalau dapat, Kerajaan hendaklah menyediakan peruntukan sepertimana negeri-negeri yang lain umpamanya Kelantan dan Trengganu di mana banyak peruntukan telah disalurkan kepada nelayan-nelayan.

Yang Berhormat Datuk Speaker, selain daripada itu saya ingin juga menarik perhatian Dewan ini mengenai rancangan pertanian. Sepertimana pada tahun-tahun yang lalu apabila saya bercakap di dalam membahaskan anggaran pembangunan, selalu saya mengingatkan bahawa Jabatan Pertanian di Negeri Pulau Pinang hendaklah membuat persediaan yang cukup dalam penyediaan benih-benih bukan sahaja benih pala, cengkis ataupun orkid tetapi yang penting ialah benih-benih padi yang baik sepertimana yang telah ditimbulkan oleh rakan saya, Ahli Kawasan Kubang Semang, iaitu ada padi benih yang diberi kepada petani-petani tetapi benih itu tidak tumbuh. Jadi kalau keadaan yang sedemikian kerap berlaku maka matlamat Kerajaan ataupun hasrat Kerajaan untuk meningkatkan hasil pertanian di Negeri Pulau Pinang tidak akan dapat kita capai.

Yang Berhormat Datuk Speaker, satu anggaran pembangunan telah disediakan di Dewan ini mengenai peruntukan Jabatan Kerja Raya. Saya mengucapkan terima kasih kepada Kerajaan yang telah membuat peruntukan yang hesar kepada Jabatan

Kerja Raya dengan harapan melalui peruntukan ini Jabatan Kerja Raya akan dapat melipatgandakan usaha-usahanya dalam membina dan memperbaiki jalan-jalan di kawasan-kawasan luarbandar dan juga dalam bandar.

Sungguhpun banyak rancangan telah dilaksanakan oleh Kerajaan kita melalui Jabatan Kerja Raya ini iaitu dengan membina jalan-jalan kampung atau jalan-jalan di luarbandar, tetapi masih banyak lagi jalan-jalan luarbandar ini perlu dibina memandangkan bahawa ada kawasan-kawasan di Negeri Pulau Pinang yang masih lagi merupakan kawasan pendalaman. Dengan adanya jalan-jalan kampung ini akan memberi kemudahan kepada penduduk-penduduk di kawasan pendalaman untuk membawa hasil-hasil pertanian mereka ke bandar-bandar dan selain daripada itu akan juga memberi kemudahan-kemudahan yang lain lagi terutama sekali kepada kanak-kanak sekolah.

Saya berharap dengan peruntukan anggaran pembangunan kepada Jabatan Kerja Raya yang berjumlah lebih daripada \$11 juta untuk membina jalan-jalan di luarbandar akan dapat disalurkan terutama sekali di kawasan Seberang Prai Selatan khasnya kawasan Sungai Acheh oleh kerana kawasan ini masih lagi ketinggalan. Pada tahun yang lalu, hanya dua batang jalan yang dapat dibina melalui rancangan pembangunan dan separuh jalan dibuat dengan tanah merah; dan bakinya belum lagi dibuat. Jadi adalah diharapkan supaya pihak Jabatan Kerja Raya akan dapat memberi peruntukan yang lebih awal kepada Pejabat Daerah oleh kerana sepertimana yang dikatakan oleh rakan saya tadi, kebanyakan projek-projek tidak dapat kita laksanakan oleh kerana peruntukan lambat sampai.

Yang menjadi anihnya, di kawasan saya sendiri pada tahun yang lalu, peruntukan untuk membuat jalan-jalan hanya diluluskan dengan angga-

ran \$100.00. Oleh kerana itu pejabat yang berkenaan tidak dapat melaksanakan projek ini.

Dengan peruntukan yang banyak disediakan oleh Kerajaan, saya yakin bahawa projek ini akan dapat dilaksanakan. Jalan-jalan yang saya sebutkan tadi ialah Jalan Ladang Victoria, Jalan Ladang Trans-Krian dan membaiki jalan-jalan yang sedia ada iaitu Jalan Sungai Bakau yang mana sudah lama tidak diambil perhatian bagi membaikinya. Jalan ini sekarang sudah rosak dan akan membawakan akibat yang kurang baik terutama sekali kepada kanak-kanak sekolah.

TUAN SPEAKER:

Masih panjang lagi Yang Berhormat?

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH (ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Ada dua, tiga lagi.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, Dewan ditangguhkan sehingga jam 2.30 petang.

Dewan ditangguhkan pada jam 1.15 tengahari.

Dewan disambung semula pada jam 2.35 petang.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, Dewan disambung semula dengan perbahasan Anggaran Pembangunan. Ahli-Kawasan Sungai Aceh dipersilakan.

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH (ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Yang Berhormat Datuk Speaker, bagi menyambung ucapan saya dalam Anggaran Pembangunan bagi tahun

1982 ialah dalam Bahagian Jabatan Kerja Raya berhubung dengan pelaksanaan untuk membina jalan-jalan di kawasan luar bandar sepertimana yang telah saya sebutkan tadi, maka adalah diharapkan supaya pihak Jabatan Kerja Raya (JKR) hendaklah membuat peruntukan yang lebih melalui Pejabat-pejabat Daerah. Dengan adanya peruntukan yang lebih di Pejabat-pejabat Daerah maka dapatlah pihak Jabatan Kerja Raya Daerah membaiki jalan-jalan yang rosak dengan serta-merta.

Yang Berhormat Datuk Speaker, pernah berlaku di kawasan saya yang mana bila kita bawa perkara ini dalam Mesyuarat Tindakan Daerah untuk membaiki jalan-jalan yang rosak, malangnya oleh kerana peruntukan terlalu kecil, maka pihak Jabatan Kerja Raya di peringkat daerah tidak dapat membaiki jalan yang saya sebutkan tadi. Jadi sebagai Ahli Kawasan yang berkenaan, maka saya sukalah merayu melalui Dewan ini supaya peruntukan-peruntukan yang mencukupi hendaklah diberi melalui Pejabat-pejabat Daerah untuk tahun 1982.

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya sungguh mengalu-alukan langkah Kerajaan bagi menambahkan peruntukan kepada Jabatan Ugama di Negeri Pulau Pinang sepertimana yang telah diucapkan oleh Y.A.B. Ketua Menteri kelmarin. Di bawah Rancangan Malaysia Keempat, dalam pelaksanaan rancangan pembangunan tahun 1982 nampaknya peruntukan mengenai Jabatan Ugama telahpun ditambah dengan berlipat kali ganda dan dengan adanya peruntukan tambahan ini, maka dapatlah Pejabat-pejabat Kadi ataupun Mahkamah di peringkat daerah ini memberikan satu khidmat yang lebih berkesan dalam usaha Kerajaan untuk membaiki perkhidmatan terhadap Jabatan Hal Ehwal Ugama Islam di Negeri Pulau Pinang.

Saya suka menarik perhatian

bahawa walaupun sebuah Jabatan Agama yang baru dapat ditempatkan di Kompleks Kerajaan di Jawi, namun demikian Pejabat Kadi yang ada sekarang ini tidaklah begitu memuaskan oleh kerana pejabat itu juga dijadikan sebagai Mahkamah untuk membicarakan hal-hal yang berkaitan dengan masalah-masalah agama. Dengan adanya peruntukan ini, maka dapatlah pihak jabatan berkenaan mengadakan sebuah pejabat berasingan yang lengkap dengan Mahkamah dan juga keperluan-keperluan yang boleh memberikan khidmatnya yang lebih baik. Saya amat berterimakasih atas usaha dan langkah-langkah yang telah diambil oleh Kerajaan terutama sekali kepada Y.A.B. Ketua Menteri.

Selain daripada itu, melalui peruntukan tambahan yang banyak ini, Kerajaan juga hendaklah menimbangkan untuk mengatasi masalah Sekolah-sekolah Agama Rakyat yang masih ada di Negeri Pulau Pinang. Kebanyakan Sekolah Agama Rakyat ini adalah dibiayai oleh ahli-ahli Jawatankuasa Pentadbirannya dan juga dengan peruntukan yang sedikit daripada rancangan-rancangan pembangunan di negeri kita. Oleh kerana memandangkan bahawa Sekolah-sekolah Agama Rakyat yang ada pada hari ini didapati keadaannya tidak begitu memuaskan dalam usaha untuk memberi pelajaran kepada pelajar-pelajarnya, kita hendaklah mengambil tindakan yang segera supaya dengan adanya sekolah-sekolah agama yang lengkap dan lebih selesa dapatlah pelajar-pelajar ini belajar dengan lebih baik.

Usaha untuk memajukan Sekolah-sekolah Agama Rakyat ini hendaklah diteruskan ataupun dilipatgandakan memandangkan bahawa sekolah-sekolah agama ini bukan sahaja dapat mendidik anak-anak kita dalam bidang pelajaran agama malahan akan dapat membentuk satu generasi yang benar-benar berdisiplin. Melalui

sekolah agama ini kita dapat melahirkan lebih ramai lagi generasi yang mempunyai akhlak. Dengan adanya usaha-usaha demikian maka negara kita akan mendapat lebih ramai rakyat yang mempunyai disiplin dan mempunyai akhlak yang tinggi.

Selain daripada itu, Yang Berhormat Datuk Speaker, satu perhatian yang teliti hendaklah diambil mengenai bantuan kepada Iman-Iman, Bilal, Siak dan juga guru-guru agama di kampung yang telah juga memberi khidmat yang cemerlang kepada negeri ini dan juga kepada masyarakat. Mereka ini sepatutnya diberi bantuan ataupun saguhati ataupun elau yang lebih. Walaupun pada masa-masa yang lalu pihak Jabatan Hal Ehwal Agama Islam telahpun memberi sedikit bantuan yang merupakan sebagai saguhati kepada mereka yang telah saya sebutkan tadi, tetapi oleh kerana memandangkan keadaan sekarang maka tambahan-tambahan perlu dibuat untuk memberikan semangat kepada mereka yang telahpun memberi khidmat bukan sahaja kepada umat-umat Islam di kawasan mereka masing-masing malahan juga kepada Kerajaan dan negara.

Yang Berhormat Datuk Speaker, di akhir ucapan saya, saya ingin menyentuh mengenai Anggaran Pembangunan bagi tahun 1982. Yang menarik perhatian saya terutama sekali ialah mengenai pembangunan ataupun perhubungan masyarakat. Sepertimana yang kita sedia maklum, usaha untuk membangunkan masyarakat kita adalah satu-satu usaha yang patut kita ambil perhatian yang berat semoga dengan adanya usaha bagi melaksanakan perhubungan masyarakat di negara kita ini akan dapat melahirkan masyarakat yang berharmoni.

Untuk melaksanakan usaha-usaha dalam pembangunan ataupun perhubungan masyarakat, maka Kerajaan hendaklah mengambil langkah-langkah supaya tempat-tempat ataupun dewan-dewan yang boleh mengumpul-

kan mereka ini dapat diadakan di tiap-tiap daerah sepertiimana yang telah saya sampaikan melalui Dewan ini pada tahun-tahun yang lalu. Saya juga telahpun meminta kepada pihak Kerajaan supaya mengadakan sekurang-kurangnya sebuah Pusat Pelbagaiguna di tiap-tiap daerah yang boleh merupakan sebagai Dewan tempat perhimpunan masyarakat. Di samping itu kita juga hendaklah mengadakan tempat-tempat ataupun padang-padang permainan untuk memberi kemudahan kepada para belia di tiap-tiap daerah. Selama ini, Daerah Nibong Tebal adalah satu daerah yang agak ketinggalan di dalam bidang ini. Oleh yang demikian, melalui Dewan ini, saya berharap dan merayu kepada pihak Kerajaan supaya mengambil tindakan segera ataupun mengambil tindakan yang seberapa cepat yang boleh bagi melaksanakan projek-projek ini di daerah Seberang Perai Selatan memandangkan bahawa bilangan penduduk di daerah ini semakin bertambah dan masyarakat belia juga semakin bertambah.

Adalah menjadi tanggungjawab kita bersama untuk membimbing para belia ke arah perpaduan dan juga untuk melatih atau membentuk para belia supaya mereka ini akan menjadi anggota masyarakat yang berguna pada masa yang akan datang. Dalam Anggaran Pembangunan di mana tahun-tahun yang lalu dan juga di tahun ini tidak ada satu peruntukan yang telah dibuat untuk memberi kemudahan kepada para belia. Ini adalah satu perkara yang patut diberi pertimbangan yang sewajarnya.

Yang Berhormat Datuk Speaker, sebelum saya menamatkan ucapan saya, ingin saya mengambil peluang melalui Dewan ini untuk merakamkan ucapan setinggi-tinggi penghargaan kepada Kerajaan dan juga pegawai-pegawai Kerajaan yang telah berusaha untuk membangunkan satu kawasan Sungai Aceh yang dinamakan Kawasan Chenaam. Inilah satu rancangan

yang boleh merupakan sebagai satu pembangunan di Negeri Pulau Pinang. Selain daripada itu, bagi melaksanakan rancangan ini dengan cepat maka semua jabatan-jabatan yang terlibat hendaklah memberi kerjasama yang erat dalam melaksanakan semua projek yang termasuk di dalam rancangan pembangunan Chenaam.

Selain daripada itu, saya percaya banyak lagi kawasan-kawasan yang boleh kita jadikan sebagai kawasan penempatan penduduk yang terdiri daripada golongan tani, nelayan dan pekebun kecil, umpamanya seperti mana yang telah diucapkan oleh Yang Amat Berhormat iaitu satu kawasan baru sedang dalam perancangan di Pulau Pinang. Saya juga berharap semoga kawasan Pulau Burung ini akan dijadikan sebagai kawasan penempatan nelayan-nelayan.

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya akhiri ucapan saya ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Tadi Yang Berhormat kata sudah akhir. (Ketawa).

AHLI KAWASAN SUNGAI ACHEH (ENCIK AHMAD BIN SALEH):

Saya akhiri ucapan saya dengan ucapan terimakasih atas peluang yang telah diberikan kepada saya oleh Yang Berhormat Datuk Speaker.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat dari Kawasan Tasek Glugor.

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan Rang Undang-Undang Pembangunan Negeri Pulau Pinang dan saya mengambil kesempatan mengucapkan terimakasih kepada Datuk kerana membenarkan saya bercakap terlebih dahulu daripada

rakan saya yang di belakang.

TUAN SPEAKER:

Saya nampak Yang Berhormat dulu. (Ketawa).

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Datuk Speaker, saya ingin menyentuh mengenai tajuk 102 iaitu bahagian pertanian dan perkara yang saya ingin memperkatakan dalam perbahasan ini melibatkan kawasan saya, Tasek Glugor di mana ada sebidang tanah yang telah menjadi rang. Satu rancangan baru untuk memulihkan tanah rang ini akan dijalankan secara langsung — oleh satu koperasi yang dinamakan Koperasi KGN Padi — bukan dijalankan oleh Kerajaan. Apa yang saya harapkan ialah penglibatan jabatan-jabatan Kerajaan untuk menyertai dari segi khidmat nasihat dalam projek tanah rang yang telah dirancang di Pokok Tampang yang meliputi kawasan seluas lebihkurang 360 ekar dan ianya menjadi satu projek printis kepada Koperasi KGN Padi ini. Kewangan yang akan diperolehi untuk perbelanjaan pemulihan tanah rang di kawasan ini ialah daripada Kementerian Pertanian Malaysia. Saya harap perkara ini juga akan beroleh kejayaan. Ianya akan menjadi satu tanggungjawab yang amat besar kepada KGN Padi untuk ianya terus memperluaskan pemulihan tanah rang di Seberang Perai dan Pulau Pinang.

Beralih saya kepada Kepala 103 mengenai Jabatan Parit dan Taliair, sebagai Ahli Dewan Undangan Negeri bagi Kawasan Tasek Glugor — saya harap Datuk Speaker jangan silap kata Bukit Glugor — saya telah mendapat makluman daripada Pengarahnya sendiri bahawa semua penduduk yang terlibat di kawasan ini telah disenaraikan dalam projek bagi kertas ini. Saya mengucapkan terima kasih dan tahniah kepada pihak Jabatan Parit dan Taliair kerana telahpun menamatkan penawar-

an tender untuk dilaksanakan pada tahun hadapan dan dijangka akan disiapkan pada tahun 1983. Ini adalah satu harapan yang amat besar daripada penduduk-penduduk yang terlibat bagi kawasan itu pada keseluruhannya yang meliputi daripada Pinang Tunggal seterusnya ke Sungai Prai. Sebagai Ahli Dewan dan Wakil Rakyat jika saya tidak rakamkan ucapan terima kasih di atas perancangan pembangunan ini, maka saya fikir mungkin saya bukan bersifat manusia. Atas sifat itulah saya mengambil kesempatan mengucapkan terima kasih kepada pihak Kerajaan Negeri yang telah memperuntukkan peruntukan yang agak besar bagi melaksanakan projek ini.

Menyentuh mengenai Kepala 107 iaitu Jabatan Kerja Raya, saya sangatlah berharap kepada jabatan ini supaya sebahagian daripada peruntukan wang bagi tahun 1982 sebanyak \$22,799,740.00 hendaklah dipergunakan untuk projek-projek Kawasan Dewan Undangan Negeri Tasek Glugor. Saya harap Ahli Exco berkenaan akan memberi perhatian.

Saya juga mengucapkan terima kasih kepada pihak jabatan ini kerana telah memperuntukkan sejumlah wang yang sebegitu besar untuk menjalankan rancangan-rancangan bagi pembinaan jalan-jalan di seluruh Negeri Pulau Pinang seperti mengetarkan jalan-jalan kampung. Perkara yang paling menarik perhatian penduduk-penduduk kawasan luarbandar ialah satu perancangan yang begitu tersusun telah dapat diatur oleh Kerajaan kita. Ini telah membawa munafaat yang banyak kepada sekalian penduduk. Saya rasa amat bersimpati dengan ucapan rakan di sebelah kiri saya ini iaitu wakil atau Ahli Dewan Sungai Pinang yang telah menyebutkan bahawa jalan di kawasannya di bandar tidak ditarkan dan kami berharap jalan ini akan diberi pertimbangan oleh pihak jabatan ini.

Berbalik saya kepada ucapan Y.A.B. Ketua Menteri berhubung dengan projek-projek khas dan latihan-latihan

khass yang disentuh dalam ucapan beliau pada petang kelmarin, ini juga sangat menarik perhatian Dewan dan saya percaya bahawa bagi tahun 1982 projek-projek khas atau latihan-latihan khas ini kemungkinan akan lebih besar kita pergunakan untuk faedah rakyat negeri kita. Projek-projek khas serta latihan-latihan khas ini hendaklah kita pergunakan demi kekuatan Kerajaan kita pada masa yang akan datang.

Selain daripada itu, Datuk Speaker, saya ingin sentuh juga mengenai rancangan perumahan murah yang secara langsung telah ramai penduduk-penduduk di kawasan pilihanraya saya tertanya-tanya mengenai dua projek di dua buah kampung iaitu di Kampung Besar dan juga di Kampung Selamat. Pengumuman ini telah dibuat oleh Ahli Exco yang berkenaan — dua tahun sudah tak silap saya — bahawa projek perumahan rumah di Kampung Besar — tak silap saya — sebanyak 94 unit dan di Kampung Selamat sebanyak 144 unit — tak silap saya — telah dituntut oleh rakyat di kawasan itu dan bilakah rancangan ini akan dapat dijalankan kerana tidak disebut dalam ucapan ini.

Selain daripada itu, Datuk Speaker, saya ingin sentuh mengenai Kepala 115 iaitu Undang-Undang Pentadbiran Ugama Islam Negeri Pulau Pinang, 1959, dan perkara ini saya meminta kepada Kerajaan Negeri supaya mengkaji semula atau jika perlu meminda beberapa perkara yang perlu di dalam undang-undang itu. Sebagai contoh, kalau kita perhatikan, Datuk Speaker, dalam buku itu ada tercatat ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Buku apa itu?

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

"Kerajaan Negeri Pulau Pinang dan Seberang Perai, Undang-Undang No. 3, Tahun 1959, Undang-Undang Pentadbiran Ugama Islam, Tahun

1959." Di sini ada satu kesalahan yang amat besar. Ada tercatat tafsiran mengenai perkataan "janda". Saya baca, Datuk Speaker, untuk pengetahuan Ahli-Ahli Dewan dan tuannya semua:

"... seorang perempuan yang bukan anak dara atau seorang perempuan yang sudah berkahwin."

Itu makna "janda". Jadi apakah tafsiran ini dipergunakan untuk perkataan "janda" sedangkan "janda" mengikut apa yang kita faham ialah seorang perempuan yang bukan anak dara, sudah berkahwin, telah dicerai-kan oleh suaminya ataupun suaminya meninggal dunia. Itu baru dikatakan "janda". Tetapi tafsiran "janda" di sini adalah umum dan kalau digunakan, Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, isteri-isteri kita di rumah, mengikut tafsiran ini adalah "janda". Itu tak betul.

Perkara ini harus diberi perhatian. Saya yakin undang-undang ini telah dicipta oleh penjajah pada masa sebelum kita merdeka dan ianya telah dikarang dan diubahsuai oleh dua orang iaitu mengikut dalam buku ini — Tuan Haji G.M. Yusoff dan Tuan Haji Ali Rouse. Kedua-dua orang ini telah menterjemahkan daripada Bahasa Inggeris ke Bahasa Malaysia, tetapi terjemahan ini bukan bermaksud begini. Ini seolah-olah memperolok-olokkan tafsiran dan fahaman undang-undang seperti hukum syarak. Jadi perkara ini mestilah diperbetulkan. Jika kita tidak pinda, maka perkataan ini akan menjadi satu perkataan yang akan diperolok-olokkan oleh orang-orang ataupun oleh rakyat sendiri.

Ini sebagai contoh, dan banyak lagi perkara-perkara lain yang berkait dengan undang-undang tubuh ini disabitkan dengan orang-orang Hindu. Ugama Hindu dan Islam adalah dua ugama yang berlainan antara satu sama lain tetapi dicantumkan dalam buku ini. Oleh itu buku ini mestilah disemak semula, dikaji dan diubahsuai di mana yang perlu supaya tidak

menimbulkan silap faham kepada seluruh rakyat.

Selain daripada itu, mengenai bidangkuasa Pegawai-Pegawai Pencegah Maksiat yang telah ditubuhkan oleh Majlis Hal Ehwal Ugama Islam, pegawai-pegawai ini diberi perlantikan dan dibayar gaji, tetapi kuasa mereka sebagai Pegawai-Pegawai Pencegah Maksiat tidak diberi. Kadangkala mereka dicabar juga tentang jawatan mereka. Ini adalah satu perkara yang sangat aib dari segi bidang tugas dan kuasa yang ada kepada mereka. Jika anggota Polis atau orang-orang yang berkaitan dengan hukum tidak ada bersama mereka, tangkapan itu tidak boleh dilakukan. Bagi orang-orang yang mengerjakan perkara-perkara yang kurang elok ataupun dalam hal-hal yang berkaitan dengan kesalahan dari segi hukum Ugama Islam seperti berkhalwat misalnya, ... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Apa itu berkhalwat?

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Berkhalwat, Datuk Speaker, dalam istilah yang saya faham, mungkin tidak betul. Datuk Speaker sendiri boleh memberi tafsirannya (ketawa) iaitu duduk berdua-duaan di antara seorang lelaki dengan seorang perempuan — tetapi bukan pula duduk berdua-duaan di antara seorang jantan dengan seorang betina — yang dianggap boleh, boleh sesuatu. Itu Datuk Speaker fahamlah ..... boleh sesuatu. Jadi itu mengikut apa yang saya ingat. Mengikut tafsiran yang lebih luas mungkin lebih daripada itu.

Yang biasa kita dengar dalam akhbar-akhbar ialah tangkapan-tangkapan dibuat di hotel-hotel. Jadi kuasa ini tidak diberikan sama ada oleh Kerajaan ataupun oleh jabatan. Kalau kita fikirkan, seharusnya digubal satu undang-undang untuk

mbolehkan mereka ini diberikan kuasa dan mungkin kita akan dapat mengurangkan perbuatan maksiat di negeri kita ini.

Datuk Speaker, saya hendak sentuh sedikit mengenai kedudukan Datuk Speaker. Saya sangat kasihan dan bersimpati penuh dengan Yang Berhormat Datuk Speaker kerana duduk daripada 9.30 pagi sehinggalah entah pukul berapa, kadang-kadang minum teh pun ..... (gangguan).

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat boleh bantulah.

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Kalau Ahli-Ahli Dewan yang lain serta pemerhati-pemerhati dan pegawai-pegawai Kerajaan terasa mengantuk, ia boleh keluar, kena kopi 'O' ataupun kena rokok — termasuk saya sendirilah — dapatlah hilang sedikit rasa mengantuk itu, tetapi bagi Datuk Speaker, duduklah beliau di situ sehingga habis. Apabila diberi tempoh untuk berihat, barulah beliau terasa lega atau lapang dan selesa sedikit. Dalam hal ini, Datuk Speaker, saya mintalah supaya pihak Jawatankuasa Hak dan Kebebasan Dewan membuat sedikit pindaan mengenai Perlembagaan Negeri kita, dan jika perlu mengujudkan seorang Timbalan Speaker dengan tujuan untuk membantu Datuk Speaker kita. Itu terpulanglah kepada Dewan kerana perlantikan ini adalah datangnya daripada persetujuan Ahli-Ahli Dewan sekalian.

Selain daripada itu, Datuk Speaker, saya juga ingin mengambil kesempatan sedikit lagi berhubungan dengan Rancangan Metropolitan yang akan berjalan dari sekarang hinggalah beberapa tahun yang akan datang, dan ianya saya sangat berharap kepada pihak Kerajaan kita supaya berhati-hatilah sedikit dalam perlaksanaannya supaya tidak menjadi masalah yang sangat rumit kepada masyarakat dan rakyat kita,

terutama mengenai tanah-tanah yang dimasukkan dalam rancangan ini. Perkara-perkara itu jangan pula timbul apabila rancangan ini kita jalankan pihak rakyat akan menganggap kita sebagai musuh ataupun akan menterbalikkan kita pada masa yang tertentu. Kita hendaklah berhati-hati sedikit dalam pelaksanaan rancangan ini dan jika melibatkan gantirugi, hendaklah kita gantikan dengan secara yang penuh adil supaya perkara-perkara yang kurang menyenangkan di kalangan mereka ini tidak akan timbul.

Akhirnya sekali, Datuk Speaker, saya ingin mengambil kesempatan sedikit untuk menyokong Yang Amat Berhormat Ketua Menteri dalam jawapan-jawapan beliau terutama sekali kepada pihak pembangkang, iaitu Ahli dari Kawasan Ayer Itam yang telah banyak bercakap mengenai Jambatan Negeri Pulau Pinang berhubung dengan tol yang akan Kerajaan Pusat kenakan kepada semua laluan di jambatan yang akan dibuat itu. Apa yang diucapkan oleh Ahli Kawasan Ayer Itam pada pagi tadi ialah ianya berharap kepada Kerajaan Pusat dengan sokongan kuat daripada Kerajaan Negeri supaya tol yang akan dikenakan itu, apabila wang yang dibelanjakan untuk pembinaan jambatan itu dapat dikutip balik dengan cukup, jangan dikenakan tol lagi. Cara beliau cakap itu seolah-olah beliau meminta selepas daripada pembayaran jambatan itu selesai Kerajaan jangan mengutip tol lagi. Kita sedar bahawa negeri kita sedang dan akan, pada masa yang akan datang, menghadapi masalah kekurangan wang. Yang Amat Berhormat dan saya sendiri juga telah mencadangkan supaya Kerajaan Pusat memberikan peruntukan di bawah cukai jalan di samping kutipan tol jambatan itu di masa yang akan datang, tetapi beliau meminta supaya jangan dikenakan. Ini secara langsung seolah-olah menunjukkan bahawa Ahli dari Kawasan Ayer Itam suka jika rakyat negeri Pulau Pinang ini meng-

hadapi bankrapsi pada masa yang akan datang. Kalau Ahli Yang Berhormat dari Kawasan Ayer Itam suka Pulau Pinang bankrap, maka jawapannya ialah apa yang telah beliau suarkan pagi tadi. Pihak Kerajaan tentulah tidak berkehendakkan Kerajaan kita bankrap ataupun putus wang.

Akhirnya .....(gangguan).

TUAN SPEAKER:

Sudah berapa kali akhir?

AHLI KAWASAN TASEK GLUGOR (ENCIK MD. NOOR BIN AHMAD):

Saya bukan mengakhiri ucapan saya oleh kerana Yang Berhormat Ahli Kawasan Ayer Itam masuk, tapi sudah sampai ke akhir ucapan saya, jadi saya tidak boleh sambung. Saya ucapkan terima kasih dan menyokong Rang Undang-Undang Pembangunan Negeri Pulau Pinang.

Terima kasih.

AHLI KAWASAN KAMPONG KOLAM (ENCIK OOI EAN KWONG):

Terima kasih, Tuan Speaker.

Sekali lagi saya bangun untuk menyokong usul ini dan saya hendak merujuk kepada perenggan 10 dalam ucapan Ketua Menteri semalam mengenai peruntukan kepada P.D.C. dengan berjuta-juta ringgit untuk melaksanakan rancangan-rancangan perumahan murah. Saya berharap wang ini dapat membantu untuk menunaikan cita-cita rakyat. Tetapi Tuan Speaker, adalah satu masalah yang dihadapi oleh pemohon-pemohon dan saya hendak mengambil kesempatan ini untuk memberi keterangan sedikit.

P.D.C. telah menentukan akan membina 12,000 unit rumah murah dalam tempoh Rancangan Malaysia Keempat untuk memenuhi keinginan penduduk di Pulau Pinang, khasnya golongan berpendapatan bawah. Jumlah unit adalah dalam lingkungan 20,000 hingga 180,000. Kebanyakan

daripada unit adalah berharga bawah \$40,000.00 seunit. Mereka yang akan mendapat faedah dari rancangan perumahan itu adalah mereka yang berpendapatan gaji dan berperniagaan kecil.

Perbadanan Pembangunan Pulau Pinang telah membina beribu-ribu unit rumah bukan sahaja di Pulau Pinang tetapi juga di Seberang Perai. Pemohon yang berjaya biasanya membuat bayaran permulaan sebanyak 30% harga belian dan baki dikewangankan atau *end-financing* oleh bank perdagangan yang diperkenalkan oleh P.D.C. Kepada mereka yang boleh memberikan butir-butir dan lain-lain dokumen untuk memuaskan kehendak bank tersebut tidak ada sebarang masalah untuk mendapat pinjaman diluluskan, tetapi malangnya kebanyakan permohonan mereka telah ditolak walaupun mereka mempunyai cara yang tertentu untuk memenuhi pinjaman tersebut. Kebanyakan penduduk tua yang tidak tahu-menahu pentingnya dokumen dan butir begitu adalah menjadi mangsa sistem pinjaman ini. Akibatnya ialah mereka tidak mampu mendapat pinjaman untuk membeli atau memiliki seunit rumah daripada P.D.C. walaupun mereka telah berjaya diperuntukkan seunit rumah murah. Kebanyakan permohonan yang berjaya ditolak oleh bank perdagangan untuk pinjaman adalah disebabkan mereka tidak berkemampuan membekalkan butir-butir yang dikehendaki.

Saya rasa Kerajaan mesti membuat sesuatu untuk mengelakkan keadaan seperti ini, khasnya apabila P.D.C. hendak membina 12,000 unit lagi dalam tempoh 4 tahun. Usaha Kerajaan untuk menjayakan rancangan ini akan menempuh kegagalan sekiranya masalah yang serious ini tidak dapat dielakkan secepat masa. Sekiranya tidak ada usaha untuk membantu golongan berpendapatan rendah dalam masa yang tertentu, merekalah yang akan menempuh kesusahan.

Akhirnya hanya golongan yang kaya dan mereka yang boleh memberikan dokumen yang dikehendaki sahaja yang boleh membeli rumah tersebut.

Saya tidak menafikan sekali jika dikatakan bahawa adalah menjadi kebiasaan bank perdagangan pilih pelanggan dan menolak kes-kes permohonan pinjaman yang kurang pasti. Ini adalah disebabkan bank tersebut hanya memberikan kewangan kepada sesiapa yang sanggup membayar balik ansuran-ansuran dan bukan semua bank perdagangan yang berminat dalam rumah P.D.C. Tambahan pula kebanyakan bank perdagangan sedang menghadapi masalah *credit squeeze* atau kekurangan modal yang menjadikan sukar dalam segala permohonan.

Tuan Speaker, akhirnya — dan bila saya kata akhirnya, betul-betul akhir — saya ingin mencadangkan bahawa P.D.C. patutlah mengkaji dengan serious atau dengan teliti untuk menu-buhkan sebuah bank sendiri di Pulau Pinang untuk memberikan bantuan kewangan atau membiayai rancangan perumahan murah. Adalah sudah sampai masanya untuk sebuah bank ditubuhkan oleh P.D.C. sendiri ataupun dengan perkongsian. Jika perkara ini menjadi benar, segala masalah seperti tidak mendapat pinjaman daripada bank perdagangan akan diselesaikan. Satu tarikh patut dipastikan untuk mengkaji cadangan ini dan bukannya terlalu sukar untuk mendapat satu pandangan pakar atas perkara ini.

Terima kasih.

TUAN SPEAKER:

Ahli Yang Berhormat dari Bukit Tambun.

AHLI KAWASAN BUKIT TAMBUN
(ENCIK NG SWEE CHING):

Terima kasih.

Datuk Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian membahas Usul

Anggaran Perbelanjaan 1982, iaitu yang dibawah oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri dan di sini jugalah saya sokong usul itu.

Datuk Speaker, saya ingin memberitahu di dalam Dewan ini bahawa telah banyak tahun Seberang Perai Selatan tidak pernah menerima bantuan pembangunan yang mencukupi. Misalnya beberapa pasar awam di kawasan ini telah dibina 50 hingga 60 tahun yang lalu. Keadaan di dalam pasar-pasar begitu tentulah tidak lagi lengkap untuk membolehkan perkhidmatan yang sempurna. Perkara ini saya percaya adalah sedia dimaklumkan oleh kita semua dalam Dewan ini, terutama di Kampong Baru Valdor yang mempunyai jumlah penduduk lebih kurang 10,000 orang yang masih belum mempunyai satu pasar awam yang betul. Di Seberang Perai Selatan hampir semua longkang dan jalan di kampung-kampung baru telahpun rosak. Keadaan ini menjejaskan perjalanan air dalam longkang-longkang dan juga perjalanan lalulintas di jalan-jalan. Di setengah-setengah tempat, langsung tidak ada longkang-longkang dan saya harap Kerajaan kita akan cuba memperbaiki keadaan-keadaan yang telah lama diabaikan itu.

Datuk Speaker, seperti yang kita sedia maklum, Seberang Perai Selatan pada satu masa mempunyai banyak ladang yang besar. Ladang-ladang yang tersebut mempunyai kuci-kuci masing-masing di mana penduduk-penduduknya dapat menerima perkhidmatan kesihatan dan sosial dari pihak yang mempunyai ladang-ladang tersebut. Selepas ladang-ladang itu dibahagikan dan dipunyai oleh ramai tuan, didapati kebajikan dan perkhidmatan kesihatan dan sosial mereka diabaikan oleh semua pihak, termasuklah Kerajaan kita sendiri. Penduduk kuci-kuci tersebut seperti rakyat lain dalam negeri kita membayarliah hasil rumah dan hasil tanah, maka mereka sepatutnya perlulah menerima perkhidmatan yang sama. Diharaplah

Kerajaan Negeri kita akan mengambil langkah untuk memperbaiki keadaan penduduk kuci-kuci tersebut dengan secepat mungkin.

Tuan Speaker, di kawasan saya, Bukit Tambun, difahamkan bahawa kawasan tersebut hanya mempunyai 42 unit rumah murah yang dibina oleh Kerajaan Negeri kita, tetapi jika dibandingkan jumlah rumah murah ini dengan jumlah penduduk yang ramai, maka memanglah rumah-rumah murah itu tidak mencukupi. Sekiranya Kerajaan tidak mengambil langkah untuk memperbaiki keadaan perumahan di kawasan Bukit Tambun ini, tentu akan merumitkan lagi keadaan penduduk-penduduk. Maka dimintalah supaya Kerajaan kita akan cuba mengambil berat masalah rumah penduduk-penduduk tersebut dan Kerajaan Negeri sepatutnya perulah menambahkan jumlah rumah-rumah di kawasan Bukit Tambun.

Akhirnya, Tuan Speaker — ini akhir betul — di Valdor ada sebuah jalan yang kita panggil Jalan Valdor Estate. Jalan ini adalah diperbuat dari tanah merah dan didapati bila musim panas debu adalah banyak, dan pada musim hujan pula jalan tersebut adalah lecah. Sekiranya jalan tersebut ditarkan, inilah akan menyenangkan lalulintas bagi pengguna-penggunanya.

Begitu juga rumah-rumah yang berhampiran dengan jalan tersebut belum lagi mempunyai elektrik dan paip air. Kawasan ini sekarang mempunyai ramai penduduk dan mereka selama ini terpaksa berjalan lebih-kurang satu batu jalanraya untuk mendapat air dari *stand-pipe* misalnya. Juga mereka perlulah membuang masa beratur untuk mendapatkan air. Perkara ini perlulah dipandang berat oleh pihak Kerajaan dan tindakan yang sewajarnya perlu diambil dengan segera.

Sekian, terima kasih.

AHLI KAWASAN BUKIT TENGAH (ENCIK LIANG THAU SANG):

Yang Berhormat Tuan Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan tentang usul Anggaran Pembangunan yang telah dicadangkan oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri semalam.

Nampaknya Anggaran Perbelanjaan Pembangunan yang berjumlah sebanyak \$130 juta jelaslah membuktikan keazaman Kerajaan hendak memajukan ekonomi dan memperbaiki kehidupan rakyat. Pada tahun-tahun yang lalu, segala projek pembangunan telah dilaksanakan secara seperingkat ke seperingkat dengan jayanya. Ini telah menaikkan nama baik negeri kita sebagai negeri yang termaju sekali di negara kita. Rakyat Negeri Pulau Pinang memanglah berasa bangga di atas kejayaan Kerajaan Negeri kita, akan tetapi bukannya benar jika dikatakan semua rakyat berasa puas hati dengan sepenuhnya. Masa melancarkan rancangan pembangunan yang besar itu, terdapat juga aspek-aspek yang tidak diberi perhatian dengan sepenuhnya atau dikesualikan. Walaupun aspek-aspek itu merupakan perkara-perkara yang kecil akan tetapi sebenarnya perkara-perkara yang kecil inilah yang membangkitkan pengaduan di antara rakyat sebab ia berkaitan dengan kehidupan rakyat sehari-hari.

Kerajaan telah memperuntukkan sejumlah wang yang besar bagi pembangunan jalanraya, akan tetapi usaha Kerajaan hanya ditumpukan kepada jalan-jalan yang penting sahaja, sehingga ada sungutan bahawa jalan-jalan dalam kawasan perumahan dan kawasan luar bandar tidak diberikan perhatian yang secukupnya. Tuan Speaker, salah satu contoh yang jelas ialah jalan-jalan di Taman Chai Leng, sebahagian daripada kawasan Bukit Tengah, kawasan perumahan yang terbesar sekali di Seberang Perai. Pembinaan jalan-jalan tersebut memanglah kurang sempurna, bahkan oleh sebab tanah menurun dan kekurangan jagaan, aki-

batnya jalan-jalan tersebut menjadi berlubang-lubang. Selain daripada itu *side-table* ataupun kaki lima telah pesat dengan rumput-rumpai dan juga pecah serta bertakung air bila hari hujan. Keadaan ini mendatangkan kesulitan kepada rakyat dan juga memberi satu pemandangan yang tidak indah, khususnya di satu kawasan perumahan yang begitu besar. Walaupun pihak J.K.R. ada mengambil tindakan untuk menampung jalan-jalan, akan tetapi usaha yang sedemikian hanya dapat mengatasi masalah itu buat masa sementara waktu sahaja. Untuk menyelesaikan masalah itu dengan lebih berkesan, dan untuk sekali dan selama-lamanya, Kerajaan perlulah menimbang mengetarkan semula jalan-jalan di situ.

Tuan Speaker, di kawasan luarbandar pula kebanyakan jalan hanya jalan tanah. Apabila jalan-jalan itu rosak apa yang Kerajaan selalu buat ialah menabur dengan tanah merah ataupun serbuk batu, tetapi apabila hujan turun dengan lebat, tanah dan serbuk batu itupun habis dihancurkan oleh air hujan dan jalan-jalan itupun berbalik pada keadaannya yang asal.

Datuk Speaker, keadaan tersebut di atas telah mendatangkan banyak kesulitan kepada rakyat di kawasan luarbandar. Dengan cara lama itu, nampaknya usaha Kerajaan hanya sia-sia sahaja. Untuk menentukan hasil yang lebih berkesan, Kerajaan mesti mengambil langkah untuk mengetarkan semua jalan-jalan yang berkenaan.

Saya ingin menarik perhatian Kerajaan kepada kawasan-kawasan saya dan lain-lainnya seperti Kampong Aston, Kampong Cross Street dan Kampong Bukit Kecil di Bandar Bukit Mertajam. Keadaan kawasan-kawasan ini sebenarnya lebih teruk daripada kampung, sungguhpun dianggap sebagai kawasan bandar. Saya berharap dalam rancangan Kerajaan untuk mengetarkan jalan-jalan di kampung, kawasan-kawasan seperti ini patut dimasukkan.

Tuan Speaker, saya merasa gembira

selepas mendengar ucapan yang diberi oleh Y.A.B. Ketua Menteri hari semalam bahawa Kerajaan telah menjamin untuk membina kebanyakan jalan-jalan dengan tar di luar bandar. Ini adalah satu tanda yang menggalakkan.

Datuk Speaker, masalah banjir di Taman Chai Leng adalah satu masalah yang lama. Ini bukan kali yang pertama saya membangkitkan masalah ini. Walaupun demikian, masalah inipun terus ujud. Nampaknya pihak yang berkenaan belum mendapat cara yang lebih cepat untuk menyelesaikannya dengan berkesan. Saya menyeru supaya pihak yang berkenaan akan dapat mengatasi masalah itu dengan lebih cepat lagi untuk mengelakkan kesulitan dan kesusahan yang rakyat sedang menghadapi.

Kemudahan perhimpunan sosial seperti balairaya adalah penting untuk mempereratkan perhubungan rakyat yang pada akhirnya akan mengujudkan perpaduan negara dalam rancangan pembangunan perumahan khususnya yang dilancarkan oleh Kerajaan. Pembekalan kemudahan balairaya perlulah diberi keutamaan, seperti Taman Chai Leng dan Bandar Seberang Jaya. Apabila sudah dibangunkan dengan sepenuhnya ianya akan mencantum dan menjadi kawasan perumahan yang terbesar sekali dalam negeri ini. Setakat ini sudah terdapat beribu-ribu orang duduk di kedua-dua kawasan itu. Keperluan satu balairaya yang besar bagi kegunaan kedua-dua kawasan itu mestilah dianggap sebagai satu keperluan yang penting dan saya berharap akan diberikan keutamaan dalam peraksanaan.

Datuk Speaker, satu perkara lagi yang nampaknya sangat mustahak dan patut saya kemukakan di sini ialah berkaitan dengan pemasangan pili bombo. Saya difahamkan bahawa sebanyak 52 buah pili-pili bomba telah d'icadangkan oleh pihak yang berkenaan di seluruh kawasan Seberang Perai

Tengah tahun ini, tetapi rancangan itu masih belum dapat dilaksanakan disebabkan kekurangan peruntukan. Oleh yang demikian, saya merayu kepada Dewan ini supaya tindakan yang sewajarnya patut diambil dengan secepat mungkin demi kepentingan rakyat di tempat tersebut.

Datuk Speaker, saya ingin mengakhiri perbahasan saya dengan menyokong usul Anggaran Perbelanjaan Pembangunan yang d'icadangkan oleh Y.A.B. Ketua Menteri.

Sekian, terima kasih.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMAD):

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya ucapkan terima kasih kerana Yang Berhormat memberi peluang saya berucap. Walaupun saya dapat sebelah belakang — tak dapat sebelah depan — sudah cukup.

Datuk Speaker, saya bangun dan berdiri untuk menyokong usul Y.A.B. Ketua Menteri mengenai Anggaran Pembangunan Negeri Pulau Pinang bagi tahun 1982 iaitu sebanyak \$124 juta lebih. Kalau kita bercakap dalam bidang pembangunan tentulah lebih besar daripada segala-galanya keperluan rakyat kerana pembangunan ini adalah ujud daripada lahirnya manusia sebagai bayi, sebagai kanak-kanak, sebagai pemuda dan akhirnya orang dewasa. Pembangunan tidak habis-habis. Kalau kita bandingkan dengan peruntukan yang dibentangkan pada hari ini, walau macam mana sekalipun kita ucapkan terima kasih kerana terdaya, setakat itu sahaja yang dapat kita bentangkan untuk perbelanjaan tahunan tahun 1982. Sebenarnya peruntukan yang sebegini bukanlah satu peruntukan yang besar yang boleh mengatasi semua masalah pembangunan terutama sekali dalam Negeri Pulau Pinang.

Walaupun pada anggapan pihak Persekutuan mengatakan Pulau Pinang sebuah negeri yang telah maju dan

yang telah banyak membangun, tetapi jika kita toleh ke belakang, kita boleh lihat bahawa Pulau Pinang ialah sebuah negeri yang dibangunkan hanya di dalam kawasan-kawasan bandar. Kawasan-kawasan luarbandar adalah tertinggal jauh, bak langit dengan bumi. Jadi kalau hari ini Kerajaan Negeri Pulau Pinang telah mencantumkan bandar dan luarbandar di bawah satu pentadbiran Majlis Perbandaran, tetapi pertimbangan pembangunan jauh lebih di bandar daripada luarbandar. Ini tidaklah boleh kita mengatakan bahawa Pulau Pinang telah mencapai taraf kemajuaun pembangunan misalnya.

Jadi, perkara pembangunan di Pulau Pinang saya mengajak semua saudara-saudara Ahli Dewan Undangan Negeri supaya kita merujukkan perkara-perkara pembangunan kepada Kerajaan Pusat supaya Kerajaan Pusat akan menimbang lebih pada Pulau Pinang sama dengan negeri-negeri yang lain. Kalau tadi kita mendengar pihak pembangkang iaitu wakil daripada Ayer Itam menangis dalam Dewan ini mengatakan Kerajaan Pusat memandang negeri ini sebagai anak tiri dan sebagainya, tetapi tangisan yang dibawa itu hanya pura-pura saja di dalam Dewan ini oleh kerana kita Ahli-Ahli Dewan ini hanya boleh bercakap atau menjerit di dalam Dewan ini saja tetapi Ahli yang berkenaan adalah duduk di dalam Dewan Rakyat. Kalau rakyat Negeri Pulau Pinang memberi kepercayaan kepada beliau untuk memperjuangkan hak rakyat Negeri Pulau Pinang — bukan saja di peringkat negeri tetapi juga di peringkat Persekutuan — maka sudah sewajarnya beliau menangis, berteriak, berperang lidah di peringkat Parlimen sana untuk mendapatkan peruntukan yang lebih untuk pembangunan Negeri Pulau Pinang. Ini adalah lojik. Tetapi tangisan-tangisan yang dilaungkan di sini kepada Ahli-Ahli Dewan ini saya rasa hanya berpura-pura sebagai anak

meminta susu.

Datuk Speaker, pembangunan di Negeri Pulau Pinang ini perlu kita titik-beratkan dan perlu dikaji dengan seluas-luasnya di luarbandar. Saya sebagai wakil yang datang dari kawasan luarbandar Negeri Pulau Pinang yang walaupun di hari ini tidak dianggap luarbandar (dianggap di bawah Majlis Perbandaran seluruhnya), tetapi anggapannya luarbandar masih wujud. Walaupun banyak rakan-rakan saya bercakap di dalam bidang pertanian, bidang perumahan dan di dalam bidang-bidang lain, ini adalah keperluan kepada rakyat yang tinggal di luarbandar yang masih memerlukan pembangunan.

Datuk Speaker, rakan-rakan saya telah bercakap banyak perkara untuk menimbulkan kesedaran kepada pihak Kerajaan bagi mengatasi masalah-masalah yang dihadapi oleh rakyat-rakyat kita semua. Ini boleh kita katakan bahawa walaupun percakapan-percakapan di Dewan ini membawa erti yang besar bagi pihak Kerajaan membuat kajian dengan sedalam-dalamnya, saya percaya bukan sahaja melalui Ahli-Ahli Dewan ini, saya yakin dan percaya bahawa pihak akhbar juga memainkan peranan di dalam bidang pembangunan untuk mendapat perhatian. Saya rasa walaupun kita berdebat, walaupun kita bercakap sebagaimana rayuan daripada rakan saya dari Kubang Semang tadi mengatakan bahawa kita bercakap di dalam Dewan ini tidak mendapat sambutan daripada akhbar, tapi saya rasa revolusi senyap ini lebih baik daripada kita menengking-nengking dan kita yakin bahawa kita akan menjalankan kerja-kerja bagi faedah rakyat Negeri Pulau Pinang.

Datuk Speaker, saya tertarik hati dengan ucapan rakan-rakan saya tadi berkaitan dengan rancangan perumahan sama ada rumah P.D.C., rumah Kerajaan Negeri atau perumahan kos rendah. Tetapi dalam banyak-banyak ucapan tadi, saya rasa tersisih bahawa

Kerajaan selain dari menjalankan rancangan perumahan mewah, rancangan perumahan separuh mewah dan rancangan perumahan kos rendah, perlu jugalah Kerajaan mengaturkan satu rancangan baru yang d'namakan "Rancangan Pinjaman Perumahan Luar Bandar".

Saya telah membawa perkara ini di dalam mesyuarat Dewan ini pada tahun 1979. Saya telah meminta Kerajaan Negeri menyediakan wang supaya tiap-tiap rakyat daripada apa golongan sekalipun boleh mengambil bahagian di dalam rancangan perumahan di Negeri Pulau Pinang. Hari ini pihak Kerajaan mengatur dan melaksanakan rancangan rumah-rumah pangsa dan lain-lain lagi hanya untuk penduduk-penduduk yang mempunyai kemampuan hidup di dalam bandar. Tadi kita telah mendengar wakil Sungai Nibong mengatakan 'bila mai duduk di rumah pangsa ia hilang mata pencaharian'. Jadi kalaulah kita mendirikan rumah dalam bandar, kemudian kita hendak membawa orang yang tinggal di luarbandar seperti penoreh getah, penanam padi dan kaun nelayan duduk di situ, tentulah mereka tidak dapat hidup di rumah-rumah pangsa. Mereka ini memerlukan rumah-rumah bagi kawasan mereka. Kalau mereka tidak mempunyai tanah, maka perlulah Kerajaan mengkaji supaya rumah-rumah ini didirikan di kawasan-kawasan yang tertentu sahaja. Kalau mereka ini mempunyai tanah yang kecil-kecil yang diingggalkan oleh datuk-nenek mereka sebagai pusaka, mereka boleh mendirikan rumah, maka Kerajaan perlulah menimbangkan satu peruntukan supaya mereka ini mendapat pinjaman untuk mendirikan rumah. Dengan cara ini saya yakin dan percaya — sebuah Kerajaan yang penuh dedikasi yang boleh menimbangkan perkara-perkara yang serupa ini — mungkin rakyat akan menyambut dengan tangan dan dada yang terbuka.

Berubah saya kepada rancangan

pembangunan ternakan di dalam negeri ini. Saya sungguh berasa senang hati dan mengucapkan tahniah kepada Y.A.B. Ketua Menteri yang telah memberitahu Dewan ini bahawa rancangan pawah kerbau, lembu dan sebagainya, misalnya ayam dan itek adalah satu rancangan yang baik kerana melalui rancangan pawahan dan rancangan-rancangan pemberian benih-benih binatang yang baik ini akan membolehkan rakyat yang miskin mengambil bahagian mencari pendapatan tambahan untuk keluarga. Jadi kalau rancangan yang baik macam ini, saya yakin dan percaya kita akan memberi faedah kepada rakyat.

Tetapi, Datuk Speaker, baru-baru ini saya mula terdengar sungutan daripada penduduk-penduduk dan daripada penternak-penternak ayam, itek, kambing, lembu dan kerbau bahawa MPSP atau Majlis Perbandaran Seberang Perai hendak mengenakan lesen. Saya tidak membangkang kalau lesen itu hendak dikenakan kepada penternak-penternak yang duduk dalam bandar, tapi kalau penternak-penternak yang menternak binatang-binatang itu tinggal di luarbandar, yang duduk di kampung mereka sendiri, duduk di dalam ladang-ladang getah, duduk di tepi-tepi paya, duduk di kaki-kaki bukit, duduk dalam sawah-sawah padi menternak binatang-binatang yang diberi di bawah rancangan pawahan Kerajaan, saya rasa ini tidaklah perlu dilesenkan kerana ia tidak mengganggu jalanraya dan tidak mengganggu sesiapa pun. Jadi saya harap pihak Majlis Perbandaran Seberang Perai akan mengkaji semula rancangan pelesenan ternakan yang dirancang. Saya sendiri telah terbaca di dalam akhbar bahawa rancangan perlesenan ini ada tentangan terbuka melalui akhbar daripada Ahli M.P.S.P. Ini sendiri Jadi ini perlulah Exco Bahagian Kerajaan Tempatan Negeri Pulau Pinang memerhatikan supaya perkara-perkara

ini tidak dijalankan pada tahun 1982 ini.

Berubah saya kepada Jabatan Kerja Raya dan juga Jabatan Parit dan Taliair. Saya sungguh berterima kasih kepada Jabatan Kerja Raya dan Jabatan Parit dan Taliair yang mana telah banyak memberi perhatian di atas soalan-soalan yang telah saya buat di dalam mesyuarat Dewan Undangan Negeri pada bulan September lalu. Waiau bagaimanapun, apabila saya bertemu dengan petani-petani dan pesawah-pesawah, mereka selalu merungut mengenai pelaksanaan rancangan taliair. Misalnya mereka meminta supaya pihak Jabatan Parit dan Taliair memperbesarkan batasan dan taliair yang ada di daerah Seberang Perai Tengah di dalam kawasan saya sendiri — saya tak mahu sentuh daerah yang lain — supaya boleh dilalui dan boleh dibawa hasil-mahsul melalui batas ban ini keluar. Ini akan dapat memudahkan pengangkutan hasil oleh petani-petani sekalian.

Masalah-masalah petani ini telah banyak dicakapkan oleh rakan saya dari Kubang Semang. Perkara yang dicakapkan tadi ialah berkaitan dengan “parit gila”. Saya bersetuju, Datuk Speaker, bahawa sama ada parit atau orang atau ahli, semuanya ini tidaklah sesuai kita sebut gila. Jadi kalau dapat saya minta satu perubahan perlu dibuat. Bagi menyampaikan kehendak rakan saya dari Kubang Semang, saya mengesyorkan kepada Ahli Exco yang berkenaan, pihak J.K.R. dan pihak J.P.T. supaya nama “parit gila” itu diubahkan kepada “takalir” yang bermakna “taliair kecil”.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, lagi susah nam-paknya.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Saya ingat perkataan susah itu tidak

timbul sebab bila sudah lama, susah itu hilang. Jadi orang dapat memahami bahawa takalir ialah “taliair kecil”. Jadi kesimpulan dari tiga perkataan itu dijadikan satu perkataan.

Perkara yang kedua ialah berkaitan dengan jalan sama ada jalan yang ditadbirkan oleh Kerajaan Negeri atau ditadbirkan oleh Pejabat Daerah. Kalau kita perhatikan jalan-jalan raya di Daerah Seberang Perai Tengah hari ini misalnya, sungguh mengecewakan kerana hasil daripada pembangunan ini ada juga implikasinya. Sebabnya saya kata demikian ialah, kalau kita hendak membangun, itu memang baik, tetapi perkara kesusahan pada rakyat pun kita mesti pertimbangkan juga. Kedua-dua ini mestilah dipertimbangkan kalau tidak masalah akan timbul.

Kelmarin ada satu perkara yang dibawa oleh wakil dari Sungai Dua. Pengundi-pengundi di kawasan saya sangatlah terasa kerana di kawasan saya ada beberapa kuari pecah batu dan beberapa tempat mengorek tanah. Semua jalan raya yang digunakan oleh lori-lori yang membawa tanah merah dan habuk batu itu menjadi rosak, berlubang di sana sini dan sebagainya tetapi yang mencemaskan ialah habuk dan debu daripada batu dan tanah merah ini berterbangan melalui pintu dan tingkap, kadang-kadang masuk di dalam rumah sehingga ke dalam makanan. Pihak Kerajaan kita perlu memikirkan dengan sedalam-dalamnya supaya keadaan-keadaan ini boleh dihindarkan.

Bersangkutan dengan titi daripada Kuala Juru ke Glugor, bukanlah kita tidak bersetuju — bahkan kita mau lebih cepat dilaksanakan supaya lebih segera rakyat boleh menyeberang — tetapi mungkin kecemasan akan berlipat berganda-ganda daripada keadaan yang berlaku sekarang. Jadi keadaan-keadaan yang semacam ini, kesejahteraan rakyat di kawasan sayalah yang paling teruk sekali. Pihak Kerajaan perlulah memikirkan supaya dapat dihindarkan keadaan-keadaan ini dan seperti telah

saya sarankan pada peringkat permulaan tadi bahawa kemajuan pesat yang kita jalankan tidak seimbang di antara bandar dan luarbandar— rakyat di luarbandar sentiasa tertindas di dalam semua lapangan.

Datuk Speaker, saya terfikir hati mendengar rakan saya daripada Bukit Tengah mengatakan bahawa pihak Kerajaan perlu mengetarkan jalan-jalan yang ada di kampung-kampung. Saya rasa perkara ini telahpun dijalankan dan saya ucapkan banyak terima kasih, tetapi — ada tetapinya lagi Datuk Speaker — kesulitan-kesulitan ini ujud oleh kerana ada juga sebahagian rakyat terutama sekali tuan-tuan punya tanah yang dilalui membangkang dan sebagainya, maka ini akan menjejaskan ataupun akan membantutkan pelaksanaan pembangunan jalan-jalan yang akan datang.

Di setengah-setengah kampung, Datuk Speaker, jalan-jalan kampung yang seumpama ini telahpun ada sejak ujudnya kampung itu, tetapi oleh sebab jalan itu bukan menjadi satu jalan umum (jalan Kerajaan) — ianya cuma umum kepada penduduk kampung itu sahaja — maka bilamana pihak Kerajaan hendak mengetar ataupun hendak menjalankan projek-projek, maka bantahan-bantahan ini timbul. Saya menyeru kepada pihak Kerajaan supaya membuat satu kajian atau siasatan yang rapi mana-mana jalan keluar daripada kampung-kampung pendalaman yang digunakan oleh rakyat bertahun-tahun, bahkan berpuluh-puluhan atau ratusan tahun, patutlah Kerajaan merizabkan jalan itu untuk dijadikan jalan umum 10 kaki ataupun 12 kaki. Jikalau ini dapat dilakukan pada bila-bila masa sahaja pihak Kerajaan hendak menjalankan projek membaiki dan sebagainya tidaklah payah tersangkut itu dan tersangkut ini. Adalah penting dan mustahak supaya pihak Kerajaan menentukan bahawa jalan-jalan yang seumpama ini adalah jalan untuk kegunaan ramai.

Ada lagi satu perkara. Datuk Speaker, dalam bidang J.P.T. ini iaitu berkaitan dengan parit. Datuk Speaker, pihak J.P.T. tidak menjaga dan tidak mengawal parit-parit yang mengalir di dalam kampung-kampung daripada bukit atau daripada tempat-tempat yang tertentu. Sebabnya saya katakan demikian ialah bila parit ini diwujudkan sejak puluhan tahun dahulu, tidak ada perancangan di kawasan itu — tidak ada rumah orang tinggal di kawasan itu dan tidak ada seberang perkara yang membawa kepada pembangunan — tetapi bolamana kawasan ini telah diduduki oleh orang ramai dan kemudian ada pula kilang dan rancangan-rancangan pembangunan di atas, maka parit ini perlu dibaiki dan perlu diubahsuaikan oleh J.P.T. Tetapi bila perkara-perkara ini kita bawa dalam tindakan daerah atas kehendak orang ramai, maka J.P.T. tidak berani memasuki atau membaiki parit-parit ini kerana katanya tidak ada rizab. Jadi kalau naik tunggu rizab, maka malang sekalilah orang-orang yang duduk di situ.

Di kawasan saya misalnya, ada sebuah kilang sardin. Air saki-baki atau sisa-sisa dari kilang sardin itu mengalir melalui sungai tersebut. Bilamana M.P.S.P. meluluskan pelan-pelan rumah di tepi-tepi sungai itu, kecemaran air boleh berlaku. Bila rakyat di kawasan itu menimbulkan untuk memperbaiki perkara itu, maka J.P.T. dan pihak Pejabat Daerah sendiri menolak. Mereka tidak dapat melaksanakannya.

Jadi di samping saya menyeru pihak Kerajaan merizabkan jalan-jalan kampung sebagaimana yang saya katakan tadi, maka sungai atau parit ini perlu juga pihak Kerajaan gazet atau merizabkan sebagai parit Kerajaan.

TUAN SPEAKER:

Masih panjang lagi, Yang Berhormat?

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Ya, panjang.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli Yang Berhormat sekalian, Dewan ditangguhkan selama 15 minit.

Dewan ditangguhkan pada jam 4.07 petang.

Dewan bersidang semula pada jam 4.35 petang.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, Dewan disambung semula dengan perbahasan.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya ucapkan terima kasih kerana saya dapat menyambungkan ucapan saya yang telah diberhentikan tadi.

Datuk Speaker, saya meminta dan memohon pihak Kerajaan sebagaimana yang saya katakan tadi supaya parit-parit dan jalan-jalan kampung yang menjadi laluan orang ramai perlulah Kerajaan mengambil dan menjadikan rizab untuk kegunaan umum. Begitu juga parit-parit yang masih ujud di dalam kampung bagi mengering air dan juga menjauhkan daripada kekotoran dan pencemaran air dan sebagainya. Jadi dengan cara inilah sahaja pihak Kerajaan dapat mengatasi masalah-masalah yang akan timbul.

Datuk Speaker, satu perkara yang agak besar dari segi pembangunan yang saya terima daripada penduduk-penduduk di daerah Seberang Perai Tengah ialah berkaitan dengan tamatnya titi timbul yang ada sekarang kerana pembangunan sebatang jalan yang melintangi Sungai Perai ke Mak Mandin ataupun ke Butterworth. Orang ramai yang ada di daerah Seberang Perai Tengah memohon melalui saya supaya titi timbul itu dipindahkan ke sebatang

jalan yang menghubungkan Permatang Pasir dan juga Sungai Dua, Pengkalan Machang. Perkara ini ditimbulkan kerana titi timbul itu ialah hak daerah itu dan telah digunakan di daerah itu sudah lama. Titi timbul itu digunakan di sungai itu juga dan patutlah dipindahkan ke tempat perhubungan di antara utara dan Seberang Perai Tengah melalui Pengkalan Machang dan Permatang Pasir. Itulah permohonan rakyat di Seberang Perai Tengah kepada Yang Amat Berhormat melalui Dewan ini.

Berubah saya kepada pembangunan pertanian, saya menyampaikan sekalung bunga sebagai tahniah kepada Pengerusi Pertanian kerana banyak rancangan-rancangan telah dirancang sejak Jabatan Pertanian dilaksanakan di Negeri Pulau Pinang. Rancangan-rancangan pemulihan sawah, penanaman padi semula dan rancangan-rancangan yang lain boleh memberi faedah kepada rakyat di daerah saya sendiri. Saya yakin walaupun belum dilaksanakan lagi tetapi rancangan-rancangan ini akan dilaksanakan pada tahun 1982, tetapi di samping perancangan yang baik ini, kalau kita tidak mengkaji dan tidak menghalusinya dengan baik mungkin wang yang diperuntukkan akan habis lesap dengan tidak membawa faedah atau keuntungan kepada Kerajaan kita pada masa akan datang dan juga kepada rakyat untuk mengecapi faedah dan rancangan ini.

Misalnya, Datuk Speaker, kita selalu memikirkan dan mencari ubat untuk tahan lama (panjang umur) atau lambat mati supaya kita dapat melahirkan generasi yang baik. Ini, pembangunan masyarakat, Datuk Speaker, tetapi pihak Jabatan Pertanian sedang mengkaji dan membuat perincian serta berusaha dengan bersungguh-sungguh untuk mencari baja bagi menyuburkan pokok supaya cepat naik bagi mendapatkan hasil yang banyak. Kajian ini perlulah dibuat dengan bersungguh-sungguh. Sebagaimana yang saya katakan tadi itu, adakah dengan mengguna-

kan ubat tahan lama itu badan kita boleh tahan? Jadi kajian untuk baja dan sebagainya ini perlulah dibuat dengan bersungguh-sungguh kerana baja cepat besar atau cepat membuah ini kadang-kadang bukan asli, begitu juga ubat tahan lama, bukan asli. Jadi benda yang tidak asli ini biasanya tidak kuat.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat tahan lama? (Ketawa).

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Ya, tahan lama.

Sebabnya, saya katakan demikian ialah kerana baja-baja yang ada pada hari ini — menurut kata peladang-peladang dan pesawah-pesawah itu — banyak yang membawa penyakit kepada pokok padi. Tujuan baja yang digunakan pada hari ini ialah supaya pokok cepat besar, tetapi dengan itu juga pokok-pokok itu menjadi lemah, serupalah juga dengan satu keturunan yang kalau bapanya muda, anak-anaknya tidak kuat, tidak kukuh dan tidak ada tenaga. Jadi begitu jugalah dalam pertanian. Oleh itu saya minta kajian perlu dibuat kerana, kata petani-petani, kalau kita banyak menggunakan baja-baja cepat subur dan sebagainya ini akan membawa banyak penyakit yang akan memakan pokok-pokok yang lemah kerana cepat naik, cepat besar dan tidak mempunyai tenaga.

Saya suka membawa satu contoh daripada zaman-berzaman di dalam Negeri Pulau Pinang. Bendang ataupun sawah kita terlalu luas dan manusia-manusia pada zaman itu menggunakan sawah sebagai mata pencarian harian; padi-padi yang ditanam mengeluarkan buah ataupun beras-beras yang sedap-sedap. Pokok padi pada masa itu kukuh dan kuat tidak pernah tumbang; ulat tidak berani makan dan tikus tidak berani gigit kerana batangnya kuat — macam saya katakan tadilah — tetapi akhir-akhir ini, petani-petani berkenaan resah hendak mengerjakan sawah. Saya

telah kerjakan sawah, jadi saya tahu Bapa mertua saya ada di Sungai Acheh dan Encik Ahmad setuju dengan saya bahawa orang Sungai Acheh pada masa dahulu buat bendang ataupun mengerjakan sawah dapat sampai 800 - 2,000 gantang. Tetapi hari ini, ada kutu beruang, tikus dan sebagainya. Mereka yang mengerjakan bendang ini hanya mendapat kira-kira dua guni dari satu ekar.

Saya sudah membawa perkara ini dalam persidangan kita yang lalu. Saya telah mengatakan bahawa petani-petani ini bukanlah orang yang penyegan, bahkan mereka bekerja kuat, tetapi siapa mahu bekerja kalau tidak mendapat keuntungan. Tidak ada seorang manusia — tanya dalam Dewan ini — kalau kerja *free* dengan tidak mendapat keuntungan dan tidak boleh mendapat faedah, siapa yang mahu buat. Maka itulah ujudnya tanah-tanah terbiar.

Datuk Speaker, di dalam membuat rancangan untuk tanah-tanah terbiar ini, saya rasa perlulah dibuat kajian dengan sedalam-dalamnya. Saya teringat satu ucapan yang dibuat oleh Timbalan Perdana Menteri kita iaitu Datuk Musa Hitam supaya Jabatan Pertanian kita mengkaji semula rancangan pertanian di Negeri Pulau Pinang. Kalau dapat ataupun kalau boleh pihak Kerajaan kita hendaklah menubuhkan satu Lembaga Kemajuan Pertanian Negeri Pulau Pinang seperti dengan KADA yang ada di Kedah ataupun lain-lain agensi pertanian di Negeri Kedah. Jadi kalau perlu saya namakan badan itu PADA. Di Negeri Pulau Pinang kita namakan PADA.

Saya rasa kalaulah kita ada Lembaga Kemajuan Pertanian Negeri Pulau Pinang, bukan sahaja kita boleh mengujudkan petani-petani moden tetapi kita boleh seragamkan misalnya berusaha sawah atau bertanam sayur. Saya sarankan ini sebab kobis yang mahal telah boleh hidup di Negeri Pulau Pinang. Di dalam kawasan saya iaitu di kawasan Kampong Tok Sardon sudah boleh terdapat kobis sampai 4 kati atau

sampai 6 kati. Jadi kalaulah Lembaga Perusahaan Pertanian ini boleh diwujudkan, perusahaan penanaman padi ini boleh dilaksanakan dengan benar-benar dan rakyat Negeri Pulau Pinang akan dapat beras yang mencukupi kerana bendang yang ada di kawasan Pulau Pinang ini luas. Rakyat Negeri Pulau Pinang semua maka nasi, saya sahaja tidak makan nasi — saya makan roti sudah setahun — tetapi rakan saya yang lain makan nasi.

Selain daripada itu, kita dapat mengadakan kawasan penanaman sayur, cabai dan lain-lain tanaman seperti kobis dan sebagainya. Dengan ini tananam ini tidak berselerak meratarata dan kawasan tanah-tanah lain yang masih ujud di dalam Negeri Pulau Pinang boleh kita gunakan. Kita dapat menggunakan tanah-tanah yang terbiar. Apa yang kita ketahui, di dalam kawasan saya sendiri pun banyak tanah-tanah bukan sahaja sawah padi tetapi tanah-tanah yang boleh dimajukan tetapi tidak dimajukan oleh sebab beberapa perkara atau rintangan terhadap tuan-tuan tanah seperti masalah ternakan yang terbiar, masalah benih, masalah modal dan sebagainya. Jadi kalau rancangan yang saya cadangkan di dalam Dewan ini dipersetujui oleh Kerajaan Negeri, saya yakin jenis-jenis tanaman yang lain dapat ujud di samping padi.

Mungkin satu seloka boleh saya bawa dalam Dewan ini. Seloka itu berbunyi:-

Padi oh padi, kenapa kau tidak keluar hasil,

Macam mana kami nak keluar hasil,
Ulat, tikus, kutu beruang, makan kami,

Ulat, tikus, kutu beruang, kenapa kau makan padi,

Macam mana kami tak makan padi,
Pembangunan sains dan teknologi mengancam kami.

Itulah seloka yang saya boleh bagi di dalam perkara pertanian ini. Jadi bukanlah saya salahkan sains dan teknologi, tetapi ini jawapan dia. Jadi sains dan teknologi ini pun boleh kita

gunakan tetapi kajian yang sesuai perlu dilaksanakan.

Jadi saya rasa, setakat itu sahaja saya hendak sentuh. Kalau saya hendak sentuh lain berkenaan dengan pertanian ini mungkin ianya akan memakan masa yang lebih dan rakan-rakan saya tidak dapat peluang bercakap pada petang ini.

TUAN SPEAKER:

Sudah banyak itu, Yang Berhormat.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Ya.

Jadi saya bawalah pula kepada Jabatan Hal Ehwal Ugama. Saya rasa peruntukan pembangunan untuk Jabatan Hal Ehwal Ugama ini adalah kurang mencukupi kerana Yang Amat Berhormat tadi menyatakan bahawa Pejabat Kadi akan ditubuhkan di bahagian Utara. Di bahagian Selatan dan Tengah sudah pun dibuat tapi di Utara — Butterworth — belum dilaksanakan lagi. Pejabat Kadi ini adalah satu pembangunan rakyat yang besar kerana kalau rakyat tidak kahwin dan tidak menikah, jadi tidak ada keturunan.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat, saya rasa Ahli-Ahli yang lain sudah banyak membawa masalah Pejabat Kadi dan peruntukan untuk Jabatan Hal Ehwal Ugama.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Ya, baik. Ada lain sedikit tetapi yang ini mukadimahnyanya sahaja.

TUAN SPEAKER:

Itulah saya harap tidak berulang-ulang hujah yang sama.

AHLI KAWASAN PENANTI (ENCIK ABDULLAH BIN MOHAMED):

Tidak ulang tapi yang lain.

Jadi, Datuk Speaker, jawatan Kadi

adalah penting. Hari ini kita mempunyai Kadi Daerah, kita mempunyai Naib Kadi dan di samping Naib-Naib Kadi di kampung-kampung, kita juga ada Ketua-Ketua Kampung. Ketua-Ketua Kampung ini mendapat elaun tahunan. Naib-Naib Kadi ini tidak mendapat elaun, mereka hanya mendapat upah nikah. Jadi saya suka mengesyorkan di Dewan ini supaya jawatan Tok-Tok Naib ataupun tukang nikah ini, perlulah dikaji semula supaya diberi gaji ataupun diberi elaun supaya tidaklah payah mengambil upah nikah daripada tiap-tiap orang yang hendak bernikah; ini dapat menghindarkan apa yang dibawa oleh rakan saya tadi — khalwat — kerana mereka ini tidak mempunyai wang \$30.00 untuk berjumpa dengan Tok Naib Kadi untuk bernikah. Jadi mereka ini berkhalwat untuk memuaskan perasaan jiwa mereka. Saya menyeru dan merayu kepada pihak Exco bahagian ugama untuk menimbangkan semula jawatan Naib-Naib Kadi ini supaya dibayar gaji penuh ataupun diberi elaun tahunan dan sebagainya bagi meringankan tiap-tiap muda-mudi kita untuk mendapat pernikahan secara percuma.

Berpindah saya kepada bahagian Belia dan Sukan. Tadi banyak rakan-rakan saya menyentuh berkaitan dengan belia dan sukan. Saya cuma hendak membawa sedikit sahaja berkenaan perkara ini. Golongan belia di Negeri Pulau Pinang ini mempunyai pertubuhan dan persatuan-persatuan. Pertubuhan dan persatuan-persatuan ini banyak memerlukan alat-alat sukan di samping kita menyediakan bidang-bidang permainan untuk mereka. Masalah ini selalu timbul bilamana mereka mengadakan mesyuarat dan menjemput Ahli-Ahli kita ke Mesyuarat Agung mereka. Mereka meminta supaya diberi peruntukan-peruntukan oleh pihak Kerajaan. Jadi susah pihak kita hendak menjawab bahagian Belia dan Sukan disediakan bagi memenuhi keperluan-keperluan pertubuhan belia dan dapatlah belia-belie kita meninggikan taraf permainan

mereka. Pada hari ini pun, di kawasan saya ada lebihkurang sepuluh persatuan belia. Mereka berkehendakkan typewriter, jersey dan lain-lain. Jadi saya rasa kalau kita kemukakan perkara ini kepada Pegawai Daerah pun susah untuk mendapat wang pembangunan. Jadi kalaulah Jabatan Belia dan Sukan kita, melalui Pegawai Belia Daerah dapat menyampaikan permohonan ini dan dapat dilaksanakan, jadi saya rasa ringanlah sedikit bebanan yang dikenakan kepada tiap-tiap wakil rakyat.

Berbalik kita kepada apa yang dicakapkan oleh Yang Berhormat rakan saya, wakil daripada Tasek Glugor, berkaitan dengan Rancangan Metropolitan. Jadi saya hendak tambah sedikit sahaja. Rancangan Metropolitan ini belum ditetapkan dan digazetkan lagi. Kalau dapat, dalam melaksanakan Rancangan Metropolitan ini janganlah melibatkan kawasan-kawasan sawah padi dan kawasan-kawasan pertanian yang tertentu kerana inilah tempat-tempat rakyat miskin kita mencari makan. Jadi hati-hati. Begitu juga di kawasan kediaman-kediaman kaum-kaum minoriti iaitu kaum-kaum kecil perlulah dijaga dan dikawal supaya kaum-kaum ini tidak berpindah ke tempat lain kerana mereka ini tidak sanggup menerima pembangunan yang mereka tidak dapat capai.

Datuk Speaker, yang akhir sekali dalam bidang pembangunan ini juga, saya meminta supaya Dewan ini menyediakan Jurutaip bilamana Dewan ini Bersidang. Bilamana Ahli-Ahli Dewan ini hendak menulis ataupun hendak mengadakan data dan lain-lainnya, tidaklah payah keluar ke tempat lain. Juga, kalau boleh, biarlah ada mesin pendua atau photostat untuk kegunaan Ahli-Ahli Dewan ini kerana bilamana ada mesyuarat, selepas daripada ucapan dibuat, bila pemberita berkehendakkan salinan ucapan terpaksa kami pergi keluar untuk membuat salinan photostat dan bawa balik ke Dewan ini.

Itulah sahaja, Dewan Speaker. Saya

menyokong Usul Anggaran Pembangunan yang dibentangkan oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri dan saya sampaikan ucapan terima kasih.

AHLI KAWASAN SUNGAI BAKAP (ENCIK TEOH KOOI SNEAH):

Yang Berhormat, saya bangun untuk mengambil kesempatan di sini untuk menyokong usul Anggaran Pembangunan 1982 yang telah dibawa oleh Yang Amat Berhormat Ketua Menteri kita dan seterusnya saya ingin mengambil bahagian di dalam perbahasannya.

Datuk Speaker, perbelanjaan sebanyak \$124,927,200.00 ini adalah setaraf dengan kemampuan kita menunjukkan satu perbelanjaan yang besar dan berani dan kekurangannya ialah \$43,244,460.00. Ini bermakna Y.A.B. Ketua Menteri kita akan berusaha mendatangkan wang kekurangan ini untuk memastikan semua projek yang dirancang dapat dilaksanakan.

Datuk Speaker, saya ingin mengucapkan tahniah kepada Y.A.B. Ketua Menteri dan semoga Tuhan melanjutkan usia beliau dan segala rancangan pembangunan ini dapat dilaksanakan dengan licin dan berjaya.

Saya ingin menarik perhatian Dewan ini bahawa sebanyak \$2 juta telah dianggarkan untuk pembangunan masyarakat. Dalam hal ini saya ingin merayu kepada Y.A.B. Ketua Menteri supaya memperuntukkan sedikit sebanyak bagi membangunkan kawasan yang mundur seperti daerah Seberang Perai Selatan. seperti Ahli-Ahli Yang Berhormat sedari bahawa peruntukan yang dihaskan bagi setiap Ahli Dewan Negeri untuk menjalankan projek-projek kecil di kawasan masing-masing adalah terhad. Peruntukan sebanyak \$15,000.00 ini patutlah dipertimbangkan semula dan dinaikkan mengikut kehendak-kehendak dan hasrat rakyat jelata.

Datuk Speaker, di Kawasan Sungai Bakap terdapat lebihkurang 20,000 penduduk. Ini bermakna dari peruntukan \$15,000.00 ini seorang hanya akan dapat menikmati kurang daripada \$1.00

setahun bagi pembangunan di kawasan itu. Permintaan ini adalah wajar jika dibandingkan dengan peruntukan bagi maksud yang sama di negeri-negeri lain ataupun peruntukan Ahli-Ahli Dewan Rakyat, misalnya Ahli Dewan Rakyat diperuntukkan sebanyak \$200,000.00 setahun. Maka saya yakin Ahli-Ahli Yang Berhormat bersetuju dengan saya bahawa kenaikan ini adalah wajar.

Datuk Speaker, saya berasa bangga memperhatikan bahawa Jabatan Pertanian Negeri telah memberi keutamaan dalam menggalakkan petani-petani kita mengadakan berbagai jenis tanaman. Saya difahamkan bahawa Jabatan Pertanian Persekutuan sedang bergiat dan berusaha menaburkan satu jenis *pest* atau serangga dari Negeri Afrika bernama "Elaeidobius kameruni" di dalam ladang-ladang kelapa sawit di Negeri Selangor, Johor dan Sabah. Akibat dari proses ini telah membuktikan kenaikan hasil dari 40% sampai 60% buah-buah kelapa sawit. Oleh hal yang demikian, saya berharap Jabatan Pertanian Negeri patutlah berusaha dalam menabur jenis *pest* ini demi kepentingan pekebun-pekebun kecil kelapa sawit untuk mendatangkan tambahan pendapatan kepada pekebun-pekebun kelapa sawit. Segala galakkan dan pendidikan patutlah diberi oleh Jabatan Pertanian Negeri kepada rakyat jelata.

Datuk Speaker, Kerajaan telah memperuntukkan perbelanjaan yang banyak kepada Jabatan Parit dan Taliair. Saya ingin menarik perhatian kepada masalah banjir di kawasan Mk. 4, Pekan Sungai Bakap. Semenjak jalan lencong dibenarkan, pada musim hujan Pekan Sungai Bakap selalu mengalami banjir. Ini adalah disebabkan saluran parit dan *culvert* di bawah jalan kecong ini menjadi *bottle-neck*. Saya harap pihak Jabatan Parit dan Taliair ada mengambil langkah untuk memperbaiki masalah ini.

Datuk Speaker, saya memperhatikan bahawa Jabatan Kerja Raya telah mendapat sebanyak \$5,415,490.00

untuk memperbaiki jambatan-jambatan dan jalan-jalan negeri dan peruntukan sebanyak \$11,281,570.00 telah diperuntukkan bagi jalan-jalan Kerajaan Negeri. Dalam hal ini saya ingin mengesyorkan bahawa keutamaan diberi bagi mengetarkan jalan-jalan di Perkampungan Wellesley, Jalan S'impah, Jalan Lima Kongs, Jalan Changkat Dain dan Jalan Kampong Gajah. Mengikut pengetahuan saya, jalan-jalan tersebut adalah dalam Rancangan Malaysia Ketiga dan kini telah sampailah masa pelaksanaannya disempurnakan pada tahun depan.

Datuk Speaker, dalam perkhidmatan hawam ini saya ingin mengucapkan tahniah atas kerjasama Jabatan Pertanian Negeri dan pihak Pengarah Pertanian Negeri. Penternak-penternak telah dapat mengawal dan menghapuskan penyakit kuku dan mulut. Selama dua tahun mereka telah menghadapi kesusahan yang bersungguh-sungguh. Penternak-penternak telah mendapat sumber yang baik dan akan mendatangkan sedikit sebanyak hasil dari kerja-kerja yang dibuat itu. Saya berasa amat dukacita dan hairan mengenai apa yang dikatakan oleh pihak Persatuan Pengguna Pulau Pinang baru-baru ini iaitu pihaknya mendesak Kerajaan menahan eksport babi-babi ke luar negeri. Sungguhpun issue ini tidak ada kaitannya dengan urusan Dewan yang mulia ini tetapi ianya telah menimbulkan salah faham dan kekecewaan rakyat jelata pada amnya dan penternak-penternak khususnya. Saya ingin menegaskan di Dewan ini bahawa Kerajaan Negeri mestilah memastikan kepentingan rakyat pada keseluruhannya dan berdasarkan kepada satu polisi yang tegas dan saksama dan tidak boleh dipengaruhi oleh mana-mana pihak pun. Seperti Ahli-Ahli Yang Berhormat sedia maklum bahawa masalah ternakan ini telah banyak kali saya perkatakan dalam Dewan ini. Seruan dari Persatuan Pengguna Pulau Pinang tidak berasas dan munasabah. Mengikut kata-kata Inggeris inilah "*Stepping on*

the back of the pig-farmers". Ini adalah tidak ada kemanusiaan.

Pihak Persatuan Pengguna Pulau Pinang haruslah faham bahawa penternak-penternak dan juga pengguna-pengguna selalu bergantung kepada perasaan murah hati pembela-pembela dan orang-orang tengah. Mereka insentiasa dieksploitasikan. Adalah benar bahawa penternak-penternak telah menderita dan kehidupan mereka adalah di dalam pertaruhan. Ramai telah *backed out* ataupun berubah pada cara baru dan sebahagian besar dari mereka tidak ada kerja.

Datuk Speaker, dengan kedudukan ini apabila keperluan perbekalan atau pasaran babi bertambah, maka harganya mula dinaikkan. Negeri Singapura pada masa ini mengimport sebahagian dari keperluannya dari negeri kita. Jadi dalam pandangan saya, Kerajaan Negeri haruslah memberi pertolongan dalam aspek ini dengan sewajarnya. Di masa akan datang penternak babi ini akan kembali kepada kedudukan yang biasa. Orang-orang ramai patutlah jangan kuatir terhadap eksport babi ini. Sebagai pengguna-pengguna kami boleh mendapat pilihan daging lain ataupun pengganti lain.

Datuk Speaker, saya sudah dan menyokong usul ini. Sekian, terima kasih.

AHLI KAWASAN PENGKALAN KOTA (ENCIK LIM KEAN SIEW):

Tuan Speaker, ada banyak perkara yang saya hendak menyatakan dalam ucapan Ketua Menteri tetapi hanya dua perkara sahaja yang saya akan sentuh di sini.

Ada dua perkara dalam perenggan 10, 11, 12 dan lainnya seperti perenggan 13 dalam ucapan Ketua Menteri. Saya dapati bahawa dalam perenggan 10, 11 dan 12 tidak ada apa-apa perubahan dalam prinsipnya. Kebelakangan ini perumahan terutamanya perumahan kos rendah dikehendaki dalam semua daerah seperti di Balik Pulau, Tanjung

Bungah, Seberang Perai Utara dan Tengah dan lain-lain. \$20,664,000.00 akan diberi untuk sebanyak 800 unit rumah sahaja. Sekiranya kita mendapat 10% dalam peringkat permodalan, kita mendapat 1,600 unit rumah dalam satu tahun atau 2,668 setahun untuk rumah kos rendah yang berharga \$25,000.00 atau \$35,000.00 sebuah. Dengan kenaikan harga rumah, cara yang baru mesti dicari supaya kosnya akan dikurangkan dan pembinaan rumah akan dipercepatkan. Satu cadangan membina mesti dicari dalam *construction*, kalau tidak kita tidak akan mencapai matlamat dan membuktikan kebolehan kita.

Perumahan adalah dasar utama dalam matlamat kita. Kenaikan dalam kehidupan kita ini tidak pernah dicapai hingga hari ini. Katakanlah ada 780,000 orang penduduk di Negeri Pulau Pinang dan dalam satu keluarga ada 4 orang ahli, 10% dari mereka memerlukan rumah. Jadi kami mesti mencapai 19,500 unit dalam setahun sebagai yang ditentukan. Tahun demi tahun tekanan kekurangan perumahan akan bertambah sepertimana yang sudah berlaku sejak 10 tahun atau lebih dahulu. Jadi kita tidak sahaja mesti memenuhi keperluan yang dahulu tetapi juga kekurangan yang tidak dapat diatasi itu.

Baru-baru ini Kementerian Perumahan Persekutuan telah memberi arahan bahawa rumah murah boleh di bina tanpa kelulusan Kerajaan Tempatan. Ini menunjukkan bahawa kelulusan pelan secara cepat adalah amat perlu. Kita perlu mendapat bantuan daripada pihak swasta. Dengan itu kita mesti menolong mereka dengan mempercepatkan kelulusan pelan. Inilah maksud saya untuk mencari cara baru untuk membina sebagai ganti secara tradisional. Kita perlu juga mengurangkan belanja dengan membuang peraturan-peraturan yang tidak sesuai lagi mengikut pendapat saya. Dengan cara dan sistem sekarang ini kita tidak dapat mencapai 5,000 unit tiap-tiap tahun, atau 20,000 unit dalam 5 tahun.

Lagi satu perkara ialah tentang Jambatan Seberang Perai Pulau Pinang. Saya mendapati belanja projek ini ialah \$740 juta dan bukan \$200 juta seperti yang dikira dahulu. Ketua Menteri meminta bahawa selepas mengutip balik belanja pembinaan dalam masa 10 tahun, Kerajaan Pusat harus serahkan hak mengutip tol kepada Kerajaan Negeri. \$740 juta dibayar dalam 10 tahun memerlukan kutipan \$74 juta tiap-tiap tahun atau \$2,740.00 tiap-tiap hari. Katakanlah 50,000 penumpang menggunakan jambatan itu, tiap-tiap orang mesti bayar \$4.00 untuk menyeberangi jambatan itu dan \$1.00 lagi untuk belanja lain. Saya berpendapat 10 tahun ini adalah terlalu singkat. Jika boleh dipanjangkan sehingga 20 tahun. Dengan itu bayarannya akan berkurangan separuh menjadi \$2.50. Ini akan meringankan beban rakyat. Ketua Menteri jangan salahkan orang lain dengan mengatakan jika orang mahu jambatan ini mereka mesti membayar kerana dalam masa Tan Sri Wong Pow Nee mencadangkan pembinaan jambatan itu, Y.A.B. Ketua Menteri sekarang ini yang selalu bertanya bila jambatan boleh siap. Bukan niat saya untuk menyalahkan Ketua Menteri tetapi hanya untuk menyatakan kita mesti bertimbang rasa.

Terima kasih.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat Ahli Kawasan Pekan Bukit Mertajam.

AHLI KAWASAN PEKAN BUKIT MERTAJAM (ENCIK SEOW HUN KHIM):

Terima kasih.

Datuk Speaker, saya bangun untuk menyokong usul ini dan saya hendak merujuk kepada perenggan 21 dalam ucapan Ketua Menteri. Berkaitan dengan peruntukan kepada Jabatan Kerja Raya dengan \$22,799,740.00 dan dari jumlah ini sebanyak \$11,281,570.00

akan digunakan untuk pembinaan jalan-jalan baru.

Datuk Speaker, di Chai Leng Park ada masalah yang belum diselesaikan oleh Kerajaan Negeri. Datuk Speaker, saya ingin membangkitkan tentang kadar kemalangan yang kerap-kali berlaku di kawasan Chai Leng Park. Dengan berlakunya nahas keretapi-bas di Permatang Tinggi pada 27hb. November, 1981 di mana setakat ini 19 nyawa telah terkorban, Kerajaan Negeri perlulah mengambil tindakan segera dan langkah-langkah yang berkesan bagi mengelakkan lebih banyak nyawa dari terkorban dalam kemalangan jalanraya dan menjaga kemalangan-kemalangan yang sering berlaku di kawasan-kawasan tertentu. Salah satu di kawasan di Seberang Perai ialah di Simpang Jalan Baru dan Chai Leng Park. Jalan Baru di kawasan Prai pada hari ini adalah merupakan sebuah jalan besar yang sangat sibuk dengan kenderaan-kenderaan yang berulang-alik dari arah Bukit Mertajam dan selatan ke Butterworth dan Pulau Pinang. Kesesakan lalulintas pun adalah berpunca dari ramai suri-suri rumahtangga dari Seberang Jaya dan Supreme Garden dan Kimsar Garden yang menuju ke pasar di Chai Leng Park untuk membeli sayur-sayuran, daging dan lain-lain pada masa paginya.

Selain dari itu terdapat beratus-ratus pekerja di Chai Leng Park yang sedang bekerja di kilang-kilang di Kawasan Perusahaan Prai. Mereka semua ini sama ada untuk menuju ke pasar di Chai Leng Park atau menuju ke kilang di kawasan perusahaan Prai atau tempat kerja mereka di Butterworth atau Pulau Pinang, terpaksa menggunakan simpang Jalan Baru, Chai Leng Park sebagai tempat tunggu masuk keluar. Pada masa makan tengahari dan malam, simpang Jalan Baru, Chai Leng Park pun tidak kurang sibuknya.

Datuk Speaker, keadaan yang serupa timbul apabila pemandu-pemandu kenderaan atau penunggang-penung-

gang motosikal dari arah Bukit Mertajam, Seberang Jaya dan Supreme Garden ingin memusing masuk ke Chai Leng Park atau mereka dari Chai Leng Park ingin melintasi jalan baru ke kawasan perusahaan Prai, Butterworth atau Pulau Pinang, pada masa itulah kemalangan berlaku di simpang Jalan Baru di Chai Leng Park.

Datuk Speaker, apabila sesuatu kemalangan berlaku, bukan hanya mangsa-mangsa yang terlibat akan terkorban atau mendeda; turut menderita bersama-sama mereka ialah ahli-ahli keluarga mereka.

Datuk Speaker, mamandang kepada kadar kemalangan yang kerap kali berlaku di simpang Jalan Baru, Chai Leng Park, perlulah Kerajaan Negeri mengambil berat tentang daerah ini dan menganbil tindakan segera untuk mengelakkan nyawa dari terkorban dan juga mencegah kemalangan dari berlaku di simpang Jalan Baru, Chai Leng Park.

Datuk Speaker, salah satu cara untuk mencegah kemalangan di simpang itu ialah dengan meringankan kesesakan lalulintas di jalan itu. Ini dapat dibuat dengan membina sebuah jalan baru yang menghubungkan Seberang Jaya dengan Chai Leng Park. Apabila jalan itu telah siap nanti, penduduk dari Seberang Jaya yang ingin pergi ke pasar atau makan tengahari atau malam di Chai Leng Park tidak perlu lagi menggunakan simpang Jalan Baru, Chai Leng Park. Perkara ini sudah pasti akan mengurangkan bilangan kenderaan di Jalan Baru.

Langkah kedua ialah bertujuan untuk menyelesaikan masalah pengguna-pengguna jalanraya dari Chai Leng Park yang ingin melintasi Jalan Baru untuk pergi ke kawasan perusahaan Prai, Butterworth atau Pulau Pinang. Tujuan ini dapat dicapai dengan membina sebuah jalan baru dari Jalan Gan Chai Leng untuk menghubungi bulatan lalulintas Prai.

Datuk Speaker, di tempat itu sudah terdapat sebatang jalan simpanan. Jalan

simpanan ini bolehlah dipanjangkan dan dilebarkan sehingga ia menghubungi bultan lalulintas Prai antara Jalan Baru dan Jalan Chain Ferry. Dengan ujudnya jalan ini adalah lebih selamat bagi pengguna-pengguna jalanraya dari Chai Leng Park melintasi Jalan Baru untuk pergi ke Prai, Butterworth atau Pulau Pinang.

Datuk Speaker, memang membina kedua-dua jalan itu akan memerlukan perbelanjaan tetapi sebarang perbelanjaan tidak akan menjadi sia-sia jika dengan pembinaan jalan itu kadar kemalangan akan dapat dikurangkan dan lebih banyak nyawa pengguna-pengguna jalanraya akan dapat diselamatkan di kawasan Chai Leng Park. Dengan ini adalah diharapkan Kerajaan Negeri akan menerima cadangan saya.

Sekian, terima kasih.

TUAN SPEAKER:

Yang Berhormat Ahli Kawasan Sungai Nibong.

AHLI KAWASAN SUNGAI NIBONG (DR. TAN CHONG TEIK):

Yang Berhormat Datuk Speaker, saya bangun untuk menyokong usul Anggaran Pembangunan tahun 1982. Sebelum saya mula, saya nampak Parti Pembangkang sudah hilang tenaga *stamina*.

Datuk Speaker, saya suka merujuk kepada perenggan 10 dari ucapan Y.A.B. Ketua Menteri berkenaan dengan perumahan. Di kawasan saya, Sungai Nibong, ramai penduduk-penduduk di situ berpendapatan rendah dan mereka memerlukan perumahan kos rendah. Saya harap Kerajaan Negeri akan mengadakan rancangan untuk membina rumah kos rendah di kawasan Sungai Nibong. Saya harap rancangan ini bolehlah dilaksanakan pada tahun depan dalam Rancangan Malaysia Keempat. Ramai penduduk-penduduk telah membuat pembinaan haram dan tambahan haram. Ini disebabkan ahli keluarga mereka bertambah dan mereka memerlukan lebih banyak bilik-

bilik di rumah mereka itu. Baru-baru ini pihak Majlis telah merobohkan rumah-rumah haram di Sungai Nibong Kechil dan saya haraplah Kerajaan akan bersimpati dengan mereka yang tentu memerlukan rumah tetapi bukan orang yang hendak menipu Kerajaan.

Di samping itu, perumahan juga melibatkan kesesakan sistem trafik di kawasan Sungai Nibong daripada bulatan Glugor sampai ke kawasan kilang dan lapanganterbang. Pada masa sekarang ada jalan berkembar yang baru sedang dibina daripada Jalan Majlis Negeri ke Lapanganterbang Antarabangsa Pulau Pinang di Bayan Lepas.

Dahulu sebelum pembinaan jalan itu dimulakan, sistem trafik sudah teruk tetapi tambahan dengan pembinaan ini kesesakan trafik lagi teruk oleh kerana dalam proses pembinaan, jalan-jalan yang ada sekarang telah menjadi lebih sempit. Tambahan pula bulan ini kita ada Pesta Pulau Pinang 1981, lagi banyak motokar dan motosikal yang hendak menggunakan jalan itu umpamanya pada masa petang dan malam. Saya harap jalanraya itu boleh cepat disedia dan disiapkan dan kalau boleh lebih awal daripada tarikh yang dijangka.

Di sini saya suka cadangkan Jalan Sungai Dua hendaklah dilebarkan supaya kesesakan motosikal, motokar dan trafik yang bertambah tiap-tiap hari boleh dikurangkan. Dalam pembinaan jalan itu, Tuan Speaker, kita boleh nampak *stock pile* tanah dan batu di tepi jalan, tapi malangnya papan-papan tanda tidak cukup untuk menunjukkan pemandu-pemandu motokar dan motosikal bahawa ada bahaya di jalan itu dan pada waktu malam lampu-lampu *warning lights* pun tidak mencukupi. Saya harap pembina atau *consultant* yang membina jalan ini boleh mengatasi masalah ini.

Di samping jalan-jalan, Datuk Speaker, saya suka ucapan terima kasih kepada Kerajaan Negeri kerana menge-

tarkan jalan-jalan di kampung. Sungguhpun pembangunan sedang dijalankan di Negeri Pulau Pinang, rakyat dinaikkan taraf hidup mereka dan penduduk-penduduk di kampung ada mempunyai motokar dan motosikal, saya harap kalau kita minta jalan-jalan kampung ditarkan, saya ingat itu tidak meminta banyak dan saya ucapkan terima kasih atas jalan di Sungai Dua dan Pekan Relau yang telah ditarkan baru-baru ini. Saya harap Kerajaan boleh menambahkan peruntukan untuk projek mengetarkan jalan-jalan di kampung semacam itu.

Datuk Speaker, di Pekan Glugor dahulu kami ada isyarat lampu untuk rakyat yang lalu-lintas di jalan itu, tetapi dalam pembinaan jalan yang baru ini lampu-lampu isyarat ini telah dibuangkan. Lampu isyarat (*traffic lights*) yang baru telah dipasangkan tapi sampai sekarang ini belum boleh digunakan dan menimbulkan kesusahan untuk penduduk-penduduk yang hendak lalu-lintas tiap-tiap hari. Kemalangan boleh dan telah terjadi. Saya harap pihak yang berkenaan boleh cepat menjalankan kerja-kerja itu supaya penduduk-penduduk di situ boleh menggunakan *traffic lights* itu.

Datuk Speaker, banjir adalah satu peristiwa yang selalu berlaku di kawasan saya. Di Sungai Nibong Kecil dan di Bandar Bayan Baru saya harap pihak Jabatan Parit dan Taliair boleh mengkaji dan mengadakan rancangan untuk mengatasi masalah banjir itu.

Dalam Dewan persidangan yang lepas, saya telah membangkitkan mengenai keperluan pasar di Bandar Bayan Baru. Jawapan telah diberi tetapi sampai sekarang ini tindakan awal belum diadakan. Bala'iraya juga perlu di Bandar Bayan Baru di mana penduduk-penduduk di kawasan perumahan bertambah tiap-tiap hari. Di kawasan perumahan cluster Bandar Bayan Baru, penduduk meminta pihak P.D.C. memberi tapak tanah untuk membina sebuah surau. Saya harap Ahli Exco yang bertanggungjawab boleh memper-

timbangkan permohonan ini.

Sekian, terima kasih.

AHLI KAWASAN PAYA TERUBONG (ENCIK CHIN NYOK SOO):

Tuan Speaker, saya bangun untuk mengambil bahagian dalam perbahasan Anggaran Pembangunan untuk tahun 1982.

Di bawah perenggan 21 dalam ucapan oleh Ketua Menteri, saya gembira sebab Ketua Menteri telah memperuntukkan \$22,799,740.00 kepada Jabatan Kerja Raya dan dari jumlah itu sebanyak \$11,281,570.00 akan digunakan untuk membina jalan-jalan baru dan jalan-jalan luarbandar. Selain daripada itu, saya sangatlah sukacita Ahli Exco. daripada kawasan Teluk Bahang telah memberi jawapan kepada saya mengenai jalan-jalan di kawasan Paya Terubong dan lain-lain kawasan di dalam Negeri Pulau Pinang yang akan diambil alih oleh Kerajaan mengikut keutamaan. Saya harap jawapan yang diucapkan oleh Ahli Exco. dari Teluk Bahang ini akan ditunaikan pada masa hadapan.

Tuan Speaker, saya sentiasa mendengar aduan-aduan tentang bekalan air dari penduduk-penduduk yang berasal dari kawasan saya seperti di Jalan Paya Terubong, Jalan Thean Teik, Kampong Pisang, Jalan Kampong Pisang Lama, Kampong Hijau dan kawasan-kawasan yang disekeliling Sekolah Rendah Jenis Kebangsaan China Sin Kang. Lebih dari 10 tahun yang lalu bilangan penduduk di kawasan-kawasan itu adalah kurang dan paip air yang kecil adalah memadai, tetapi pada hari ini bilangan penduduk-penduduk di situ telah berlipat ganda hingga bekalan air telah menjadi sungguh rendah dan air yang keluar hanya setitik-setitik. Ini telah menimbulkan kesusahan kepada pengguna-pengguna air. Bagi penduduk-penduduk yang tinggal berhampiran bukit itu, apabila paip air dibuka, air tidak dapat mengalir keluar tetapi keluar secara setitik-setitik sahaja. Keadaan ini

menjadi semakin buruk pada hari cuti atau hari minggu, pada tengahari dan hari senja.

Paip air yang di tanam di situ selama ini didapati berkarat dan bocor. Malangnya paip-paip itu tidak ditukar atau digantikan dan apabila kebocoran berlaku buat beberapa kali dalam satu bulan baru ianya diperbaiki oleh pihak yang berkenaan. Cara sedemikian hanya membazirkan wang rakyat dan ia tidak boleh menyelesaikan masalah-masalah yang sebenarnya. Air adalah keperluan harian rakyat jelata dan apabila air disalurkan keluar melalui paip-paip yang berkarat, ia akan mengancam kesihatan rakyat. Pihak yang berkenaan mestilah menyelesaikan masalah bekalan air yang dihadapi oleh penduduk-penduduk di kawasan itu. Paip-paip yang berkarat dan kecil yang menyebabkan tekanan air rendah hendaklah ditukarkan semula dan paip-paip baru dan lebih besar dicari. Dengan cara ini pihak yang berkenaan tidak akan selalu dikehendaki untuk memperbaiki kebocoran air yang kerap berlaku dan yang sangat membazirkan. Masalah bekalan air bagi kawasan-kawasan itupun akan dapat diselesaikan buat selama-lamanya.

Tuan Speaker, rakyat dikehendaki membayar kadar air yang lebih tinggi dan penduduk-penduduk di kawasan itu

pun tidak dikecualikan. Jika pihak yang berkenaan terus mengabaikan kepentingan penduduk-penduduk itu, ia boleh dikatakan tidak adil. Pembayaran kadar tinggi mestilah selaras dengan khidmat air yang lebih baik dan berkesan. Bagi penduduk-penduduk di kawasan itu mereka masih belum mendapat bekalan air yang lebih baik sejak lebih 10 tahun yang lalu. Adalah diharapkan pihak yang berkenaan tidak akan terus mengabaikan kepentingan penduduk-penduduk itu dan sebarang penyelesaian masalah bekalan air di kawasan itu hendaklah dibuat secepat mungkin.

Tuan Speaker, akhirnya saya mohon menyokong usul ini.

Terima kasih.

TUAN SPEAKER:

Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian, perbincangan mengenai Anggaran Pembangunan akan diteruskan pada esok pagi dan saya harap Yang Amat Berhormat dan Ahli-Ahli Yang Berhormat sekalian akan dapat mengambil bahagian.

Dewan ditangguhkan sehingga jam 9.00 pagi. Saya ulangi lagi, jam 9.00 pagi esok.

Dewan ditangguhkan pada jam 5.45 petang.